

Giới thiệu *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em*

Truyện được lấy cảm hứng từ những tác phẩm "Hãy nhắm mắt khi anh đến" của Đinh Mặc và lấy cốt truyện làm nền tảng. Tuy nhiên đã thay đổi tình tiết, thông tin của nhân vật chính cũng như nhân vật phản diện.

Doãn Thiên - một phó giáo sư tâm lý học cùng cậu bạn thân chuyên viên pháp y Thiết Tiểu Văn đã trở thành cặp bài trùng của ngành khi giải quyết các vụ án liên hoàn hay những vụ án liên quan đến những tên sát nhân biến thái làm khiến cho cảnh sát phải đau đầu suy nghĩ.

Ái Nhi vô tình được nhận làm trợ ký cho Doãn Thiên. Hai người trong thời gian làm việc với nhau đã nảy sinh tình cảm với đôi phương.

Fresh Flower, là đàn anh đi trước trong ngành tâm lý học cũng là thiên tài về hóa học, do không chấp nhận được việc Doãn Thiên vượt trội hơn nên vô tình để cho 1 kẻ bí ẩn đằng sau kích thích suy nghĩ biến hắn trở thành một tên tội phạm gây ra hàng loạt vụ án lớn nhỏ làm chấn động Hoa Kỳ, được FBI đặt cho mật danh là Death (tử vong).

Sau khi bị giam vào nhà tù trại giam Edinburg ở Indiana, hắn đã trốn thoát và đến nơi Doãn Thiên đang làm việc tiếp tục cuộc đấu trí cùng anh thông qua những thông điệp hắn tạo ra tại hiện trường các vụ án do tác phẩm hắn tạo ra.

Đối mặt với những nguy hiểm từ những tên liên hoàn gây án thì liệu Doãn Thiên và Ái Nhi có phá triệt gốc rễ hay không? Khi sau lưng Death, là một tên bí ẩn có thể nói là giỏi hơn thiên tài như Death.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Phỏng vấn

Đang trên đoạn đường tắc nghẽn người qua lại, 1 cô gái gương mặt thanh tú, đáng vẻ không cao nhưng cũng gọi là ưa nhìn cầm trên tay là tờ báo tìm việc làm, cô ngược lên bản tin thời sự trên tivi tòa nhà cao ốc.

Cảnh sát đã phát hiện ra 2 xác chết nam được bọc trong túi ni-lon đen chôn ở gần khu vực rừng phía Tây Bắc Kinh và phía Đông ngoại ô gần nơi cắm trại của trường sinh viên kinh tế, danh tính của nạn nhân đã được xác minh là Hà Khiêm và Phó Trạch Mã chung đặc điểm điều có vết tích bị hành hạ dã man và kết thúc bằng 1 nhát dao cắt đứt động mạch chủ ở cổ dẫn đến mất máu tử vong tại chỗ, theo như Doãn Thiên sinh phó giáo sư chuyên gia tâm lý học tội phạm thì đó có thể là do 1 người gây ra.

"Chắc vị phó giáo sư này lớn tuổi lắm nên lú lẫn rồi, 2 nơi cách nhau 1 khoảng như vậy sao lại có thể cùng 1 hung thủ cơ chứ, hắn dám mang xác phi tang cách nhau xa như vậy làm gì"

(cô vừa đi vừa nghĩ thầm)

(Nói về cô 1 chút, cô gái này tên Trần Ái Nhi 21 tuổi là sinh viên mới ra trường, con cả trong nhà có 2 chị em, ba cô là 1 cảnh sát do theo đuổi vụ trọng án giết người không may bị phát hiện và thủ tiêu, mất lúc cô và em gái còn rất nhỏ, mẹ cô là giáo viên dạy trung học cho trường Đồng Lĩnh gần nhà, gia đình cũng không mấy khá giả)

_Trở lại với câu chuyện, đang đưa mắt nhìn ngang liếc dọc bỗng thấy có 1 chỗ đang cần tuyển trợ lý, cô vội nhấc điện thoại trong túi xách và gọi, sau hồi chuông đầu dây bên kia giọng của 1 người đàn ông lạnh lùng nghe máy.

- Alo

- Vâng, cho hỏi đây là số điện thoại tuyển trợ lý không ạ.

- Ừm (đầu dây bên kia nói)

- Tôi muốn đăng ký làm việc ạ

- Ừm (vẫn lạnh lùng đáp)

- Vậy khi nào tôi có thể đến phỏng vấn ạ

- Ngay bây giờ, địa chỉ có trên báo (Vừa dứt lời đã tắt máy)

"Cái tên này đúng là khó ưa mợ, tôi mà không phải xin việc thì đã mắng cho 1 trận rồi, hứ"

(Ái Nhi nheo mắt nghĩ bụng)

Sau cả tiếng tìm theo địa chỉ ghi trên báo thì Ái Nhi đến nơi khá tĩnh lặng ít người qua lại, trước mặt cô là ngôi biệt thự khá cổ trang nghiêm nghị, bấm chuông 1 lúc thì thấy có một anh chàng đẹp trai. ăn mặc chỉnh tề đáng người bảnh bao nở nụ cười ra mở cửa.

-Chào người đẹp..em đến đây phỏng vấn có phải không?

-Vâng ạ...tôi tên Trần Ái Nhi, đừng gọi là người đẹp ạ.

(Anh ta dẫn cô đến 1 căn phòng toàn sách là sách..được để ngăn nắp trên 2 tủ kệ to dùng đối diện cửa ra vào, không gian khá u ám vì tấm rèm cửa sổ che kính ánh sáng)

-Em dùng trà đi, anh tên Thiết Tiểu Văn sẽ phỏng vấn em..mình vào thẳng vấn đề nhé!

-Vâng ạ (Ái Nhi vừa nói vừa nhìn sang cái bàn để hồ sơ kèm theo vài tấm ảnh chụp ghê rợn..nói thẳng đó là xác người mà cô thường thấy trong phim)

-Em biết soạn bản thảo hồ sơ chứ (Tiểu Văn nở nụ cười)

-Vâng..tôi biết.

-Ok, em soạn 1 bản anh xem thử..đề tài nào cũng được, tùy ý người đẹp!

(Sau 15p Ái Nhi đưa cho anh ta 1 văn kiện..soạn rõ quá trình khám nghiệm pháp y trong 1 vụ án điều tra)

-Sao em lại soạn hồ sơ pháp y vậy (Tiểu Văn bất ngờ hỏi)

-Vâng, tại tôi nghĩ soạn chủ đề chuyên môn của anh sẽ dễ đánh giá hơn ạ.

(Tiểu Văn nhìn cô có vẻ bất ngờ)

-Sao người đẹp biết anh là pháp y

-Đơn giản thôi ạ..gu bàn tay phải nhu rõ vết sần do cầm dao kéo..thiết bị y tế lâu ngày tạo thành..chỉ những thợ làm tóc hoặc bác sĩ khám nghiệm lâu ngày mới có thôi.

(Tiểu Văn khoái chí)

-Bác sĩ thẩm mỹ cũng dùng dao kéo vậy.

-Đúng vậy..nhưng tay của anh còn mùi của thuốc phân tử..70% là khám nghiệm xác mới dùng thôi, còn nữa..tấm thẻ ghi "Chuyên viên pháp y cao cấp Thiết Tiểu Văn" trên ngực áo vest anh treo ngay cửa không lẽ là giả?

(Bên ngoài cửa phòng có 1 ánh mắt nhìn vào và lắng nghe..xong rồi khỏi bước lên sân thượng biệt thự..ngồi xuống chiếc ghế mây tiếp tục đọc sách)

_1 lúc sau giọng của Tiểu Văn từ đằng sau lên tiếng.

-Doãn Thiên..cô này tôi thấy được đó, khả năng quan sát tốt..rất khó tìm đấy.

-Đoán mò như vậy có gì đáng khen..như tôi mới khó tìm (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

-Tính cách kì quái như cậu đúng thật khó tìm haha.

-Nhận cô ta đi..tôi không muốn mất thời gian nữa (Doãn Thiên nheo mắt)

-OK

-Ngày mai em đến đây nhận việc nhé..sẽ là trợ lý cho Doãn Thiên bạn anh.(Tiểu Văn cười nói)

-Ồ..Doãn Thiên ạ, vậy tôi có thể gặp anh ta ngay được không?

-Cậu ta hiện giờ không muốn ai làm phiền..mai em hãy đến nhé!!

-Vâng, chào anh (Ái Nhi lặng lẽ ra về)

_Nói về Doãn Thiên và Thiết Tiểu Văn..họ là bạn thân khi còn du học bên USA..tuy học ngành khác nhau nhưng cùng chung 1 chỗ là tìm ra sự thật trả lại công bằng cho những nạn nhân bị hại, Doãn Thiên có thể nói là hoàn hảo từ vẻ ngoài đẹp lạnh lùng với bộ não thiên tài IQ 195 nên mới 26 tuổi đã lên tới tầm phó giáo sư..nhưng tính cách thì kì quái lập dị.

-Này..cô bé Ái Nhi về rồi..mà cậu đã có manh mối gì của vụ án 3 người mất tích gần đây chưa. (Tiểu Văn nhìn ra ngoài cửa)

-Tôi chỉ có hứng thú với những tên giết người liên hoàn án tảm quốc tế..nếu không phải cậu quen trường cục cảnh sát thì tôi đã không nhận vụ này. (Doãn Thiên miêng nói nhưng tay vẫn cầm cuốn sách)

-Vậy cậu tính làm thế nào? theo như hồ sơ thì hung thủ hoàn toàn không để lại bao nhiêu manh mối quan trọng cả..cậu có cần tôi trực tiếp khám nghiệm lại xác Hà Khiêm và Phó Trạch Mã hay không?

-Không, chỉ cần điều tra Hà Khiêm khi còn sống có quan hệ hoặc trước khi mất tích đã gặp những ai. (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Sao không điều tra luôn Phó Trạch Mã? (Tiểu Văn hỏi)

-Không cần (Doãn Thiên vẫn bình thản lạnh lùng)

-Tôi vẫn chưa hiểu!!!

-Cậu thử nhớ xem khi phát hiện xác 2 người họ..có cùng vết thương chí mạng như nhau, vết thương như nhau, vết chí mạng như nhau nhưng có điểm gì khác. (Doãn Thiên hỏi)

-2 thi thể được phát hiện cách xa nhau, hết rồi thì phải.

-Vậy sao xác Hà Khiêm bị bịch miêng mà Phó Trạch Mã lại không có (Doãn Thiên đáp)

-Ý cậu là.....

-Hà Khiêm quen biết hung thủ..nên có thể trước khi bị giết hung thủ không muốn hấn gọi tên mình, chỉ cần điều tra quan hệ của hấn thôi (nói xong Doãn Thiên đi vào phòng)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

_Sáng hôm sau Ái Nhi trong 1 bộ váy thiết kế nhã nhặn, tuy không phải là đồ hiệu nhưng cũng rất ưa nhìn.

-Quéo quéo quéo, hôm nay nhìn người đẹp xinh hơn hôm qua đó nghen (Tiểu Văn ngồi xem laptop nói)

-Xin chào ạ, anh Tiểu Văn nè..không biết chi tiết công việc tôi là gì vậy ạ

-À, cái này phải để Doãn Thiên sắp xếp rồi..cậu ta đang trên lầu 1, phòng thứ 2 bên trái ấy..em lên gặp đi.(Tiểu Văn chỉ tay vào hướng cầu thang)

_Cọc cọc..cọc, Ái Nhi nhẹ nhàng gõ cửa kèm theo cất giọng hỏi.

-Doãn tiên sinh có ở trong phòng không ạ..tôi là Trần Ái Nhi hôm nay là ngày đầu tiên đi làm.

(Bên trong sau hồi lâu 1 giọng lạnh lùng cất lên, đúng là giọng trong điện thoại hôm qua cô đòi mắng đây mà) Ái Nhi nheo mắt.

-Vào đi.

(Vừa mở cánh cửa thì cô tròn xoe mắt, vì trước mặt cô là dáng 1 chàng trai đẹp tựa người mẫu, mang kèm khuôn mặt anh tuấn nhưng đậm nét lạnh lùng đang đứng nhìn vào tấm bảng màu trắng được gắn đầy hình ảnh xác chết hôm qua lúc phóng vắn được mấy viên nam châm giữ chặt)

-Doãn..Doãn tiên sinh (Ái Nhi bỗng nhiên thấy 2 chân cứng đơ ra)

-Cô lại đây xem những ảnh này, có gì khác biệt, và giống nhau chỗ nào. (Nói xong Doãn Thiên bước đến ghế sofa ngồi)

(Ồi mẹ ơi, sao những tấm hình này đầy máu me thế này, cô thậm tò mò tên Doãn Thiên này là ai)

-Xem cho kỹ, sau này cô sẽ phải thường xuyên nhìn thấy những cảnh này, nên làm quen đi (Doãn Thiên giọng lạnh lùng)

_Nhìn những tấm hình này đã đủ ghê rồi, còn thêm vào cái giọng của tên này nữa..thiệt là muốn dọa người mà..sau 1 lúc nhìn thì Ái Nhi lên tiếng.

-2 người này là ai vậy Doãn tiên sinh.

- Là 2 trong 3 người bị mất tích trong tuần vừa qua (Doãn Thiên đáp)

_ Hình như cô có nghe tin này ở đâu rồi nhỉ, à..hôm qua trên đường tìm việc bản tin trong ngày có nhắc đến.. vậy vị Doãn tiên sinh này.. có lẽ nào là phó giáo sư chuyên gia tâm lý tội phạm hay không nhỉ, chắc không đâu.. người này còn quá trẻ.. bỗng đang suy nghĩ thì bị cắt ngang bởi 1 giọng nói.

- Thế nào, xem rõ chưa.. nói tôi nghe xem 2 cái xác trong hình có gì khác nhau và giống nhau. (Doãn Thiên nhìn cô nghiêm nghị)

- Thân thể 2 người này có những vết thương hình chéo, rộng khoảng 3 cm.. rất giống do dây thắt lưng gây ra, tay chân đều trầy xước nặng.

- Còn gì nữa (Doãn Thiên nhìn cô)

Chưa kịp nói tiếp thì Thiết Tiểu Văn bước vào.. lên tiếng

- Doãn Thiên.. cậu đoán không sai.. trước khi mất tích Hà Khiêm quả thực có đi gặp 1 người, và người này dùng địa chỉ giả.

- Hẳn tên gì? (Doãn Thiên cười nhếch môi)

- Theo lời các nhân chứng.. thì hẳn là Trương Tam, hiện cảnh sát vẫn chưa tìm được tung tích của hắn (Tiểu Văn nói liền 1 mạch)

- 1 tên giết người biến thái để thỏa mãn dục vọng sao.. thú vị đây.

(Ái Nhi vẫn chưa hiểu họ đang nói chuyện gì, liền tò mò)

- 2 vị đang nói gì vậy ạ?

Doãn Thiên phát lời câu hỏi của cô, quay sang Tiểu Văn nói.

- Tôi sẽ trực tiếp tìm hiện trường gây án của hắn, rất có thể người mất tích còn lại đang gặp nguy hiểm.

Nói xong Doãn Thiên lấy trên bàn 1 bộ hồ sơ đưa cho cô..

- Cô đi với tôi (Doãn Thiên bước ra ngoài)

_ Dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cô vẫn theo sau bước chân của Doãn Thiên (lái xe đến 1 khu chợ)

- Đây, Doãn tiên sinh đưa tôi đến đây làm gì.

- Ơm.. (Doãn Thiên liếc ngang dọc khu chợ sau đó đi thẳng về những cửa hàng tập hóa)

- Doãn tiên sinh.. bộ nơi này có gì sao? (Cô vẫn đi theo Doãn Thiên)

_ Không nói gì.. anh đưa cho Ái Nhi bộ hồ sơ vừa nãy cầm theo

- Tự xem đi (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

_ Nạn nhân Hà Khiêm và Phó Trạch Mã, có trên người 19 và 17 vết thương kích thước độ sâu do 6 loại dao lớn nhỏ gây ra, 12 và 8 vết thương trên khắp thân thể do thắt lưng hoặc roi tác động tạo thành...v..v

- Anh đưa tôi xem cái này làm gì.. có liên quan gì với khu chợ này hay sao (Cô hỏi)

- Vì đây có nhiều tập hóa, khu chợ nằm giữa hướng đông tây, nơi 2 thi thể được tìm thấy (Doãn Thiên nheo mắt)

- Ý anh là sao? (Cô gãi đầu)

- Nếu cô là hung thủ.. cô có dám mua nhiều loại dao ở chỗ khác mà không sợ bị người ngoài nghi ngờ, thay vì chọn 1 nơi cách xa với nơi có thể di chuyển qua 2 phía đông tây dễ dàng phi tang gọn lẹ thì cô chọn cách nào?

- A.. ý anh là hung thủ mở hoặc liên quan đến tiệm tập hóa mới có thể chứa nhiều dao mà người ngoài không để ý, khu chợ này nằm giữa phía đông và tây nên khi gây án hẳn sẽ có thể phi tang ở 2 phía nhanh hơn có phải không? (Ái Nhi tròn mắt)

- Giờ mới hiểu (Doãn Thiên vừa đi vừa gọi cho ai đó)

_ Ngang qua 1 tiệm tập hóa gần cuối khu chợ, Doãn Thiên nhìn vào 1 người đàn ông tuổi trung niên liên tục đưa mắt hướng ra ngoài.

- Trương Tam (Doãn Thiên nhìn hắn lên giọng lạnh lùng)

_ Người đàn ông sau khi nghe Doãn Thiên gọi tên mình thì 2 bên trán mồ hôi tuôn không ngừng, cộng thêm bên ngoài có tiếng còi xe của cảnh sát.. hắn lập tức bỏ chạy thẳng xuống tầng hầm ngôi nhà.

-Đứng lại (Doãn Thiên đuổi theo)

-Các người không được đến gần.

_Trương Tam vừa la lớn vừa đưa con dao lên cổ 1 người mang nhiều vết thương hằn giữ chặt trong tay..đó là người mất tích còn lại, tên Phó Quân Nhu, Doãn Thiên mặt không đổi sắc bình thản vừa nói vừa tiến lại gần.

-Thử đi, nói ta nghe..khoái cảm của người ra sao, là hoảng sợ hay sung sướng. (Doãn Thiên vừa nói vừa bình thản bước đến)

-Đừng lại gần

_Hắn hét lớn

-Trò chơi này chẳng còn thú vị nữa, khi cảm giác vui sướng giết chóc của người mất đi, thấy vào đó người chỉ là 1 con mèo nhỏ đang run lên không phải sao? (Doãn Thiên vẫn đến gần).

_Lúc này Trương Tam tay chân run lên liên tục..run tới mức rơi cả con dao trên tay, cảnh sát liền tóm gọn hắn và mang Phó Quân Nhu đi cấp cứu.

(Ái Nhi lúc này chỉ có 1 suy nghĩ trong đầu..rốt cuộc anh ta là ai, Doãn tiên sinh này là ai, vừa tính hỏi thì 1 người trong xe cảnh sát bước ra)

-Phó giáo sư, rất cảm ơn ngài đã giúp chúng tôi bắt được tên biến thái này. (tươi cười nhìn Doãn Thiên)

-Cái...cái gì..Doãn tiên sinh..anh là phó giáo sư thật hay sao (Ái Nhi bất ngờ hỏi)

_Doãn Thiên lạnh lùng quay người không lên tiếng cùng Ái Nhi cô trợ lý lên xe trở về.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

_Về tới biệt thự, cô được giao nhiệm vụ soạn hồ sơ phá án vừa rồi để gửi cho cục cảnh trưởng. 1 lúc sau cô mang lên Doãn Thiên xem qua.

Cọc cọc...cọc

-Doãn tiên sinh, tôi mang hồ sơ cho anh xem qua đây.

-Vào đi (1 lúc sau Doãn Thiên lên tiếng)

_Vừa mở cửa vào, trước mặt Ái Nhi anh ta đang nằm nhắm mắt dưới sàn nhà,..không phải mê trai chứ anh ta lúc này nhìn thật giống những nam thần oppa, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

-Doãn tiên sinh, anh đang làm gì vậy? (cô tò mò lên tiếng hỏi)

-Hỏi tương. (Doãn Thiên vẫn nhắm mắt lạnh lùng trả lời)

-Tôi không hiểu, hỏi tương là sao ạ?

_Thấy anh ta vẫn im lặng, Ái Nhi nheo mắt nói thầm..cái tên đá lạnh này, đáng vẻ đẹp bao nhiêu thì lập dị bấy nhiêu..hừ.

-Hỏi tương về dục vọng của hung thủ khi giết chóc như thế nào.

-Anh là phó giáo sư tâm lý thật sao? (Cô buộc miệng hỏi)

-Không được à.

-Tôi không có ý đó, tại tôi thấy anh còn quá trẻ thôi.

-Đó là lý do tôi chỉ là phó chứ chưa thể làm giáo sư.

-Tôi để hồ sơ trên bàn nhé!!

(Cô đặt hồ sơ xuống bàn rồi ra ngoài đóng cửa lại.. "đúng là kiêu ngạo, khó ưa mò)

(Đang ngồi trên ghế, bỗng cô giật mình vì có cảm giác ai đó đang đứng nhìn mình từ phía sau)

-Này, tôi đói rồi.

-Anh đói thì tự làm đồ ăn đi, tôi đâu phải bảo mẫu của anh chứ. (Ái Nhi nhăn mặt quay đầu lại).

-Trong bếp tôi không biết nguyên liệu để nấu, cô vào tìm xong nấu đi (Doãn Thiên bước lên phòng).

(Dù hơi bức nhưng cô vẫn đi vào phía bếp, xào 1 chút mì với thịt bò, vừa quay lưng tìm đĩa đựng mì thì...)

-Khó ăn quá (Doãn Thiên đứng gấp mì, đầu lắc nhẹ)

_ Cái tên đá lạnh này sao đi chẳng có 1 chút động tĩnh nào vậy trời, tính hù chết người ta hay sao vậy..Ái Nhi quay sang nhìn hần nghĩ bụng.

-Tôi chỉ nấu được như vậy, chê thì đừng có ăn (Cô nheo mắt sốt mì ra đĩa)

-Không ăn đói thì sao, tuy khó nuốt nhưng đành dùng tạm vậy. (vừa nói vừa đến tủ lạnh lấy 1 chai sữa xong mang hết đi lên phòng)

-Này, sao anh nói không biết đồ ăn để đâu mà.

-Chưa thấy ai đẹp trai nói xạo bao giờ hay sao? (Doãn Thiên vừa đi vừa quay đầu lại nói)

-Hơ, anh..anh..(Cô tròn mắt nhìn theo Doãn Thiên)

Em gái cô, Ái Kim vừa thấy cô về đã chạy lại như là nhà báo đang phỏng vấn.

-Chị hai, em nghe bác Trịnh nói chị đang làm trợ lý cho 1 vị phó giáo sư hả..ông ta trong ra sao, lớn tuổi lắm phải không, hôm nay trong vụ phá án 3 người mất tích có chị tham gia nữa hả, bla...bla.

-Này này, em hỏi ít thôi để chị còn thở nữa chứ..ông gì mà ông, anh ta chỉ lớn hơn chị vài tuổi thôi..rất đẹp trai, nhưng tính cách quái gở khó ưa, hừ (Ái Nhi bĩu môi trả lời).

-Chị đi nghỉ ngơi đây, không hơi đâu nhắc tới tên đá lạnh này..(Nói xong cô bỏ lên phòng).

Vừa mới tắm xong, điện thoại của cô bỗng reo lên...là Thiết Tiểu Văn gọi.

-Alo, tôi nghe đây.

-Người đẹp, sáng mai anh không qua bên Doãn Thiên được, khi em đến sẵn mua cho cậu ta vài chai sữa nhé..trong nhà hết sữa rồi.

-Hả, sao anh ta không tự đi mua (Cô nheo mắt)

-Cậu ta rất ít khi ra đường, chỉ thích yên tĩnh nên ngoài anh ra thì chỉ còn em nhờ được thôi.. (Tiểu Văn cười nói).

-Tính cách của anh ta đúng thật không giống ai.

-Ngày xưa anh cũng khó lắm mới có thể làm bạn với cậu ta đấy..nghĩ lại anh cũng nể phục mình thật..mà cậu ta không như em nghĩ đâu, từ từ người đẹp sẽ hiểu (Tiểu Văn cười khoái chí).

-Vâng, tôi biết rồi.

(Cúp máy, Ái Nhi nằm gọn xuống giường, nhưng chẳng hiểu sao trong đầu cứ thoảng qua gương mặt lạnh lùng nhưng trong đôi mắt có phần ảm áp lạ thường của Doãn Thiên, sau 1 lúc suy nghĩ cô đã chìm vào giấc ngủ khi nào không hay).

_ Cùng lúc này ở gần ký túc xá của ngôi trường đại học, trong không gian tối đen tĩnh lặng, xung quanh gió thổi lạnh đến rợn tóc gáy, 1 cô gái đang trên đường về..bỗng cô giật nảy mình vì tiếng bước chân của ai đó từ đằng sau, bất ngờ quay lưng lại..rất nhanh cô đã bị ai đó dùng tay không chế, cố gắng dùng lực kéo cô vào trong phía ven đường không có người qua lại, "aaaa" tiếng la của cô gái nhỏ dần, nhỏ dần rồi tất cả trở về với sự im lặng vốn có trong màn đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Vụ án nốt ruồi son

Sáng hôm sau, Ái Nhi trên đường tấp vào quán tập hóa mua 1 lốc sữa mang đến cho Doãn Thiên, vừa đến cổng ngôi biệt thự thì có chiếc xe hơi đang đậu sẵn, kế bên là hình dáng mà cô trông rất quen thuộc.

-Ừa, bác Trịnh..bác làm gì ở đây thế. (Cô lên tiếng)

-Ái Nhi, bác đến tìm Doãn tiên sinh có chút chuyện..nhưng gọi điện cậu ta không nghe máy, nên bác đành đứng ở đây.

-Sao bác không vào nhà đi ạ. (cô buộc miệng hỏi)

-Với tính cách của Doãn tiên sinh thì e rằng khi bác vào chưa kịp mở miệng thì cậu ta đã mời bác ra ngoài rồi..?

-Tên kỳ quái đó đúng thật là khó ưa. (Cô nheo mắt).

-Mà cháu đến thì tốt quá..cháu có thể vào thông báo cho Doãn tiên sinh 1 tiếng giúp bác không?

-Vâng, vậy bác đợi cháu ở đây nhé.

(Nói xong cô bước vào bên trong..tìm khắp nhà cũng không thấy ai, cô đành đến phòng của Doãn Thiên..gõ cửa lên tiếng)

Cộc..cộc

-Doãn tiên sinh, anh có trong đó không?

1 hồi vẫn không thấy trả lời..cô bạo gan mở cửa, thấy anh ta đang ngủ, chần kéo lên tới cổ.. "ngủ say như chết ấy" bỗng cô đứng khựng lại, trong thấy gương mặt anh lúc ngủ..bỗng nhiên tim cô đập nhanh hơn bình thường, càng bước lại gần, tim cô đập càng nhanh hơn..đưa tay lên mặt anh vỗ nhẹ.

-Doãn tiên sinh, có bác Trịnh ở cục cảnh sát muốn gặp anh này.

(Bỗng cô cảm giác như điện giật, vì bàn tay cô được anh khẽ nắm lấy, mặt cô đỏ ửng..nhưng có chút hụt hẫng)

-Tiểu Ngạn, để anh ngủ chút nào..ngoa.. đừng có phá nữa (Doãn Thiên hình như đang nói mơ)

-Tiểu Ngạn ư, rõ ràng là tay tôi, tay của Ái Nhi tôi mà.

-Doãn tiên sinh (Cô vừa gọi vừa lấy anh dậy)

_Á, cô vội lấy tay che mắt lại, vì khi vừa kéo chăn ra cô mới biết anh không mặc áo, "chết rồi, nguyên bộ ngực rắn chắc và cái bụng 6 múi của anh đang ở trước mặt cô", tim cô đập càng nhanh hơn, mặt càng đỏ ửng..bất ngờ anh mở mắt..thấy cô nên Doãn Thiên bất ngờ kéo chăn che người lại.

-Này này, cô làm gì trong phòng tôi thế hả (Doãn Thiên nheo mắt)

-Tôi..tôi..vào gọi anh dậy (2 tay cô vẫn che mắt, miệng lắp bắp trả lời).

-Sao cô không gõ cửa? mà dám vào rồi hả.

-Tôi..tôi gọi anh mãi anh có dậy đâu, mà anh mặc áo vào đi..ghê quá à.(Cô lén mở 2 tay ra xong vội che lại)

-Này, nhìn đã xong bảo ghê là thế nào, đây là phòng tôi..bây giờ tôi không thích mặc mà còn muốn cởi ra thêm nữa (Doãn Thiên cười nhẹ)

-Anh là đồ biến thái..

-Cô đi ra ngoài đi, 1 chút tôi ra.. (Doãn Thiên đáp).

(Cô vội chạy ra đóng cửa lại, tay vội đưa lên tìm mình)

-Sao mà tim đập loạn lên thế này (cô lấy lại bình tĩnh xong bước xuống nhà).

_Cô và bác Trịnh đang ngồi nói chuyện với nhau, 1 lúc sau anh ta đi xuống..bác Trịnh liền đứng lên và cười chào anh, còn cái cô trợ lý kia thì ngó xuống sàn nhà, vì chuyện khi nãy làm cô mặt vẫn còn đỏ ửng lên.

-Doãn tiên sinh, gặp ngài tôi mừng quá..dạo gần đây ở gần ký túc xá của 1 trường đại học liên tục có 5 người mất tích rồi, mà họ đều là nữ sinh trong trường.

-Thì sao? (Doãn Thiên lạnh lùng ngồi xuống sofa)

-Chúng tôi muốn nhờ ngài trợ giúp phá án có được không ạ?

-Tôi không có hứng với những vụ án hạng xoàn (Doãn Thiên nhìn ra chỗ khác)

_Lúc này bác Trịnh biết mình không thể thuyết phục được Doãn Thiên, nên nhìn qua Ái Nhi, ánh mắt nhờ nói giúp vài lời..cô cũng hiểu ý nên đưa mắt sang nhìn Doãn Thiên.

-Doãn tiên sinh, dù sao 5 nữ sinh mất tích cũng gọi là vụ án liên hoàn, anh giúp bác Trịnh đi nhé.

-Thôi được (Doãn Thiên nhìn cô và nói).

_Bác Trịnh cười và đưa cho Ái Vi 1 bộ hồ sơ về vụ án..cô đọc lên để Doãn Thiên bên cạnh ngồi nghe.

-5 nạn nhân đều là nữ sinh cùng 1 trường đại học, quan hệ hòa đồng với mọi người, không có bất kì tranh chấp cũng như cãi vã với ai trong hoặc ngoài xã hội.. họ đều không thấy trở về ký túc xá sau khi ra ngoài nên bạn bè đã báo với cảnh sát..

(Suy nghĩ 1 lúc, Doãn Thiên lên tiếng)

-Có 2 khả năng, khả năng thứ nhất là thủ phạm cũng là người trong ký túc xá, khả năng thứ 2 là bên ngoài..thông tin hiện tại không nhiều nên chỉ có thể tạm kết luận khả năng thứ nhất cao hơn.

-Tại sao (Ái Nhi gãi đầu)

-5 người họ đều là nữ sinh chung 1 trường, người bên ngoài không thể nào biết chính xác được, mất tích không theo 1 thời gian trình tự, không chung 1 địa điểm..có thể thủ phạm cũng là người trong ký túc xá nên không rành khu vực ở bên ngoài, chỉ theo dõi và ra tay khi nạn nhân đi đến nơi vắng vẻ..

-Ra là vậy (Cô tròn mắt lắng nghe)

-Thử tìm xung quanh cách ký túc xá 3km xem có khu vực nào ít người qua lại, đất trống hay bất kì chỗ nào có thể phi tang không (Doãn Thiên nhìn sang bác Trịnh)

-Doãn tiên sinh, ý anh là họ...có thể đã..(Ái Vi ngo ngát)

_Không trả lời, Doãn Thiên nhìn 5 tấm ảnh của 5 nữ sinh mất tích xong đưa cho cô, lạnh lùng hỏi.

-Cô xem đi, ảnh 5 cô gái này có gì giống nhau không?

_1 lúc sau, cô vẫn lắc đầu nhìn sang Doãn Thiên.

-Tôi không có kinh nghiệm quan sát nhiều, mong Doãn tiên sinh chỉ giáo (Cô nheo mắt)

-Nhìn xem, cổ bên trái của 5 người họ đều có 1 nốt ruồi son (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

-Như vậy có nghĩa là sao? (bác Trịnh tò mò hỏi)

-Hung thủ là 1 tên biến thái, rất có thể hắn từng bị đã kích rất lớn với những cô gái có nốt ruồi son trên cổ bên trái, có nghĩa là cảnh sát nên giữ an toàn cho những cô gái có chung đặc điểm này..nếu không hắn sẽ tiếp tục gây án, để tìm niềm vui sung sướng mới, vụ này tôi sẽ nhận..(Doãn Thiên khoát chỉ).

-Vâng, tôi đã hiểu..tôi sẽ lập tức thông báo và cho người bảo vệ những ai có nốt ruồi son trên cổ như lời Doãn tiên sinh, tôi đi đây.

_Sau khi bác Trịnh ra về, cô nhìn sang Doãn Thiên, vẫn tò mò hỏi lại.

-Lúc này anh nói phi tang, có thể ý anh là 5 cô gái mất tích đã bị giết không?

-Rất có khả năng (Doãn Thiên lạnh lùng nói)

-Sao những người họ lại tàn nhẫn như vậy chứ (Cô mắt rung rung nhìn xuống sàn).

-Đối với những tên tâm lý bị lệch hướng, thì không có khái niệm tàn nhẫn hay không..vì họ đã từng bị đối xử tàn nhẫn hoặc đã kích rất lớn về tinh thần, 1 khi khái niệm sai lệch đó đã lấn áp con người, thì tìm thứ giúp họ giải phóng cảm giác khao khát được sung sướng mới là tất cả.

-Anh sẽ bắt được bọn chúng chứ (Cô nhìn anh)

-Chúng là món ăn của tôi, chúng giết chóc để được thỏa mãn..còn tôi sẽ đưa chúng vào tù để có được sung sướng (Doãn Thiên cười nhếch môi).

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Bây giờ chúng ta đi đâu? (Cô quay sang Doãn Thiên hỏi)

-Đến ký túc xá.

_ Vừa đặt chân đến, Doãn Thiên đã được khá nhiều ánh mắt của các nữ sinh nhìn anh say mê, "ôi nam thần kia tụi bây ơi", "anh gì kia ơi, anh có bạn gái chưa"..bla bla, bỏ ngoài tai, anh và Ái Nhi đi đến 1 căn phòng nằm gần cuối dãy hành lang..nhìn vào trong, là 1 bạn nữ đang ngồi đọc sách..

"Cọc..cọc", bên ngoài là tiếng gõ cửa mặc dù cửa không phòng đóng..người bên trong giật mình nhìn ra

-Đây là phòng có người bị mất tích phải không? (Doãn Thiên lạnh lùng hỏi)

-Đúng vậy, 2 người là....? (Cô gái nhìn ra phía ngoài hỏi)

-Chúng tôi đang phụ trách vụ này ạ (Ái Nhi lên tiếng đáp)

-Mời 2 người vào trong.

"Bạn cô mất tích khi nào, lần cuối 2 người gặp nhau là ở đâu?" (Vừa nói anh vừa hướng về phía bàn có 1 khung ảnh úp xuống.

-Tôi tên Mã Tiểu Lộ, vào chiều ngày hôm qua..tan học là 5h15p đã hẹn nhau xuống căn-tin dưới trường để tán dóc, sau khi gọi 2 ly nước chanh bọn tôi nói chuyện đến 5h45 thì Đình Đình nói là có việc phải đi 1 tý, bảo tôi về phòng trước..nhưng đến giờ ký túc xá đóng cửa là 10h tối vẫn không thấy cô ấy về, cho nên sáng nay tôi đã gọi cho cảnh sát.

-Có phải cô ấy là người chụp chung trong hình này với cô không?

-À..ừm phải rồi ạ (Cô gái lúng túng đáp)

-Cô có bạn trai chưa (Doãn Thiên quay nhìn cô gái)

_Ái Nhi sau khi nghe anh hỏi cô gái này thì neho mắt nói thầm "Hừ, lúc này còn hỏi những câu vớ vẩn..chắc thấy con gái người ta đẹp nên tính giờ trò gi đây mà"..nhưng chẳng hiểu sao trong lòng cô lúc này có chút khó chịu, bực tức không vui.

-Vâng..tôi..tôi có bạn trai rồi ạ (cô gái đỏ mặt trả lời)

-Cảm ơn cô đã giúp thêm thông tin (Doãn Thiên nhìn chằm chằm vào cô gái)

_Nói xong anh và Ái Nhi ra khỏi phòng, lúc này nét mặt của cô chẳng hiểu sao tỏ vẻ khó chịu, không thềm lên tiếng gì cả.

-Này, ăn trứng ột phải không?(Doãn Thiên nhìn cô)

-Tôi đâu có ăn ột, ý anh là sao

-Chưa nghe câu, mặt nhăn như khi ăn ột à.

-Hơ,..anh..anh dám ví mặt tôi như khi sao (cô bĩu môi).

_ Cùng lúc này điện thoại của anh bỗng reo lên.

-Alo (Doãn Thiên lạnh lùng nhắc máy)

-Doãn tiên sinh, sở cảnh sát vừa nhận tin báo.. 1 đôi nam nữ trong lúc đi dạo ven khu rừng ngoài ký túc xá trường đại học bất ngờ phát hiện có 1 thi thể nằm trong bụi cây.

-Tôi đang ở ký túc xá đây, sẽ đến ngay.

-Có chuyện gì vậy ạ (Cô nhìn anh tò mò)

-Đi thôi, phát hiện được 1 nạn nhân rồi.

_Nói xong Doãn Thiên đi được vài bước quay lại nhìn cô, Ái Nhi vẫn đứng yên.. tay chân cô hình như đang run lên.

-Sợ à (Doãn Thiên nghiêm giọng hỏi)

-Tôi không đi có được không? (Cô khẽ lên tiếng)

-Vậy cô ở yên đây đừng đi đâu cả, chờ tôi về. (anh nói như ra lệnh)

_Lái xe đến hiện trường, xung quanh đều là rừng cây rậm rạp, ít người qua lại..quả đúng là 1 nơi lý tưởng để phi tang xác chết.

-Doãn tiên sinh, nạn nhân được xác minh danh tính là Ngô Đình Đình, thời gian tử vong là từ 9h đến 10h tối hôm qua, trên người nạn nhân trang sức, tiền bạc vẫn còn y nguyên.

-Dẫn đường đi (Doãn Thiên nhìn sang chỗ khác)

_Đến nơi, nhìn thấy có 1 pháp y đang ở đó..vừa hỏi anh vừa nhìn xung quanh thì thấy nạn nhân.

-Tiểu Văn, nguyên nhân tử vong là gì.

-Doãn Thiên à, nạn nhân có hiện trạng hôn mê trước khi bị mang đến đây..còn nữa..mặt của nạn nhân bị rạch 5 nhát khá sâu, nhưng nguyên nhân dẫn đến tử vong là động mạch chủ ở cổ tay bị cắt đứt..mất nhiều máu..để tôi xem xét xong sẽ cho cậu biết rõ hơn.

-Doãn tiên sinh, cách bụi rậm 1m chúng tôi tìm thấy chiếc khăn này.

_Doãn Thiên cầm khăn lên ngửi thử.

-Trên khăn còn mùi của thuốc mê xịt lên..là Forane.

_Nói xong Doãn Thiên quay về ký túc xá để đón cô..vừa thấy anh, Ái Nhi liền vui mừng chạy đến.

-Tôi tưởng anh không quay lại đón tôi chứ.

-Có chuyện gì sao (Doãn Thiên hỏi)

-Có 1 người đứng trên kia nhìn xuống tôi chăm chăm, tôi lo lắm (vừa nói cô vừa chỉ tay lên bậc thang)

-Ừ, mới này còn đứng ở đây mà (cô nheo mắt)

-Về thôi.

_Ngồi trên xe, Ái Nhi cứ liếc mắt qua Doãn Thiên..nét mặt tò mò về tò mò, 1 lúc sau..khi không kèm chế được thì cô lên tiếng hỏi.

-Doãn tiên sinh, anh thấy cô Mã Tiểu Lộ ấy có xinh đẹp không?

-Sao cô lại hỏi vậy (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

-Thì tôi thấy anh hỏi người ta có bạn trai chưa mà (cô ngược mặt ra hướng bên ngoài)

-Ghen à (anh liếc qua Ái Nhi, cười nhẹ)

-Anh..anh đừng có nói bậy, tôi chỉ tò mò thôi.(mặt cô lúc này đỏ hồng)

-Cô có biết nạn nhân mới được phát hiện chính là Đình Đình, bạn cùng phòng với Mã Tiểu Lộ không?

-Hả, mới mất tích ngày hôm qua thôi mà (Cô tròn mắt).

-Vụ này theo tôi thấy không liên quan đến vụ mất tích liên hoàn, mà là do tư thù cá nhân gây ra chẳng hạn.

-Vậy anh có manh mối gì chưa? (cô nhìn sang Doãn Thiên)

-Hung thủ có thể là nữ (Anh lạnh lùng nói)

-Sao anh lại kết luận như vậy (cô tò mò)

-Nạn nhân trước khi tử vong đã bị làm cho hôn mê, mất nhận thức..hơn nữa, xác nạn nhân được tìm thấy cách không xa nơi được cho là hiện trường gây án thứ nhất..có thể hẳn sợ nạn nhân ra sức kháng cự nên dùng thuốc mê tấn công bất ngờ từ phía sau, và khi gây án hẳn cũng không đủ sức kéo nạn nhân vào sâu trong rừng, khuôn mặt bị rạch 5 nhát dao, có khả năng động cơ là do ghen ghét hoặc là xích mích trong chuyện tình cảm.

-Anh không nghĩ hung thủ là nam nhưng đồng tính hay sao? (Ái Nhi tò mò)

-Hỏi hay lắm, có khả năng tôi sẽ nghĩ hung thủ là nam bị đồng tính nếu như tôi và cô chưa đến tìm Mã Tiểu Lộ.

-Ý anh là sao.

-Đầu tiên là trong phòng của Mã Tiểu Lộ và Đinh Đình xung quanh rất ngăn nắp, chỉ có khung ảnh 2 người chụp chung bị úp xuống mặt bàn..tuyệt đối không phải vô tình mà là có người cố ý úp xuống, thứ hai..người bạn mình bị mất tích nhưng Mã Tiểu Lộ vẫn bình thản ngồi đọc sách như là đã biết bạn mình đang ở đâu, thứ ba..lời nói của cô ta là đang thuật lại 1 bài văn chuẩn bị sẵn nên thời gian điều được nêu lên rõ ràng rành mạch, chứ không phải đang nhớ lại tình tiết..

-Hóa ra từ đầu anh đã thấy cô ta có vấn đề sao? (2 mắt cô tròn xoe)

-Với người có IQ 195, chuyên gia tâm lý tội phạm như tôi thì chuyện phát hiện là quá đơn giản (Doãn Thiên cười nhếch môi)

"Bộ anh không từ tốn được 1 chút hay sao tên kỳ quái này" Ái Nhi nheo mắt nghĩ bụng.

- À,còn kẻ gây án mất tích liên hoàn thì sao (cô chột nhoe)

-Hắn cũng sẽ nhanh bị tôi tóm thôi, không cần lo...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

_ Cùng Doãn Thiên về biệt thự, xem lại đồng hồ cũng đã hơn 12 giờ trưa rồi..bụng cô lúc này cũng kêu thành tiếng "ột...ột", cô đỏ mặt liếc sang anh.

-Đề tôi nấu gì ăn, anh có ăn không?

_ Lúc này Doãn Thiên im lặng không trả lời, bước thẳng lên phòng anh ta..để mặc cô dưới nhà làm gì thì làm.

-Hừ, cái tên này lại trở về thành cục đá lạnh nữa rồi. (Cô nheo mắt)

_ 1 hồi xoay quanh dưới bếp, cuối cùng cô cũng lấp đầy cái bụng đang đói.."mà anh ta không ăn gì thật sao", nghĩ xong cô lắc đầu lia lịa.."ơ mà sao mình phải lo cho tên đá lạnh đó chứ, mình đâu có phải bảo mẫu của anh ta", xong cô cũng nheo mắt nấu chút gì đó mang lên phòng Doãn Thiên..bước lên tới phòng, thấy cửa không đóng nên Ái Nhi nhìn vào.

-Doãn tiên sinh, anh đang làm gì vậy. (Cô bắt ngờ hỏi)

_ 1 tấm bảng màu trắng..anh ta ghi chần chịt lên đó, giống như những công thức toán học..hóa học vậy, Ái Nhi nhìn mà chẳng hiểu gì cả.

-Sơ đồ phạm tội biến thái. (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

-Tôi mang chút thức ăn cho anh đây.

-Những lúc như vậy tôi không ăn, cô nên nhớ điều này..đừng làm phiền tôi.

(Người ta lo sợ hắn đói mà còn lên mặt như vậy nữa hã..tức chết, tức chết đi mà)

-Không nghe rõ sao, đi ra (Doãn Thiên nheo mắt)

_ Cô mang thức ăn xuống nhà, chẳng hiểu tại sao mắt cô lại rung rung đỏ nhoe, "do tức giận, hay vì lý do gì..lo lắng cho hắn mà lại bị đuổi ra ngoài 1 cách lạnh lùng như thế này sao".

(Bên ngoài có tiếng nói vọng vào, làm cho cô giật nảy mình nhìn ra, Thiết Tiểu Văn..hôm qua chẳng phải anh ta nói không đến đây được sao?)

-Ừa người đẹp, em khóc sao?

-Dạ không có gì (Cô ngước mặt xuống sàn, khẽ nói)

-Anh biết lý do gì rồi (Tiểu Văn nhìn vào đĩa đựng thức ăn lên tiếng)

_ Nhẹ nhàng ngồi xuống sofa rút tách trà nhâm nhi, Tiểu Văn ra hiệu cho cô ngồi xuống..xong anh đáp.

-Doãn Thiên trong lúc tập trung thì bất kì ai vào trong đều bị cậu ta khó chịu đuổi ra hết, kể cả là người thân hay bạn bè..cho nên em bị cậu ta khó chịu phải không?

-Sau này tôi mặc kệ anh ta (Cô vừa nói vừa đưa tay dụi mắt).

_Trong cô lúc này thật dễ thương, nhìn cứ như 1 cô bé giận dỗi vì bị cướp mất cây kẹo..tuy cô không phải mẫu người của Tiểu Văn thích nhưng anh cũng phải tròn xoe mắt mỉm cười.

-Mà chẳng phải hôm qua anh bảo không đến đây được sao?

-Nếu anh không đến đây thì sợ sẽ có người bị cậu ta làm cho khóc rồi (Tiểu Văn cười)

-Tôi..tôi không khóc (Cô nhìn lên bầu trời)

-Anh đùa thôi, anh đến để đưa Doãn Thiên hồ sơ khám nghiệm thi thể của nạn nhân Ngô Đình Đình.

_Trên cầu thang có tiếng chân đi xuống, khỏi nói cô cũng biết là cái tên kỳ quái đá lạnh ấy.."Sao không trên đó luôn đi, tên đáng ghét"

-Cô lại ăn phải ớt à (Doãn Thiên nhìn cô)

-Không.

-Tôi xin lỗi vì chuyện lúc này. (anh vừa nói vừa ngồi xuống sofa cạnh cô)

-Cái gì, Doãn Thiên nhà ta xin lỗi, là xin lỗi hả (Tiểu Văn ngờ ngát)

-Có phát hiện gì mới sao (Anh liếc sang Tiểu Văn)

-À, ờ..ờ đúng như cậu nói, nạn nhân do bị Farane làm cho hôn mê nên không có 1 chút kháng cự với hung thủ, vết thương là 1 loại dao ngắn gây ra.

-Tôi biết rồi (Doãn Thiên lạnh lùng nói)

_Nhìn sang Ái Nhi, cô đang quay mặt về hướng khác..tò về uất ức bầu trời.

-Còn giận tôi sao?

-Ai dám giận phó giáo sư ạ (Cô nói giọng rung rung)

_Hình như quên sự có mặt của Tiểu Văn rồi..anh ta đang nhìn chăm chăm vào 2 người "xin lỗi ư, trước giờ Doãn Thiên làm gì biết xin lỗi người khác chứ..tôi đang ở đâu vậy ta"..

-Này Doãn Thiên, vậy cậu đoán ra động cơ hay chưa?

_Nhìn hồ sơ 1 lúc, bất ngờ Doãn Thiên nheo mắt, kể bên Ái Nhi cũng nhìn vào những tấm hình được chụp, như là sự tò mò của cô làm cho vô thức nên lên tiếng.

-Lạ quá, trên mặt nạn nhân là 5 vết dao gây ra nhưng nhìn hình như là không được thẳng..nhưng trên tay lại là 1 vết cắt gọn rất chính tề thì phải.

-Cô nhìn ra được sao? (Doãn Thiên cười khoái chí)

_Đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười, 1 nụ cười làm cho tim cô đập mạnh, trong lòng cảm giác ấm áp lạ thường..làm cho cô quên luôn cô đang làm gì.

-Bộ tôi nói sai ạ (cô nhìn)

-Không, ngược lại là rất chính xác.

-Ý cậu là sao? (Tiểu Văn hỏi)

-Là do 2 người khác nhau gây ra, 1 nữ và 1 nam..nhưng họ không phải là đồng phạm (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

_Cô và Tiểu Văn nhìn nhau như có vẻ không hiểu được câu nói của anh ta..tại sao 2 người gây ra mà lại không phải là đồng phạm, hiểu ý, Doãn Thiên bình thản trả lời.

-Người thứ nhất là nữ do ghen ghét hoặc xích mích chuyện tình cảm chẳng hạn, nên đã dùng thuốc mê tấn công làm cho nạn nhân mất nhận thức từ phía sau, xong kéo nạn nhân về hướng bụi cây nơi tìm thấy chiếc khăn tắm thuốc mê, sau khi rạch mặt nạn nhân xong đã bỏ đi, vì là lần đầu nên tâm lý người này không quen, có thể nói là tay run nên tạo ra 5 vết thương không toàn vẹn.

-Vậy còn người thứ hai (cô tò mò)

-Người thứ hai, mới chính là kẻ biến thái..cũng đã theo dõi nạn nhân từ lúc đầu, sau khi người thứ nhất bỏ đi, thì hắn ta bước đến..lúc này thuốc mê có lẽ hết tác dụng nên nạn nhân đã cố gắng lết đi kêu cứu, bằng chứng là mũi giày nạn nhân có vết bùn cát trắng chiều do chà xuống đất liên tục tạo thành, sau khi thương thức tiếng la của nạn nhân thì hắn đã sát hại bằng việc dùng con dao của người thứ nhất bỏ lại hiện trường cắt đứt cổ tay nạn nhân.

-Vậy tại sao hắn lại không phi tang thi thể nạn nhân? (Tiểu Văn hỏi)

-Hắn rất thông minh, vì nếu hiện trường bị thay đổi thì người thứ nhất không còn làm bia đỡ tội cho hắn được.

-Ra là vậy, vậy cậu đã đoán ra 2 người này chưa.

-Người thứ nhất là Mã Tiểu Lộ, bạn cùng phòng nạn nhân..còn tên biến thái kia tạm thời chưa có câu trả lời. (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

-Nhưng tại sao lại là Mã Tiểu Lộ, chẳng phải họ là bạn thân sao (Ái Nhi thắc mắc)

-Đó là lý do tôi hỏi cô ta đã có bạn trai chưa, rất có thể nút thắt xích mích của 2 người bọn họ chính là bạn trai của Mã Tiểu Lộ, và nạn nhân là người thứ 3 trong chuyện tình cảm của họ.

-Thì ra anh đã nghi ngờ cô ta ngay từ đầu rồi sao...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trong khi 3 người họ nói chuyện, thì bị cắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại của Tiểu Văn.

-Alo, tôi đang ngồi cùng với Doãn tiên sinh đây..được, tôi và cậu ta sẽ đến ngay.

-Chuyện gì vậy (Doãn Thiên nhìn sang)

-Phát hiện thêm 1 thi thể rồi. (Tiểu Văn đáp)

-Doãn tiên sinh, anh cho tôi theo chứ (Cô lên tiếng)

-Không sợ sao.

-Tôi nghĩ mình nên thích ứng với việc này (Cô lắc đầu đáp)

_3 người cùng đi đến hiện trường, vẫn là nơi cách ký túc xá 2km chỗ đã phát hiện thi thể nạn nhân Ngô Đình Đình..nhưng lại ở sâu bên trong gần nửa phạm vi khu rừng, lúc này Doãn Thiên nhìn sang cô, ánh mắt tỏ vẻ quan tâm

-Nếu không ỏn thì cô ở đây đi (anh nói)

-Tôi..ỏn mà.

_Vào đến nơi, Tiểu Văn cùng 1 trợ lý của cậu ta bắt đầu làm việc, còn cô thì neho mắt đứng rút lại phía sau lưng Doãn Thiên, trong suy nghĩ của cô lúc này ngoài cảm giác hoảng sợ ra..thì còn có thêm được cảm giác ấm áp an toàn khi ở đằng sau lưng anh ta, 1 lúc sau thì cô cũng đã lấy lại chút bình tĩnh.

-Tiểu Văn, sao rồi (Doãn Thiên hỏi)

-Nạn nhân nữ, tuổi từ 20 đến 23..thân thể có nhiều vết đánh đập, gân 2 tay và chân bị cắt đứt, dựa trên nhiệt độ thi thể suy đoán thời gian tử vong là từ 24 đến 28 tiếng trước, vết chí mạng nằm ở vùng cổ, độ sâu vết thương có lẽ do 1 loại dao gây ra.

-Trước khi chết có lẽ cô ta đã chịu nhiều nỗi đau lắm (vừa nói tay cô vừa cẩu chặt lưng Doãn Thiên).

-Cô đến xem có điểm gì khác lạ (Doãn Thiên nhìn xung quanh)

-Tôi..tôi không có chuyên môn này đâu.

-Đừng lo, có tôi đây. (Anh nhẹ giọng cầm tay cô bước đến)

_Cảm giác sợ hãi trong cô tự dung dần tan biến, Doãn Thiên nhìn thật khác..trái ngược với hành động lạnh lùng thì bàn tay của anh thật ấm áp nhẹ nhàng.

- Tay chân nạn nhân bị trói chặt, quần áo không có vết bẩn của đất cát xung quanh đây, chân nạn nhân không mang giày dép..như vậy có thể nạn nhân bị người ta sát hại ở trong nhà xong mang đến đây. (Cô vừa nói vừa nhìn sang Doãn Thiên)

- Chính xác, nhưng nếu nạn nhân có chống cự, thì hẳn chỉ cần cắt đứt gân tay chân hoặc trói nạn nhân thôi, tại sao hẳn lại làm cả 2? (Tiểu Văn lên tiếng)

- Hẳn đang muốn thể hiện lại cuộc đời hẳn, (Doãn Thiên đáp)

_ Nói xong Doãn Thiên quay lưng đi, cô cũng chạy theo sau..nhưng bỗng cô có cảm giác là ai đó đang nhìn mình, trong lúc hoảng sợ vô ý cô không biết tay mình đang nắm chặt tay Doãn Thiên.

- Cô sao vậy?

- Tôi..tôi có cảm giác là ai đó đang nhìn tôi (Cô run lên)

- Xung quanh đây đều có cảnh sát canh giữ, người không phận sự không vào được đâu, do cô suy nghĩ thôi.

(Ngồi trên xe cùng với Doãn Thiên, cô vẫn nhớ lại cảm giác được anh che chở cô ở đằng sau lưng..cô khẽ mỉm cười nhìn ra ngoài cửa xe)

- Đây, hôm nay tôi muốn qua nhà cô dùng cơm, cô chuẩn bị đi.

_ Cô quay sang nhìn Doãn Thiên, đưa ánh mắt như muốn nói lên "tôi nghe lầm phải không?".

- Anh nói gì, đến nhà tôi sao? (Ái Nhi tròn mắt)

- Nghe cục trưởng Trịnh nói mẹ cô nấu ăn rất giỏi (Anh bình thản đáp)

- Nhưng bất ngờ quá tôi không kịp thông báo cho nhà biết.

_ Không trả lời cô, anh tập vào 1 siêu thị mua ít trái cây và bánh kẹo vặt..mặc kệ ánh mắt dò xét của Ái Nhi, mặt anh vẫn lạnh lùng lái xe đưa cô về nhà, "reng", em gái Ái Kim cô chạy ra mở cửa..nhưng xong ngo ngoe người ra khi thấy sau lưng chị mình là 1 nam thần cực kì đẹp trai thanh lịch.."Cóc"..1 cú gõ vào đầu em gái của Ái Nhi.

- Đây, sao em đứng hình luôn vậy hả (Cô nheo mắt)

- Mẹ ơi, chị hai đưa bạn trai về nhà nè (Ái Kim cười ha há)

_ Bước vào trong nhà, Doãn Thiên theo sau nhìn xung quanh, bên trong bếp mùi thơm thức ăn nhẹ đưa vào mũi..kèm theo tiếng nói và bước chân đi ra, Doãn Thiên gật đầu chào.

- Con nói gì cơ?

- Mẹ đừng nghe nó nói bậy, đây là sếp con..Doãn tiên sinh.

- Hả, sếp chị là phó giáo sư cơ mà, là anh nam thần đẹp trai này sao, không giống em tưởng tượng? (Ái Kim bắt ngờ)

- Chào cả nhà, tôi tên Doãn Thiên..mạo muội đến làm phiền, có chút quà mong bác nhận (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

_ Cả nhà dùng cơm vui vẻ cười đùa, nhưng chỉ 1 người là im lặng ai hỏi thì anh ta trả lời..dùng cơm xong thì mẹ và em gái cô vào trong dọn dẹp, để cô bên ngoài tiếp chuyện Doãn Thiên.

- Doãn tiên sinh, hỏi chiều ở hiện trường anh nói hung thủ muốn thể hiện là sao ạ?

- Tay chân nạn nhân bị cắt gân và trói chặt, nếu như hẳn sợ nạn nhân kháng cự thì chỉ cần làm 1 trong 2 cách để buộc nạn nhân nằm im thôi, tại sao hẳn lại tốn sức làm như vậy?

- Vậy thì hẳn muốn thể hiện gì? (Cô tò mò).

- Cắt gân là thể hiện cho sự mất mát, còn trói tay chân là thể hiện cho sự giam cầm tự do..có thể hẳn từng bị đã kích về tâm lý, nên trở thành đa nhân cách. (Doãn Thiên giải thích)

- Sao anh biết hẳn bị đa nhân cách? (cô bắt ngờ)

- Cô không để ý tay và chân nạn nhân bị 2 kiểu trói khác nhau sao, tay là thắt chân là buộc..có thể khi đó 2 nhân cách của hẳn đang đấu tranh để giành lấy quyền kiểm soát thân thể, nên hành động không theo 1 hướng..nhưng bất luận là nhân cách nào được giải thoát, thì con mồi cũng bị hành hạ và sát hại..xong hẳn sẽ hành động lên con mồi tiếp theo..

- Quá biến thái (Ái Nhi nheo mắt)

-Không còn thời gian nữa, vì hân đã bắt đầu thú vui giết chóc nên vẫn còn 3 người đang gặp nguy hiểm, tạm thời gạt Mã Tiểu Lộ sang 1 bên, tôi sẽ tóm tên đa nhân cách này trước. (Doãn Thiên lạnh lùng nheo mắt).

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mật mã 21 số

_Trong khi Doãn Thiên và cô bên phòng khách nói chuyện cho đến lúc anh về thì hình ảnh qua gương cửa sổ phản chiếu 1 dáng người đứng bên ngoài nhìn chăm chăm vào họ, nở 1 nụ cười nhếch môi..Sáng hôm sau, khi cô vừa sửa soạn chuẩn bị đi làm thì Ái Kim vào phòng, trên môi cười khá nham hiểm.

-Chị hai, thật ra chị và nam thần kia có phải đang quen nhau không?

-Không..không có mà. (cô đỏ mặt)

-Vậy sao nam thần mới sáng sớm đã đứng trước nhà mình kia (Ái Kim cười ha há)

-Cái gì (Cô bắt ngờ).

_Gạt qua những lời trêu ghẹo của em gái mình, cô sửa soạn thật nhanh xong vội chạy ra ngoài..nheo mắt nhìn, quả thật anh ta đang đứng trước nhà..không khí lạnh do gần mùa đông của buổi sáng trong cô không còn nữa khi nhìn vào nét mặt của anh ta, "thật ấm áp".

-Doãn tiên sinh, anh đến từ bao giờ thế.

-Nãy giờ rồi, bây giờ chúng ta đến ký túc xá phòng nạn nhân thôi. (vừa nói anh vừa lịch sự mở cửa xe mời cô vào).

_ "Sao anh ta thấy đôi mắt thất thường vậy nhỉ, có lúc lạnh như băng..làm cho người khác phải khó chịu, cũng có lúc anh ấy lại ân cần chu đáo..ánh mắt cứ chỉ làm cho cô thấy vô cùng ấm áp vui vẻ", Ái Nhi vào trong xe, cả 2 đến khu ký túc xá..vừa đến, 1 người tuổi trung niên ăn mặc chỉnh tề đến gần, cô xem bộ dạng nghề nghiệp giống như thầy giáo.

-Doãn tiên sinh, tôi sẽ dẫn đường.

-Đi thôi.

(Đến 1 căn phòng khóa trái, ông lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa, cô và Doãn Thiên bước vào bên trong..nhìn cũng khá là u ám)

-Nạn nhân không có bạn cùng phòng sao? (Vừa nói anh vừa liếc mắt xung quanh)

-Không ạ.

_Nhìn căn phòng có vẻ bừa bộn, nằm gần giường là 1 mảnh giấy nhỏ bị vo tròn..cô nhặt lên xem thử.

-84488-7777266-5552-62999. (Cô ngờ ngát quay sang Doãn Thiên)

_Nhìn 1 lúc, Doãn Thiên nheo mắt..lấy điện thoại trong túi ra gọi cho ai đó.

-Alo, cục trưởng Trịnh, ông thử hỏi thăm bạn bè hay trước lúc mất tích nạn nhân có nhận được thứ gì có 21 con số không? (Doãn Thiên lạnh lùng)

-Doãn tiên sinh, bộ tờ giấy này có liên quan gì tới vụ án sao. (Cô tò mò)

_Anh quay sang hỏi người kia.. "có điện thoại bấm phím hay không" xong đưa cho Ái Nhi..

-Nút thất giải mã nghĩa chính là những chữ cái trên phím này, cô vào tin nhắn gõ từng số trên giấy vào xem ra câu gì (Doãn Thiên tiếp tục ngó xung quanh)

_Sau khi cô vào soạn tin nhắn gõ theo con số trên giấy 84488-7777266-5552-62999, cô tròn mắt kinh ngạc "THU-SAN-LA-MAY" (THÚ SẴN LÀ MÀY).

-1 bức thư cảnh báo bằng những con số đơn giản nhưng lại có phần phức tạp, thú vị thật đấy (Doãn Thiên nhếch môi)

-Nhưng nhìn tờ giấy bị nhàu nát, có thể nạn nhân khi nhận đọc không hiểu gì nên đã vo lại ném sang góc giường.. (Cô nói)

-Đi thôi (anh lạnh lùng đáp)

-Cô theo Doãn Thiên vào trường của ký túc xá, anh lại vô tình làm tâm điểm chú ý của các nữ sinh xung quanh..những ánh mắt dõi theo cùng với những tiếng hét lớn của họ "ôi nam thần hôm nọ kìa bây ơi"..v.v.v

-Doãn tiên sinh, bây giờ chúng ta đi đâu (cô nheo mắt).

-Đến phòng giáo vụ (anh đáp)

-Làm gì ạ? (cô tò mò)

-Loại giấy hung thủ dùng ghi mã số là giấy CARBOLESS 2 liên, dùng để in các biên lai..vì là phạm vi ký túc xá trường học nên chắc chắn là dùng để in học phí hoặc thư mời chẳng hạn.

_Đến phòng giáo vụ..1 người thanh niên đứng lên cười nhẹ.

-Hai người cần gì ạ?

-Cần tìm những nạn nhân mất tích, anh có biết họ ở đâu không? (vừa nói anh vừa đưa những tấm hình ra).

_Ái Nhi đưa mắt xuống bàn giáo vụ, quả thật có nhiều loại giấy giống như giấy cô tìm thấy trong phòng nạn nhân lúc này.

-Ôi, tôi không biết, anh hỏi như vậy là ý gì?

-Vậy sao (Doãn Thiên nhìn chăm chăm)

-Nếu không có việc gì mời 2 người đi cho (Chàng trai tỏ ra vẻ khó chịu)

-Đừng khẩn trương, thật ra tôi đến là muốn hỏi thăm anh và bạn anh thôi. (vừa nói Doãn Thiên vừa nhìn xuống bàn)

-Bạn..bạn tôi? anh quen cậu ta sao.

-Xem ra anh chỉ có 1 người bạn thôi nhĩ, vì thế tôi chỉ mới hỏi thăm anh đã biết tôi quen ai rồi phải không (Doãn Thiên nhếch môi).

-Mời 2 người đi ra (Giọng của anh ta đã run lên, ánh mắt đỏ ngầu).

_Ái Nhi bắt đầu lo lắng đứng nấp vào lưng Doãn Thiên,hiểu ý..anh đưa mắt sang cô cười nhẹ, như là đang trấn an tinh thần lại cho cô.

-Đừng chối nữa, bạn anh hôm trước có liên lạc với tôi bảo là đang cùng anh chơi 1 trò chơi rất vui (Doãn Thiên bình thản)

-Nói dối, cậu ta đã chết rồi..chỉ tại không nghe lời tôi nên bị những con đàn bà khốn kiếp đó lừa gạt tình cảm đến mức không còn ý trí sinh tồn nên đã treo cổ tự vẫn. (lúc này hấn ta ôm đầu thét lên).

-Cô gái đó có nốt ruồi son trên cổ phải không?

-Tất cả những ai như vậy cũng đều đáng chết,cậu ta từ nhỏ đã bệnh vực giúp tôi không bị người khác bắt nạt ức hiếp..người tốt như vậy tại sao lại vì con đàn bà đó mà phải chết?

_Ái Nhi nhìn thấy hấn như vậy càng hoảng sợ dùng tay nắm chặt tay Doãn Thiên.. lên tiếng.

-Chính vì như vậy mà anh đã phạm tội giết người hay sao?

-Những con đàn bà khốn kiếp đó, để nó sống cũng sẽ đi lừa gạt người khác..chúng tôi chỉ giúp xã hội loại bỏ chúng, có gì là sai (ánh mắt của hấn càng đỏ rực lên, tức giận nhìn sang Ái Nhi).

-Tao sẽ không tin bọn đàn bà khốn kiếp đó nữa,..tao sẽ làm cho chúng phải đau đớn hơn cả tao. (Hấn lao vào cô)

_Doãn Thiên bất ngờ gạt tay xô cô lùi lại mất đà té về phía sau, còn anh dùng tay khóa chặt hấn ta lại..anh ra hiệu cho cô gọi cảnh sát, sau 1 hồi anh cùng những người bảo vệ cũng không chế được hấn..cảnh sát cũng tới nơi đưa hấn đi.

-Cô không sao chứ (Doãn Thiên nheo mắt)

-Vâng, bị trầy 1 chút nhưng không sao.

-Những tên có vấn đề về tâm lý sau này cô không được lên tiếng đã kích như lúc này, cô không biết cách nắm bắt trạng thái tình huống tốt nhất im lặng đứng sau tôi, đây là lệnh.

-Nhưng cuối cùng vụ án cũng kết thúc (Ái Nhi thở phào nhẹ nhõm)

-Vẫn chưa (Doãn Thiên đi về hướng phòng Mã Tiểu Lộ)

_Lúc này Ái Nhi mới nhớ ra Doãn Thiên suy đoán Mã Tiểu Lộ cũng có liên quan đến vụ án bạn thân mình.."cọc cọc", anh ta vẫn đứng ngoài cửa gọi nhẹ.

-Chào, hai người còn muốn biết gì sao? (Tiểu Lộ bất ngờ nhìn ra ngoài)

-Muốn biết động cơ tại sao cô làm hại bạn thân mình (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

-Anh nói gì tôi không hiểu (Tiểu Lộ nheo mắt)

-Tất nhiên tôi sẽ không đến khi chưa tìm thấy bằng chứng thuyết phục để buộc tội cô.

_Doãn Thiên vừa nói vừa bước đến tủ kính nhỏ được đặt gần giường sát cạnh tường, lấy ra 1 lọ thuốc màu trắng đưa lên trước mặt Mã Tiểu Lộ.

-Gi, chỉ lọ thuốc an thần này thôi sao (Tiểu Lộ nhếch môi)

-Đây không phải thuốc an thần đơn thuần, vì bên trong cô đã thêm vào corin, và các chất hữu cơ có tác dụng vào hệ thần kinh con người..tạo thành thuốc mê Forane tự chế. (anh lên tiếng)

-Anh đừng nói nhảm (Tiểu Lộ gắt giọng)

-Nhảm sao, đề tôi giao lọ này cho bên pháp chứng xét nghiệm để xem có trùng khớp với những thành phần trong khăn tắm thuốc được tìm thấy không..vì đây là thuốc tự chế thành phần mỗi thứ khác nhau, nên chắc chắn không có lọ nào thứ 2 giống như vậy. (anh ta lườm mắt Tiểu Lộ)

_Ái Nhi đứng bên cạnh nhìn Tiểu Lộ đầu cúi xuống đôi mắt rung rung đỏ nhoe, cô thật sự mong lời Doãn Thiên nói là sai sự thật..tại sao bạn thân lại hãm hại nhau chứ, bỗng Tiểu Lộ khẽ lên tiếng.

-Không cần đâu, phải..là tôi đã rạch mặt cô ta, vì cô ấy đã cùng bạn trai tôi lén lút quan hệ sau lưng tôi..đáng lẽ tôi không dám tin đây là sự thật cho đến khi cô ta xác nhận chuyện này với tôi..trong lúc thiếu suy nghĩ tôi đã...nhưng tôi không thể ra tay giết cô ấy, không thể..(Tiểu Lộ rơi lệ)

-Gọi cục trưởng Trịnh đi (Doãn Thiên nói xong ra ngoài)

_Sau khi áp giải hai người về trụ sở lấy lời khai,Tiểu Lộ được tạm giam để phục vụ cho việc điều tra..còn phía tên kia cảnh sát đến nhà hắn ta đang ở cuối cùng cũng tìm thấy 3 người mất tích còn lại, 1 trong số 3 người bị hành hạ nặng nhưng rất may hắn chưa kịp ra tay sát hại thì cũng đã bị bắt.

(Trường đại học sau đó cũng nháo nhào hết nửa buổi học, bên ngoài Doãn Thiên và cô cũng lên xe đi về biệt thự, vẫn có 1 ánh mắt đứng từ xa dõi theo xe họ)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

_Cùng với Doãn Thiên về ngôi biệt thự, Thiết Tiểu Văn cũng đang ngồi trên ghế sofa về mặt hiện lên nét căng thẳng..dường như đang lo lắng chuyện gì đó, vừa thấy 2 người bước xuống xe thì đã vội chạy đến.

-Doãn Thiên, đội cậu từ này giờ..có thông báo khẩn từ trại giam Edinburgh ở Indiana (Mỹ), 1 tù nhân đã trốn thoát và hiện đã có mặt tại đây.

-Là ai (Doãn Thiên lạnh lùng)

-Là..là tên 5 năm trước cậu đã bắt hắn ta.

-Fresh Flower, kẻ làm cho 16 người chết trong trò chơi của hắn..biệt danh là Death sao? (Anh nheo mắt).

_Lúc này Ái Nhi đứng bên cạnh.. "Death sao, nghĩa là tử thần" cô liền tò mò nhìn Doãn Thiên..nhưng chỉ thấy nét mặt lạnh lùng của anh đi thẳng vào phòng, cô quay sang Tiểu Văn, hiểu ý..anh giải thích.

-Death, 5 năm trước hắn đã gây những vụ án làm chấn động ở Hoa Kỳ..giống như Doãn Thiên, hắn cực thông minh, cũng biết dùng những cách tấn công vào ý trí nạn nhân..vì hắn cũng từng là 1 chuyên gia tâm lý, nhưng do không phục việc Doãn Thiên giỏi hơn..nên đã trở thành tên tội phạm nguy hiểm.

-Vậy hắn tại sao lại đến đây? (Cô lo lắng)

-Có thể hẳn biết Doãn Thiên đang ở đâu, vì những vụ án hắn gây ra cũng chính là lời hắn muốn gửi đến cho Doãn Thiên, chỉ cậu ta mới giải được thông điệp ấy. (Tiểu Văn nhẹ lắc đầu)

_Sau 1 hồi thì Doãn Thiên đem laptop đặt trên bàn, anh thì ngồi xuống sofa..cô và Tiểu Văn cũng đến gần xem anh ta làm gì, bên trong màn hình có giọng nói vang lên.

-Xin chào Genius, lâu rồi không gặp..cậu vẫn khỏe chứ, có cả Talented nữa sao, cô gái xinh đẹp đứng chung với 2 người là ai vậy? (Ông ta cười)

-Bớt nói nhảm đi, tình hình bên đó thế nào? (Doãn Thiên lạnh lùng hỏi)

-Được rồi, được rồi..cậu vẫn chẳng hài hước gì cả, tình hình ở Indiana từ khi Death trốn thoát vẫn không vấn đề gì xảy ra..rất có thể hắn đang ở chỗ của cậu đấy..Genius ạ!

-FBI làm việc thế nào mà lại để tù nhân trốn thoát thế hả (Tiểu Văn nheo mắt)

-Bình tĩnh đi Talented của tôi ơi, nhân viên canh giữ đã bị hắn mua chuộc và tẩu thoát rất có bài bản, chắc chắn hắn đã sắp xếp kế hoạch từ lâu rồi..chúng tôi rất tiếc về chuyện này.(Ông ta lắc đầu)

-Thiệt tình...(Tiểu Văn nheo mắt)

-FBI chúng tôi đã cử 1 điều tra viên thành tích phá án rất tốt để hỗ trợ cho Genius bắt Death rồi.

-Gặp lại sau (Doãn Thiên tắt laptop)

_Ái Nhi nhìn sang Doãn Thiên, cô thấy có chút gì lo lắng trong đôi mắt lạnh lùng của anh ta..cô tò mò lên tiếng.

-Doãn tiên sinh, hẳn sẽ trả thù anh sao?

-Không, hẳn chỉ đang cố chứng tỏ bản thân giỏi hơn tôi (Doãn Thiên đáp)

-Có lẽ sắp tới trong thế giới tội phạm sẽ có rất nhiều vụ án liên quan đến Death (Tiểu Văn khẽ nói)

_Doãn Thiên vẫn giữ ánh mắt lạnh lùng bước thẳng lên phòng..để lại sau lưng ánh mắt của Tiểu Văn và cô nhìn theo.

-Tôi cảm giác như Doãn tiên sinh đang lo lắng điều gì đó.

-Ừm..vì điều tra viên mà FBI nhắc đến có thể là Tiểu Ngạn, em gái anh (nói xong Tiểu Văn đi về)

_ "Tiểu Ngạn ư, chính là tên mà Doãn tiên sinh lúc ngủ đã nhắc sao"? , tự nhiên trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu mà chính cô cũng không biết lý do, trong đầu cô có rất nhiều câu hỏi về cái tên Tiểu Ngạn này.

_Cọc cọc..cọc

-Doãn tiên sinh, tôi vào được không? (Cô khẽ lên tiếng)

-Vào đi.

_Mở cửa bước vào, xung quanh căn phòng hoàn toàn u ám do rèm cửa sổ che kính ánh sáng lọt vào trong, Doãn Thiên đang ngồi trên giường, mặt cúi xuống..nét mặt lạnh lùng càng làm không gian phòng thêm lạnh hơn.

-Có chuyện gì không?

-Tôi..tôi (đột nhiên lúc này cô lại khó mở miệng)

-Sao (anh nhìn cô)

-Có phải điều tra viên mà FBI cử đến để giúp anh thì tôi không..không còn..!! (cô lắp bắp thành tiếng)

-Không còn gì? (anh nheo mắt)

-Không còn làm trợ lý cho anh nữa phải không?

-Tại sao?

-Vì đây không phải chuyên môn của tôi, điều tra viên đó chắc chắn sẽ giúp anh nhiều hơn là tôi (Cô nhìn xuống sàn)

-Nói nhảm đủ rồi, ra ngoài đi..trợ lý ngốc (Doãn Thiên nhìn cô cười khẽ)

__"Bộ anh không biết phép lịch sự khi nói chuyện sao, lại trở về làm tên đá lạnh khó ưa rồi..nhưng anh ta cười nhìn nam thần quá" cô nghĩ thầm trong bụng..vừa quay lưng tính ra ngoài thì...

-Tôi chọn cô làm trợ lý là vì khả năng quan sát khá nhạy, còn khá dễ thương trong mắt tôi..sau này đừng hời vớ vẩn như vậy nữa (Doãn Thiên lên tiếng)

(Đóng cửa phòng lại, mặt cô đỏ bừng lên thấy rõ khi nghe hai chữ "dễ thương"..trong cô có phần hơi ầm áp vui vẻ khi anh khen cô, thấy có 1 chút đói bụng rồi, cô đi xuống bếp làm tý thức ăn..bỗng nhiên đâu sau lưng 1 tiếng "chê" quen thuộc vang lên)

-Khó ăn quá (Doãn Thiên lắc nhẹ đầu)

-Trà đây, đồ vô duyên..ai cho anh ăn mà chê hã (cô nheo mắt)

-Cô có biết thế nào gọi 1 món ăn gia vị hoàn mỹ không, tôi sẽ giải thích cho cô hiểu (Doãn Thiên cầm đĩa lạnh lùng nói)

-Gi? (Cô tròn mắt)

__"Thứ nhất là thịt bò cô xào quá lâu để lửa lớn nên mùi vị cũng sẽ bị ảnh hưởng" vừa nói anh vừa đưa vào mồm lặc đầu lạnh lùng.."thứ hai là nước sốt, do có nhiều dầu nên độ béo và mùi gia vị trên lệch khá lớn, người ăn sẽ rất dễ nhàm", trong khi Doãn Thiên đang giải thích thì đôi mắt của cô nhìn chăm chăm vào anh ta..phải công nhận lúc này anh ta thật phong độ.

-Này, tôi nói cô có nghe không? (Doãn Thiên nhìn cô lạnh lùng hỏi)

-Hã, ờ có..tôi đang nghe đây (cô giật mình)

-Bây giờ tôi bận rồi, lần sau sẽ giải thích cho cô nghe (Nói xong anh lấy 1 chai sữa đem lên phòng)

__Lúc này khuôn mặt của Ái Nhi từ mơ hồ chuyển sang giận dữ khi nhìn vào đĩa thức ăn "aaa tên khó ưa, trà đồ ăn lại đây", thì ra trong lúc anh ta vừa làm mẫu vừa giải thích đã ăn hết rồi, để lại trong đĩa chỉ còn 1 chút nước sốt còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

__Doãn Thiên và cô được bác Trịnh mời đến buổi giảng thuyết để cập nhật thông tin về tên Death, đến nơi cùng Doãn Thiên bước vào thì anh vẫn luôn là tâm điểm của sự chú ý.

-Chào phó giáo sư, vị này là...? (1 nhân viên cảnh sát hỏi)

-Vâng, tôi là trợ lý của Doãn tiên sinh (Cô đáp)

-Mở cửa vào phòng, anh đưa mắt cho cô ngồi xuống ghế và đi thẳng về hướng bục giảng.."nếu là người khác thì khó có ai tin chàng nam thần lạnh lùng này là 1 phó giáo sư tâm lý được", cô đang suy nghĩ nhìn theo đằng sau thì có 1 tiếng nói khề bên tai khiến cô chột giật mình.

-Người đẹp, làm gì mà nhìn Doãn Thiên ghê vậy (Tiểu Văn vừa nói vừa ngồi xuống cạnh cô)

-Hết hồn, anh ở gần Doãn tiên sinh lâu quá cũng đi không thành tiếng giống anh ta rồi đấy (Cô nheo mắt)

-Không phải đâu, tại có người bị cậu ta làm cho ngơ ngát nên không để ý xung quanh đó chứ (Tiểu Văn cười mỉm).

__Cô đỏ mặt nhìn xuống bàn, nhưng có Tiểu Văn cạnh cô cũng cảm thấy bớt chút căng thẳng..vì đây là lần đầu cô có mặt trong buổi thuyết trình đồng người như vậy..đang nghĩ thì giọng lạnh lùng quen thuộc vang lên làm cô nhìn sang.

- Fresh Flower, tên thường gọi là Death 34 tuổi..quá khứ đã từng gây 5 vụ án làm 16 người chết và khi bắt được hán FBI giải cứu thêm 11 người bị thương..4 ngày trước đã vượt ngục từ trại giam Edinburgh ở Indiana.

-Hắn có động cơ gây án gì không ạ (người bên phía cảnh sát hỏi)

-Không, hắn gây án 1 đích chỉ muốn chứng minh suy nghĩ của hắn hoàn mỹ hơn tôi. (Doãn Thiên lạnh lùng)

__Buổi giảng thuyết sau 25p cuối cùng cũng kết thúc, cô cùng Doãn Thiên và Tiểu Văn ra ngoài cổng trụ sở, chột bụng cô "ột..ột", thấy Tiểu Văn bật cười ha ha..quá thật lúc này không biết nên chui vào đâu trốn đây.

-Người đẹp, giờ này bụng em còn đánh trống được sao (Tiểu Văn cười)

-Tại..tại tôi chưa ăn gì cả (Cô liếc nhẹ sang Doãn Thiên)

_Doãn Thiên hiểu ý,.. tại thức ăn cô làm anh đã ăn hết rồi còn đâu, "đi thôi"..nói xong anh cùng Tiểu Văn đưa cô ra nhà hàng.

-Này, tôi không quen ăn uống nơi sang trọng này đâu (cô tròn mắt)

-Ăn hay muốn nhịn? (Doãn Thiên nhìn cô tỏ vẻ khó chịu)

_Sau khi gọi đồ ăn cho cô xong Tiểu Văn gọi Doãn Thiên ra ngoài nói chuyện riêng, tuy có thắc mắc nhưng lúc này cô phải nhắm mắt trước đã.

-Này Doãn Thiên, tôi nghĩ cậu biết thông tin gì đó khi Death về đây phải không?

-Vụ án của tên đa nhân cách vừa rồi có thể do Death gián tiếp nhúng tay vào. (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Có gì lạ sao (Tiểu Văn thắc mắc)

-Chính Death gợi ý cho tôi bắt tên đó..tờ giấy trong phòng nạn nhân thật ra hung thủ không hề gửi cho nạn nhân, mà chính là Death..hắn gợi ý cho tôi hung thủ làm việc trong phòng giáo vụ..và 21 số trên giấy 84488-7777266-5552-62999 chính là thông điệp hắn muốn nhắn cho tôi, vì Death luôn thích chơi trò giải mã con số.

-Nếu như theo cách giải mã của Death thì 21 số đó nghĩa là (THU-SAN-LA-MAY) sao? (Tiểu Văn khẽ giọng)

-Đúng vậy, cô trợ lý gà mờ của tôi cũng bảo là luôn cảm giác như ai đó đứng đằng sau nhìn chúng ta (Doãn Thiên nheo mắt)

-Nói như vậy chẳng lẽ hắn muốn trả thù cậu

-Không, hắn chỉ đang chứng tỏ cho tôi thấy..những hành động suy nghĩ hắn điều dắt mũi tôi trước. (Anh nhếch môi)

-Rốt cuộc hắn muốn làm gì? (Tiểu Văn khó chịu)

-Tôi từng bắt hắn 1 lần, thì lần này cũng sẽ không ngoại lệ..cậu lo mà tiếp đón điều tra viên của FBI cử đến đi, tôi nghĩ là người quen đấy.

-À...à ừm, tôi cũng nghĩ như vậy. (Tiểu Văn lắc đầu)

-Này, tôi ăn xong rồi (Cô đứng đằng sau lên tiếng)

_Cả 3 cùng đi về biệt thự, tất nhiên phía họ vẫn không biết có 1 đôi mắt nhìn chằm chằm đằng sau họ "Mày vẫn giống như xưa.. Genius".

-2 người có chuyện gì sao, mặt ai cũng giống như mới ăn phải ớt vậy (Cô hỏi)

-Này, người đẹp học câu này từ Doãn Thiên đúng không (Tiểu Văn cười)

-Ừm thì..thấy hay nên ghim vào bộ nhớ, hi hi.

-Phải chi bộ não cô dùng để ghi nhớ những cách giúp tôi phá án thì hay hơn đấy (Doãn Thiên đáp)

-Tôi chỉ ghi nhớ cách anh đánh lạc hướng và ăn sạch thức ăn tôi nấu thôi..hừ (cô nheo mắt)

_Đúng là trên xe có anh chàng pháp y Thiết Tiểu Văn vui hơn, lúc nào cũng pha trò để chọc ghẹo người khác,..bỗng tiếng chuông điện thoại của Doãn Thiên reo lên làm bầu không khí hiện tại im lặng.

-Alo

-Ôi, Genius của tôi ơi, anh đã gặp điều tra viên của FBI chúng tôi chưa.

-Chưa (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

-Lạ thật, sao cô ta lại bảo đã gặp mọi người bên đấy rồi nhi.

-Cô ta? (anh nheo mắt)

-Đúng vậy, Thiết Tiểu Ngạn đã bay đến chỗ các anh 48 tiếng trước rồi.

_Ngồi kế bên, tuy cuộc nói chuyện của họ không lớn nhưng cũng đủ cho Ái Nhi nghe thấy cái tên "Thiết Tiểu Ngạn", trong lòng cô lại cảm thấy có chút gì đó hụt hẫng khi nhớ đến cảnh Doãn Thiên say ngủ cầm tay cô gọi tên "Tiểu Ngạn"..anh cúp máy, nét mặt có chút khó chịu, quay sang Tiểu Văn giọng

lạnh lùng

-Em gái cậu về rồi đấy, Tiểu Văn.

-Lại sắp bùng nổ những cảnh tượng chiến tranh lạnh tôi không muốn thấy nữa rồi (Tiểu Văn ngao ngán).

-Là sao ạ (Cô tò mò)

_"Người đẹp không biết thôi, Tiểu Ngan em gái anh từng là..." bỗng có tiếng ho khê bên phía Doãn Thiên, như là không cho anh ta nói tiếp..nhìn sang nét mặt của Doãn Thiên hiện tại, lạnh lùng từ đôi mắt cho đến cử chỉ lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

_Tiểu Văn sau khi cùng về biệt thự thì nhận được điện thoại của ai đó xong đi vội, cô cùng Doãn Thiên ngồi xuống sofa..

-Doãn tiên sinh, người tên Tiểu Ngan có phải quan trọng với anh lắm không? (cô nhìn anh)

-Phải, nhưng là quá khứ (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Tôi thấy anh lúc ngủ có gọi tên cô ấy (cô nhìn xuống sàn)

-Giấc mơ của 1 người là tái hiện lại cảnh vật..suy nghĩ khi họ từng trải qua, thậm trí 1 khuôn mặt lạ trong giấc mơ cũng có thể là người họ từng nhìn thấy trong quá khứ, điều đó không thể tránh,nhưng 95% khi tỉnh giấc 5 phút sẽ quên đi 1 nửa giấc mơ..nên cô có nhắc tôi cũng chẳng nhớ đã mơ gì lúc đó.

-Anh không thể giải thích ngắn gọn hơn sao (Cô tròn mắt)

_Doãn Thiên nhìn cô 1 lúc lắc đầu cười mỉm xong bỏ lên phòng, "Nói chuyện với anh ta thà nói với đầu gối vui hơn"..có nói thâm, bỗng suy nghĩ bị cắt ngang vì tiếng bước chân từ ngoài cửa đi vào, 1 cô gái ăn mặc gọn gàng đáng người chữ S kèm theo khuôn mặt lạnh lùng nhìn cô.. lên tiếng.

- Little Nana, tên trong nước là Tiểu Ngan..cô là ai, sao lại trong nhà Doãn Thiên. (Tiểu Ngan nhìn cô dò xét)

_Ái Nhi chưa kịp trả lời thì trên lầu có tiếng nói của Doãn Thiên vọng xuống "trợ lý của tôi đấy", anh bình thản bước nhẹ nhàng xuống nhà..lúc này 2 ánh mắt lạnh tanh của anh và Tiểu Ngan nhìn nhau, không gian lúc này khiến Ái Nhi vô cùng căng thẳng.

-Doãn Thiên, lâu rồi không gặp..khỏe không anh yêu?

_Cô đang ngồi bỗng nhiên 2 từ "anh yêu" như khiến cô muốn đứng dậy ngay, trong lòng cô cảm giác bức rức khó chịu này rốt cuộc là sao..hiện tại Ái Nhi chỉ biết đưa ánh mắt khó hiểu lên nhìn Doãn Thiên chờ đợi câu trả lời của anh mà thôi.

(Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô nhưng vẫn đưa ánh mắt lạnh buốt lên nhìn Tiểu Ngan,.. "khỏe", Tiểu Ngan lúc này ngó sang cô..khiến cô cũng đỏ người ra.)

-Anh nói cô này là trợ lý của anh sao, hình như trước giờ anh chưa từng dùng trợ lý nữ thì phải?

-Thế không có nghĩa là tôi không thể dùng (Anh đưa mắt sang cô)

-Bây giờ có em trợ giúp anh phá án rồi (Tiểu Ngan lên giọng)

_Lúc này cô không biết có phải bị lời nói của Tiểu Ngan chọc tức hay lý do nào đó làm trong lúc vô thức Ái Nhi đứng dậy lên tiếng, khác hoàn toàn với bộ dạng rụt rè ban đầu.

-Vâng, nhưng tôi là trợ lý do Doãn tiên sinh chọn..tôi cũng tin rằng mình làm được (cô nheo mắt)

-Được thôi, để xem cô giúp anh yêu tôi như thế nào. (Tiểu Ngan nhếch môi)

-Ở đây không phải hiện trường vụ án, nên cô cũng chẳng có quyền gì dò xét thực lực của tôi..thưa Ngan tiểu thư.

_Tiểu Ngan nhìn sang Doãn Thiên..nhưng anh vẫn ngồi vẻ mặt vẫn lạnh lùng không lên tiếng nên liếc thoáng qua cô xong tỏ vẻ bức tức đi về,

-Không tệ (Anh cười khê)

-Cách nói chuyện của cô ta còn khó ưa hơn cả anh nữa (Cô nheo mắt)

-Gi cơ? (Doãn Thiên hỏi)

-Mặc kệ anh, mặc kệ cô ta luôn.

_Ái Nhi bỏ đi sang chỗ khác, bỗng khựng lại vì đằng sau có 2 từ vang lên "ghen à", lúc này cô mới đỏ mặt.. "rốt cuộc mình đang làm gì thế này, tại sao lại khó chịu khi nghe Tiểu Ngạn gọi Doãn Thiên là "anh yêu"..cô nghĩ thầm

-Không có, anh mơ sao (Cô quay sang nói)

-Thật chứ (Doãn Thiên nhìn cô cười)

_Không hiểu tại sao cảm xúc của anh ta lại thay đổi nhanh như chong chóng như vậy nhỉ, vừa mới lúc này lạnh như băng..còn bây giờ khuôn mặt lại nở nụ cười ấm áp như vậy.

-Thôi không đùa nữa, cô lại xem người trong hình có phải là tên đứng nhìn khi cô ở lại ký túc xá để chờ tôi hay không? (Doãn Thiên nói)

_Cầm tấm hình anh đưa trong tay, "chính xác là người này"..Ái Nhi lên tiếng chắc chắn.

-Tuy lúc đó cách xa không nhìn rõ gương mặt nhưng cánh tay trái hắn có xăm hình bông sen màu đen nằm cạnh đầu lâu giống người này (cô nhìn anh)

-Xem ra tôi đoán không sai, là Death đã gián tiếp gợi ý manh mối cho tôi đoán hung thủ.. (Doãn Thiên nheo mắt)

-Ý anh là tấm giấy chúng ta thấy trong phòng không phải của hung thủ sao?

-Chính xác, Death mượn tay hung thủ để chơi trò giải mã với tôi..xem ra hắn sẽ tiếp tục tạo nên những phiên bản tội phạm khác để đấu với tôi.

-Vậy ý nghĩa 21 số trên giấy là Death nhắn cho anh sao (cô tò mò)

-Đại khái là vậy, nhưng không phải hắn muốn khử tôi đâu..vì mục đích vẫn giống như 5 năm trước, Death muốn thắng được tôi (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Vậy 5 năm trước anh bắt hắn bằng cách nào (cô tò mò)

-Death rất thông minh, hắn tấn công vào tâm lý nạn nhân, khai thác nỗi tuyệt vọng của họ để biến họ thành đồng minh phạm tội biến thái của hắn..trong đó có tôi.

-Ý anh là trong số 11 người bị hắn bắt giam cũng có tên anh. (cô sùng sốt)

-Vì Tiểu Ngạn bị hắn dùng làm con mồi để gài bẫy dụ tôi đến, rất may mắn Tiểu Văn có thể nhận ra ám hiệu tôi hay dùng để tìm ra địa điểm.

_Cô nhìn anh tròn xoe mắt. "không ngờ anh ta lại bất chấp 1 mình đi gặp Death vì Tiểu Ngạn", trong lòng cô thoáng chút buồn bực nhưng vẫn lắng tai nghe anh kể tiếp.

-Suốt 1 tuần trong nơi giam giữ của Death, hắn liên tục dùng tâm lý lấn áp suy nghĩ cho đến hành hạ tôi và những người khác, thì hắn cũng bị FBI bắt được.

_Tuy cô nghe Doãn Thiên kể về vụ án của 5 năm trước, nhưng nhìn sâu trong đôi mắt hồi tưởng của anh dường như vẫn đang che đậy 1 thứ gì đó không muốn cho ai biết,.. "rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, tại sao Doãn Thiên không muốn cho ai biết về tình tiết vụ án 5 năm trước" cô nghĩ thầm)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đồng hồ Ngưng kim chạy

-Alo

-Người đẹp, em có ở bên Doãn Thiên không?

_Sau khi nói chuyện 1 lúc thì Doãn Thiên lên phòng điện thoại cô reo lên, là Tiểu Văn gọi..giọng nói có chút hơi gấp rút.

-Anh ta vừa lên phòng rồi, chuyện gì thế ạ (cô tò mò)

-Em lên báo cậu ta cảnh sát vừa tìm thấy 1 thi thể trong ngôi nhà riêng ở ngoại ô thành phố nhé.

-Vâng.

_Cọc cọc..cọc, cô đứng trước cửa phòng anh ta gõ nhẹ.

-Doãn tiên sinh, Tiểu Văn nói cảnh sát vừa tìm thấy 1 thi thể nằm trong ngôi nhà riêng ở ngoại ô thành phố. (Cô nói vọng vào)

-Cô ra xe trước đi.

_Ái Nhi đi ra xe đợi, khoảng 5p sau thì anh ta bước đến..cô và anh cùng đi đến hiện trường, vừa mới bước vào thì cô thấy Tiểu Văn và bên cạnh là Tiểu Ngan..

-Doãn Thiên, cô trợ lý của anh cũng đến à? (Tiểu Ngan nhìn cô chăm chăm)

-Thế nào Tiểu Văn (anh lườm Tiểu Ngan)

-Nạn nhân nữ, tuổi từ 20 đến 24, thời gian tử vong từ 9 giờ đến 11 giờ đêm hôm qua, cơ thể ngoài vết sưng sau đầu thì không còn dấu hiệu bị tổn thương, nguyên nhân tử vong là động mạch chủ ở cổ tay bị dao trên sàn nhà cắt đứt dẫn đến mất máu nhiều..suy đoán ban đầu là tự sát. (Tiểu Văn lên tiếng)

-Xem ra vụ này không phải do Death làm (Doãn Thiên nhìn xung quanh)

-Đằng sau áo ngủ của nạn nhân có 2 vết tỳ hình tròn có dính bùn này là sao ạ (Ái Nhi nhìn sang Doãn Thiên)

-Ừ nhỉ, hình này là do cái gì tạo thành vậy, người đẹp quan sát được đấy (Tiểu Văn lên tiếng)

-Do hung thủ quỳ gối tạo nên (Doãn Thiên đáp)

-Ý anh đây là 1 vụ mưu sát sao (Cô hỏi)

-Vết bùn rất giống với đất bên trong vườn nhà này, nhưng sao đầu gối hung thủ lại dính bùn (Tiểu Ngan thắc mắc)

-Thời tiết quanh khu vực này là 33°/25°, khả năng tối qua có mưa, vết tỳ sau áo nạn nhân là bùn đất giống bên ngoài khu vườn, có thể hung thủ đã tấn công từ ngoài vào trong đánh ngất xong đã rửa sạch bùn đất trên cơ thể và xung quanh hiện trường, thấy đồ ngủ sau đó mới sát hại, khi ra tay nạn nhân đang nằm nên hẳn phải quỳ gối vô tình dính bùn lên đằng sau áo ngủ nạn nhân.

-Phân tích hợp lý (Tiểu Ngan nhìn anh)

_Hừ, cô ta được FBI cử đến để giúp Doãn Thiên bắt Death hay là đến để khen anh ta vậy nhỉ", Ái Nhi nhìn Tiểu Ngan tỏ vẻ khó chịu. "mà sao mình phải quan tâm chứ", cô nheo mắt nghĩ bụng.

-Này, cô trợ lý của anh nhìn em ghê quá kìa.

_Doãn Thiên lạnh lùng kéo tay cô đi vào trong, để mặc ánh mắt lạnh giá của Tiểu Ngan nhìn cô từ phía sau, nhưng lúc này trong lòng cô lại ảm áp vui vẻ hẳn ra..nhất là khi cô Tiểu Ngan kia nhìn Ái Nhi như vậy.

-Trợ lý ngốc, cô nhìn xem xung quanh căn nhà có gì đặc biệt không?

-Tôi không nhìn ra được, mong Doãn tiên sinh chỉ giáo (Cô đưa ánh mắt tròn xoe nhìn anh)

-Tất cả những đồng hồ xung quanh căn nhà đều chạy đúng giờ, nhưng chỉ riêng đồng hồ trên tường là đứng yên vị trí với giờ hiện tại.

-Có gì lạ ạ, chắc tại do đồng hồ hết pin thôi mà? (Cô tò mò)

_Đang nhìn ngó ngát đồng hồ bị lệch giờ theo hướng chỉ tay của Doãn Thiên, tư dung giọng của anh khẽ cất lên lạnh lùng, khiến ngay cả cô cũng khó hiểu.

-Death.

-Anh nói sao cơ (cô hỏi)

-Tôi sẽ cho cô xem đồng hồ hết pin hay còn gì khác (Doãn Thiên lên tiếng)

_Kéo tay cô vào phía nhà tắm, anh bình thản bước lại tắm gương soi treo đối diện cửa ra vào..phía dưới là 1 hũ bột giặt màu vàng đặt ngay ngắn, Doãn Thiên lấy 1 ít chà nhẹ vào tắm gương..lúc này Ái Nhi mới bắt ngờ sau khi bột giặt tạo thành 1 hàng chữ nhỏ.."hello old friend..Genius"

-Genius, hấn đang chào anh ư? (Cô hỏi)

-Hấn biết tôi sẽ đến đây (Doãn Thiên bình thần)

-Vậy chính hấn gây ra vụ này sao ạ?

-Không, hấn sẽ không làm những vụ án sát hại tầm thường như vậy.

_Bất ngờ bên ngoài Tiểu Ngạn bước vào "hày, 2 người làm gì ở đây thế"...vừa nói dứt lời cô nhìn lên dòng chữ trên tấm gương, liếc sang Doãn Thiên.

-Death, hấn đã từng đến đây.

_Doãn Thiên phát lời câu nói của Tiểu Ngạn,..quay sang nhìn cô khẽ giọng "đi về thôi", cô cùng anh ra xe..bỗng nhiên cảm giác như ai đang nhìn từ phía sau lại xuất hiện, vội vàng ôm chặt tay của Doãn Thiên cô liếc ngang dọc xung quanh không để ý tới ánh mắt dò xét của anh.

-Sao thế trợ lý ngốc (Anh sờ nhẹ vào đầu cô)

_Lo lắng sợ hãi trong cô cũng dần dần lắng xuống..nhìn sang Doãn Thiên cô nói khẽ trong miệng "tôi lại có cảm giác ai đó đang nhìn phía sau chúng ta"..bỗng nhiên cô giật mình vì tiếng nói sau lưng của Tiểu Ngạn.

-Trợ lý thôi có cần ôm tay của Doãn Thiên như vậy không, nhìn chướng cả mắt.

-Minh đi thôi (Doãn Thiên nhẹ nhàng nhìn cô)

-Anh tính tình tứ với người khác trước mặt em vậy sao? (Tiểu Ngạn đưa mắt lờm cô)

-Vậy thì sao? bây giờ không giống 5 năm trước nữa. (anh nheo mắt nhìn Tiểu Ngạn)

-Ngày này, 2 người đừng cãi nhau nữa..sau khi đưa thi thể về khám nghiệm xong tôi sẽ chuyển hồ sơ cho cậu sau (giọng Tiểu Văn nói vọng ra)

-Anh..anh (Tiểu Ngạn lắp bắp)

_Không quan tâm đến những lời nói, anh đưa Ái Nhi vào trong xong bình thần lái xe đưa cô về nhà..

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

-Cô vào nhà nghỉ sớm đi.

_Doãn Thiên dừng xe bên ngoài cửa nhà cô.."Vâng", Ái Nhi khẽ nói xong bước vào nhà..

-Chị hai, được nam thần đưa đón sướng thật đấy. (Ái Kim nhìn cô cười lên tiếng)

-Em chỉ giỏi nói tào lao.

_Ăn cơm dưới nhà xong, cô mệt mỏi lên phòng tắm..định bụng xong sẽ ngủ 1 giấc cho đến sáng hôm sau, thì dưới nhà có tiếng của mẹ cô gọi.

-Ái Nhi, bác Trịnh có việc tìm con này.

-Vâng ạ.

-Cảnh sát vừa mới thu thập được 1 số thông tin xung quanh vụ án, bác đến để đưa cho cháu đây.

-Sao bác không gửi cho Doãn Thiên ạ (cô tò mò)

-Bác có gọi cậu ta, nhưng bị cậu ta quăng cục lơ mất rồi.

(Đối với cô khi nghe vậy thì không còn lạ gì tính cách của anh ta nữa, đến cả Tiểu Ngạn người lúc ngủ cũng gọi tên mà anh ta cũng lạnh lùng thế kia, thật sự cô thấy vô cùng tò mò về quá khứ 2 người đó đã xảy ra chuyện gì)

-Ái Nhi, cháu có nghe bác nói không?

-Vâng, mai cháu sẽ đem hồ sơ này cho Doãn Thiên ạ (Cô khẽ giật mình)

_Mang hồ sơ lên phòng, cô tò mò mở ra xem.."Nạn nhân Cảnh Nhã, 22 tuổi..sống độc thân, làm việc tại công ty Thuận Phát, quan hệ không có tranh chấp với ai", đọc tới đây cô đóng lại lên giường ngủ..Sáng hôm sau cô đến biệt thự.

-Sao không có ai vậy nhỉ (Cô ngó xung quanh)

(Rầm..rầm, tiếng động tuy không lớn nhưng cũng đủ cho cô giật mình, phát ra trong phòng Doãn Thiên..cô tò mò đến gõ cửa)

-Doãn tiên sinh, anh trong đó phải không?

_Tiếng động bỗng nhiên dừng lại, "cạch", anh ta bước ra bình thản, thấy cô đưa ánh mắt tò mò nhìn mình.

-Không có gì.

-Hôm qua bác Trịnh đến bảo tôi đưa hồ sơ thông tin nạn nhân cho anh (cô tròn xoe mắt)

-Không cần, những hồ sơ vô bổ này đối với tôi chẳng có thú vị. (Doãn Thiên đi xuống nhà)

_Cô nheo mắt đi theo sau anh "hử..lại trở thành cái tên khó ưa nữa rồi đấy", bỗng Doãn Thiên dừng lại..làm cô bất ngờ đụng đầu mình vào vai anh "Ui da".

-Doãn Thiên, em có mua sữa cho anh này (Tiểu Ngan bên ngoài cùng Tiểu Văn đi vào)

-Không cần, bây giờ tôi có việc phải đi với Ái Nhi rồi (anh lạnh lùng lên tiếng)

_ "Gi cơ, đây là lần đầu tiên cô nghe Doãn Thiên gọi tên mình", tuy cô hiểu trước mặt Tiểu Ngan nên anh cố tình nói như vậy nhưng trong lòng cô có chút gì đó thoải mái vui vẻ là lạ.

-Ái Nhi sao, anh có cần gọi tên âu yếm như vậy không (Tiểu Ngan nheo mắt)

-Thôi thôi, 2 người hễ gặp nhau là giống như quả boom nổ chậm vậy (Tiểu Văn lên tiếng)

_Doãn Thiên khẽ nắm lấy tay cô đi thẳng ra ngoài, bước ngang qua mặt Tiểu Ngan..ánh mắt hình viên đạn đang lườm qua cô nhưng cô cảm thấy rất vui vẻ..ra ngoài xe thì Tiểu Văn nói vọng ra.

-Này, 2 người đi đâu vậy?

-Đến Thuận Phát. (Anh đáp)

_Doãn Thiên nhẹ nhàng mở cửa xe cho cô vào.."Anh ta không xem hồ sơ mà biết nạn nhân làm việc ở Thuận Phát sao" trong bụng cô nghĩ thầm, ngồi trên xe cô vẫn đưa ánh mắt tò mò nhìn anh.

-Đừng nhìn tôi ngạc nhiên như vậy, hôm qua ở hiện trường tôi đã biết nạn nhân làm việc ở Thuận Phát rồi.

-Sao cơ (cô gãi đầu)

-Thuận Phát là 1 công ty chuyên ngành thời trang, vì thế phòng làm việc nạn nhân treo rất nhiều hình vẽ thiết kế..trên bàn là những cây bút chì khác màu trùng với màu của những hình thiết kế, chứng tỏ nạn nhân đã sử dụng.

-Nhưng đâu phải chỉ có Thuận Phát chuyên ngành thiết kế chứ? (cô tò mò)

-Những công ty thiết kế họ thường làm gì để ra mắt trang phục (Anh bình thản hỏi)

-Tổ chức buổi triển lãm.

-Chính vì thế giờ hẹn rất nhiều, không thể nhớ nên bắt buộc phải ghi chú trên lịch..bằng chứng là rất nhiều đồng hồ cài giờ thông báo khác nhau trong nhà.

-Nhưng mà...(Cô áp úng)

-Chậm hiểu vậy sao? trên lịch trong nhà nạn nhân điều có những buổi hẹn với những công ty thiết kế trong nước, mà lại không có tên công ty lớn như Thuận Phát, đơn giản đó là lịch trình của nhân viên Thuận Phát hẹn với công ty khác, hiểu chưa?

-À..cũng giống như tôi, nếu có hẹn với bạn thì chỉ ghi lên giấy là hẹn với ai, chứ không cần ghi tên tôi phải không? (cô cười)

-Đúng là trợ lý ngốc (anh khẽ cười)

__"Phải công nhận IQ 195 có khác, rất thông minh và nói chuyện cũng...cực khó ưa", cô nghĩ thầm..sau 1 lúc cô cùng Doãn Thiên cũng đến trước bãi giữ xe của công ty Thuận Phát.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

-Doãn tiên sinh, có nhiều ánh mắt đang nhìn đấy..chúng ta có thể vào trực tiếp như vậy sao?

__Ái Nhi vừa đi theo sau lưng anh vừa nói, đúng lúc này có 1 cô gái trông giống như thư ký bước lại chỗ họ lên tiếng

-Thưa, anh chị muốn tìm ai ở đây ạ?

-Tổng giám đốc (Doãn Thiên đáp)

-Anh có hẹn trước không?

__Không trả lời câu hỏi của thư ký đó, anh nắm tay Ái Nhi đi thẳng vào hướng phòng kính khá to ngay trước mặt..cô thư ký hốt hoảng gọi bảo vệ chạy theo lên tiếng ngăn lại "anh à, phòng giám đốc không phận sự không vào được đâu"

-Doãn tiên sinh (Cô lo lắng)

__Bất ngờ anh rút trong túi áo ra 1 tấm thẻ màu vàng kim..quét nhẹ lên hệ thống an ninh trước cửa kính, "bíp", cửa tự động mở ra trước sự há hốc miệng của Ái Nhi và những nhân viên đằng sau.

-Mọi người ra ngoài hết đi (Bên trong vọng ra tiếng nói của 1 người phụ nữ)

__Thư ký và nhân viên bảo vệ cúi đầu nghe lệnh bước ra ngoài, chiếc ghế bên bàn tổng giám đốc xoay lại..1 người phụ nữ trẻ trung kèm theo gương mặt đẹp lạnh lùng nhìn về phía họ.

-Nhớ chị hả nhóc (người đó lên tiếng)

__"Gi chứ", cô ta là chị gái của Doãn Thiên sao..lúc này cô mới nhìn rõ thì ra trông cô ta cũng có nhiều nét giống với Doãn Thiên, nhất là đôi mắt lạnh lùng đến độ làm cho người đối diện muốn đóng băng.

-Tôi có việc muốn tìm chị (anh ta đáp)

__Đang bàng hoàng chưa kịp thích nghi với không khí căng thẳng hiện tại thì Doãn Thiên nhìn sang cô lên tiếng.

-Nạn nhân tên gì?

-Trong..trong hồ sơ tên Cảnh Nhã (cô khẽ nói)

-Cô bé này là ai thế nhóc (Chị ta nhìn sang Ái Nhi)

-Trợ lý (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Ồ, em trai chị cuối cùng cũng chịu để 1 cô gái bên cạnh rồi, chị còn tưởng tính cách kỳ quái của nhóc sẽ bị cô đơn tới già chứ (chị ta cười nhếch môi)

__"Eo oi, đúng là chị em có khác..cách nói chuyện cũng rất khó hiểu đó nha" cô cuối mặt xuống nghĩ thầm.

-Bớt nói nhảm lại đi, tôi đến là muốn biết công ty này có nhân viên thiết kế nào tên Cảnh Nhã không (anh lên tiếng)

-Có đó nhóc, Cảnh Nhã là nhân viên thiết kế và cũng là gương mặt đại diện công ty gặp đối tác..nhưng 2 ngày nay không đến rồi, liên lạc cũng không được (chị ta đáp)

-Tôi đến đây hỏi về Cảnh Nhã thì chắc chị cũng biết cô ta bị sao rồi chứ (Doãn Thiên kéo tay cô ngồi xuống ghế sofa)

-Gi, ý của nhóc là Cảnh Nhã đã...(Chị ta khẽ giọng)

-Vâng, cảnh sát hôm qua tìm thấy thi thể cô ta tại nhà (Ái Nhi bất ngờ lên tiếng)

_Chị ta đưa mắt sang nhìn Ái Nhi 1 lúc xong quay sang Doãn Thiên, như là muốn hỏi lại có đúng như vậy không..hiểu ý chị mình nên anh lên tiếng.

-Phải, khám nghiệm ban đầu là tự sát..đáng lý ra tôi không muốn dính vào vụ án đơn thuần này, nhưng vì liên quan công ty chị và kẻ tôi đang muốn bắt.

_ "Dù anh là phó giáo sư cũng không nên nói như vậy trước mặt chị mình chứ", Ái Nhi nhìn anh ta nheo mắt.

-Alo, lên phòng tôi có việc gấp (chị ta nhấn điện thoại lên gọi)

_ "Bíp", cánh cửa phòng kính mở ra..cô thư ký lúc nãy chạy theo Doãn Thiên nhẹ nhàng bước vào bên trong khẽ gật đầu chào lên tiếng.

-Tổng giám đốc gọi tôi ạ?

-Cô đưa 2 người này đến phòng làm việc của nhân viên Cảnh Nhã bộ phận thiết kế đi (chị ta nói)

_Ái Nhi và anh theo sau cô thư ký đến 1 căn phòng cũng khá tiện nghi, bên trong còn có 3 người đang làm việc và 1 chỗ còn trống..khỏi nói cũng biết là nơi nạn nhân ngồi làm việc rồi.

-Không còn việc của cô nữa, ra ngoài đi (Doãn Thiên lên tiếng)

_ "Đúng là em trai tổng giám đốc có khác nha, vào công ty người ta mà có tiếng nói thật..khó ưa ghê"..bên trong 1 nhân viên nam đưa ánh mắt chăm chú lên nhìn Ái Nhi.

-Xin chào, tôi có thể giúp gì cho 2 người không?

-Được, giúp tôi cất ánh mắt nhìn chăm chăm vào trợ lý tôi đi (Doãn Thiên đưa ánh mắt viên đạn nhìn anh ta)

_Lúc này cô mới để ý nam nhân viên kia nhìn mình nãy giờ, "sao Doãn Thiên lại như vậy nhỉ, bình thường anh ta đâu thêm quan tâm ai", đang suy nghĩ thì anh ta nắm tay cô đến bàn làm việc của Cảnh Nhã.

-Trợ lý ngốc, được trai nhìn làm cho đầu óc không tỉnh táo à..thật chẳng có logic. (Doãn Thiên nhìn cô)

-Liên quan gì anh chứ (Cô chớp chớp mắt)

-Cô nhìn xem xung quanh nơi nạn nhân làm việc có gì khác lạ không?

-Đây đâu phải chuyên môn của tôi (cô thắc mắc)

-Tập khả năng quan sát đi. (anh đưa mắt ngó xung quanh)...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

-Thông thường người vẽ thiết kế hoặc tranh lâu dần sẽ có 1 thói quen là hay vẽ gì đó lên giấy, tay mình hoặc những thứ xung quanh khi họ rảnh rỗi. (Doãn Thiên giải thích)

-Nhưng xung quanh đây hầu như chẳng có hình vẽ nào cả, có thể lao công dọn phòng đã đem bỏ mất rồi (Ái Nhi nhìn anh)

-Trợ lý ngốc, 1 công ty lớn có hệ thống an ninh từng phòng để đảm bảo an toàn cho các hồ sơ quan trọng thì lao công nào vào được. (anh chỉ tay ra hướng cửa phòng)

-Cũng phải nhỉ, nhìn xung quanh bàn thì giấy tờ hồ sơ điều ngăn nắp, không giống như bàn lộn xộn bút màu giấy vẽ ở nhà nạn nhân..

-Có người không muốn cho ai phát hiện bí mật ở bàn này. (Doãn Thiên lên tiếng)

-Vậy ý anh là gì? (cô gãi đầu)

-Tự động não đi

_Doãn Thiên vừa nói vừa nhìn qua hướng 3 người nhân viên trong phòng, xong bình thần bước về phía họ..cô tò mò đi theo sau lưng anh, dừng chân ngay người phụ nữ ở giữa anh lên tiếng.

-Cô tên gì?

-Tôi tên Sang Sang

-Cô là bạn cùng học chung trường thiết kế với Cảnh Nhã phải không? (Doãn Thiên nhìn cô ta)

-Vâng, sao anh biết.

-Nhìn những hình phát thảo trên bàn cô vẽ rất giống với nét vẽ Cảnh Nhã, tuy thiết kế luôn phải sáng tạo nhưng thói quen về chi tiết của 2 người rất giống nhau. (anh đáp)

-Tôi với Cảnh Nhã học chung với nhau 3 năm, xong cùng xin vào làm công ty này. (cô ta đáp)

_Ái Nhi đứng bên cạnh tròn xoe mắt nhìn anh ta.. "không ngờ đến hình vẽ Doãn Thiên cũng tìm ra được chỗ giống với khác nhau sao, thật sự muốn bỏ cái đầu anh ta ra xem thử rốt cuộc có gì trong đó", cô nghĩ thầm trong bụng.

-Vậy 2 người rất thân nhau đúng không? (Doãn Thiên nhìn lạnh lùng)

-Vâng, cũng có thể nói vậy.

-Thân đến nỗi bạn thân mình chết cũng không biết sao?

-Anh nói gì, tôi quả thật không biết.

-Vậy hôm qua cô đến nhà Cảnh Nhã làm gì?

_Bỗng cô ta và Ái Nhi nghe xong câu anh hỏi đều giật mình nhìn Doãn Thiên..Ái Nhi tò mò không hiểu tại sao anh ta có thể biết được.

-Anh đừng nói bậy, hôm qua..tôi.. không có đến nhà Cảnh Nhã. (cô Sang Sang bắt đầu lúng túng)

-Ý cô là Cảnh Nhã đến tìm cô và đưa đầu cho cô đánh à (Doãn Thiên cuối xuống nhìn cô ta)

_Ái Nhi nhớ lại "đúng thật Tiểu Văn khi khám nghiệm có nhắc ngoài vết sưng trên đầu ra thì nạn nhân không còn dấu hiệu bị tổn thương", chẳng lẽ cô Sang Sang này là hung thủ sao?

-Tôi..tôi (Sang Sang ấp úng)

_Lúc này cả căn phòng đều đưa ánh mắt nghi ngờ về phía Sang Sang, không gian trở nên im lặng căng thẳng..chỉ riêng Doãn Thiên vẫn đứng bình thản lên tiếng.

-Nếu như tôi đoán không sai thì cái nhẫn bằng đá cẩm thạch tay phải cô đeo đã tạo ra vết sưng sau đầu Cảnh Nhã đúng không?

-Doãn tiên sinh, làm sao 1 chiếc nhẫn dù bằng đá cẩm thạch cũng có thể tạo vết sưng được. (Ái Nhi tò mò)

_Nhìn qua thái độ lo lắng của Sang Sang, tay vội che lại cái nhẫn đang đeo trên tay của mình, Doãn Thiên giải thích.

-Do Cảnh Nhã bị cô ta dùng tay đeo nhẫn ấn chặt đầu xuống bàn, chiếc nhẫn do lực tay mạnh áp vào gáy khá lâu nên hằn lên vết sưng không toàn vẹn, vì lúc đó nạn nhân áp mặt xuống cuốn tập hoặc là khăn bông nên trên trán không hiện gì, chỉ có sau gáy bị sưng do chiếc nhẫn đá cẩm thạch tạo ra..tôi nói không sai chứ (anh nhìn Sang Sang)

-Phải, tôi có đến nhà Cảnh Nhã..nhưng tôi không giết cô ta, các người tin tôi đi.

_Vậy cô đến nhà Cảnh Nhã làm gì (Ái Nhi thắc mắc)

-Vì ganh tị trong công việc, 2 người họ từ bạn thân trở thành kẻ thù..cô ta không chấp nhận được việc cùng tốt nghiệp trường thiết kế, cùng thời gian làm việc trong công ty mà Cảnh Nhã giỏi hơn mình, có đúng không? (Doãn Thiên lên tiếng)

-Đúng, cô ta đã bí mật dùng ý tưởng thiết kế tôi đưa ra để dành quyền thăng tiến cho riêng mình, gần đây tôi mới phát hiện ra nên đã đến nhà cô ta..thấy Cảnh Nhã vẫn ung dung tắm xong ngồi trên bàn làm việc lau tóc..tôi nhất thời không kiềm chế được nên đã đến dùng tay ấn đầu cô ta xuống, xong đã gay gắt với Cảnh Nhã và tôi bỏ về nhà. (Sang Sang khẽ giọng)

-Trợ lý ngọc, gọi cảnh sát đến lấy thông tin lời khai cô ta đi (Doãn Thiên nhìn qua cô)

_Ái Nhi đi theo sau anh ra khỏi công ty Thuận Phát, cô vẫn đưa mắt nhìn anh ta tò mò lên tiếng hỏi.

-Cô Sang Sang đó không phải hung thủ sao?

-Cô ta không nói dối, hung thủ là 1 người khác.

-Anh đoán được ai chưa (Ái Nhi tò mò)

-Tạm thời vẫn chưa.(Doãn Thiên bình thản trả lời)

-Có liên quan gì đến Death đúng không?

-Hắn không dễ ra mặt như vậy đâu (anh nhìn cô)

_Doãn Thiên và cô bước vào bên trong xe..bên đường cách không xa chỗ của họ, 1 người đàn ông áo khoác trùm lên đầu che đi ánh mắt đỏ ngầu nhìn theo chiếc xe họ đang chạy..cười nhếch môi "Genius, tao đang chờ mày đấy".

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

_Anh đưa Ái Nhi đến nhà, 1 mình chạy xe về biệt thự..tuy cô không hiểu anh ta suy nghĩ gì nhưng được về sớm thì cứ nghĩ ngơi thôi, cần quái gì quan tâm cái tên đá lạnh này.

-Anh đến công ty của chị Doãn Cơ làm gì vậy?

_Xe của Doãn Thiên vừa về đến nhà thì chỉ còn Tiểu Ngan đang đứng trước cửa lên tiếng hỏi.

-Đừng gọi chị tôi thân mật như vậy? (Doãn Thiên đáp)

-Em muốn nói chuyện với anh (Tiểu Ngan kéo tay anh lại)

_Doãn Thiên dừng lại 1 hồi lâu..xong đưa mắt sang nhìn Tiểu Ngan, gạt tay cô ra khỏi người mình lạnh lùng lên tiếng.

-Chuyện gì?

-Anh còn giận em chuyện ngày xưa sao.

-Nếu không phải do cô thì ở Indiana có xuất hiện 1 tên tội phạm liên hoàn như Death không?

-Em không nghĩ hắn sẽ...(Tiểu Ngan cúi mặt)

-Tôi hi vọng ngoài thời gian làm việc ra không thấy cô trước mặt tôi.

_Nói xong Doãn Thiên bước lên phòng..để mặc cho Tiểu Ngan đứng rung rung nước mắt nhìn theo phía sau lưng mình, "chính tay em sẽ bắt Death trả giá", cô bước ra về.

_Sáng hôm sau, Ái Nhi đến khá sớm.. đứng từ bên ngoài nhìn vào khung cảnh lúc này ánh nắng nhẹ chiếu xuống căn biệt thự trông chẳng khác gì bức tranh lắng đọng, nếu như cô không phải nghe bên tai 1 tiếng nói quen thuộc phá tan không khí ban đầu.

-Trợ lý ngốc, rình gì ngoài đó thế.

_Ái Nhi tỏ vẻ khó chịu ngược mặt xuống nhìn Doãn Thiên, nhưng tim bắt đầu đập mạnh liên tục khi thấy anh ta bước từng bước đến gần.."Eo oi, 1 bức tranh khung cảnh lắng đọng xuất hiện thêm 1 soái ca được ánh nắng ban mai phủ nhẹ trên gương mặt ấy", không phải mê trai chứ lúc này Doãn Thiên cực kì đẹp trai..khiến cô như muốn mất hồn.

-Này...này trợ lý ngốc (Doãn Thiên gọi)

-Hã..tôi, tôi nghe (Cô đỏ mặt ấp úng đáp)

-Theo như hiện tại nét mặt cô tỏ ra 67% ngại ngùng, 13% lo lắng, và 20% mất tự chủ..thống kê nhịp tim trẻ sơ sinh: 120-160 từ 1 - 12 tháng tuổi 80-140 khi từ 1 - 2 tuổi: 80-130 nhịp/phút và 2 - 6 tuổi: 75-120 trẻ từ 7 - 12 tuổi: 75-110 người lớn từ 18 tuổi trở lên: 60-100 ; vận động viên: 40-60..tuổi của cô lúc này thấy vì 60-100 thì chắc chắn sẽ tăng lên 63-104 nhịp/phút. (Doãn Thiên đưa tay lên chạm vào chán cô)

-Cái gì vậy trời, anh không thể giải thích đơn giản hay sao (Ái Nhi nheo mắt)

-Đơn giản lắm rồi, do cô ngốc thôi.

-Đầu anh rốt cuộc có chứa USB hay thẻ nhớ không vậy, cái gì cũng nói được.

_Anh và cô đi vào nhà..không lên tiếng Doãn Thiên bước thẳng lên phòng, "hơ, chưa nói mình biết giờ làm gì mà"..cô chạy theo anh lên phòng.

-Theo tôi lên đây làm gì (Doãn Thiên quay lại)

-Anh chưa cho biết giờ tôi phải làm gì mà?

-Cô có thấy 2 cuốn sách nhỏ ở trên kệ đặt bên phải 42° không (Doãn Thiên chỉ tay)

-Thấy ạ (cô nhìn theo)

-Tốt, cô đọc hết những cuốn sách kể bên trái đi..giết thời gian.

-Hã (Ái Nhi nói lớn)

_Anh quay đi cười khế sau lưng là ánh mắt tròn xoe của Ái Nhi đang nhìn nguyên đồng sách dày cuồn cuộn trên kệ.."Doãn Thiên, anh là..là tên ác độc".

(2 tiếng sau anh ta bước xuống nhà, nhìn xung quanh không thấy cô đâu..bước chân đến phòng sách thì thấy cô đang nằm ngủ gật trên bàn, không hiểu tại sao anh lại phì cười..bước đến gần lớn tiếng gọi Ái Nhi "trợ lý", bất ngờ cô giật mình đứng dậy quay mặt về hướng Doãn Thiên, 2 cặp mắt cách nhau 3 cm..còn môi thì chạm môi)

-Aaaaaa, Doãn Thiên..sao anh dám hôn tôi (Ái Nhi đẩy anh ra che mặt lại)

_Doãn Thiên lúc này cũng đứng hình mất vài giây, 1 cái hôn thật bất ngờ..trong đầu anh bây giờ cũng hoàn toàn trống rỗng.

-Này, cô hôn tôi mới đúng..ai biết cô chạy vào đây đọc sách thật chứ, trả nụ hôn đầu lại đây.

-Trả sao..anh từng gọi tên Tiểu Ngạn lúc ngủ nói nụ hôn đầu ai tin, tôi mới là nụ hôn đầu này..đồ lợi dụng.

_Bất chợt Doãn Thiên trở về nét mặt lạnh lùng như bình thường..im lặng hồi lâu anh quay mặt đi ra ngoài, kèm theo 1 câu nói khế đủ để cho cô nghe.

-Tôi chưa từng hôn cô ta, đừng nói nhảm.

_Lúc này Ái Nhi cũng nhìn theo sau lưng Doãn Thiên.."chưa từng hôn Tiểu Ngạn sao" mà có nói sai cũng có cần tỏ thái độ như vậy không chứ, tên khó ưa..cô nghĩ bụng rồi đi theo hướng anh ta.

-Doãn tiên sinh, bây giờ mình làm gì

"Đến Thuận Phát", nói xong cô và anh cùng lên xe..trong lúc lái xe ánh mắt hai người vẫn lên nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng nói câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Video tố hung thủ

Doãn tiên sinh, xin chào ngài (cô thư ký công ty khẽ cúi đầu)

-Do chuyện hôm qua Doãn Thiên đến công ty nên tất cả nhân viên biết được anh ta là em trai của tổng giám đốc Doãn Cơ, nên không còn ai dám cản anh lại nữa..theo sau lưng anh ta vào phòng làm việc của Cảnh Nhã, trong phòng chỉ còn lại 2 nam nhân viên.

-Này, đây là lần thứ hai anh nhìn chăm chăm vào trợ lý tôi rồi đấy (anh đưa mắt lườm sang 1 nam nhân viên)

_Giờ Ái Nhi mới để ý..anh chàng này hôm qua cũng bị Doãn Thiên lên tiếng vì nhìn cô "Người ta chỉ nhìn thôi có sao đâu mà Doãn Thiên phải khó chịu nhỉ"..cô tò mò lên tiếng hỏi.

-Doãn tiên sinh, hôm qua chúng ta đến đây rồi mà..bộ còn chuyện gì chưa xong ở đây sao?

-Tất nhiên, vì chỉ mới tìm ra được ai làm vết sưng sau đầu nạn nhân thôi..còn nhân vật chính vẫn chưa lộ diện.

_Doãn Thiên vừa nói vừa bước chân đến tủ kính để hồ sơ cạnh bàn làm việc của Cảnh Nhã..nhìn vào bên trong ngoài đồng hồ sơ kẹp thành cuộn ra

chẳng có gì khác.

-Trợ lý ngọc, lại đây xem trong đây có gì lạ (Doãn Thiên lên tiếng)

-Thì chỉ có những hồ sơ công ty thôi (cô gái đầu)

_Bỗng nhiên cô tròn xoe mắt nhìn thẳng vào bên trong kính, "phần bên trên là những hồ sơ kẹp thành cuộn đều được kèm những con số theo thứ tự 1 2 4 5 7 9..còn ở giữa là 2 3 5 6 9, phần cuối cùng là 3 6 8 1 4 7 8"..cô khẽ nhìn qua Doãn Thiên.

-Cảnh Nhã là nhân viên thiết kế cũng là gương mặt đại diện công ty, sao cô ấy xem hồ sơ xong lại để lung tung vậy nhỉ.

-Quan sát tốt lắm, nhưng cô ta không phải để lung tung..mà là không muốn quên thứ gì đó, để ý ở hàng cuối có 7 số..được ghép từ mỗi hàng trên giữa tạo thành (Doãn Thiên nhìn xung quanh)

-Tôi vẫn chưa hiểu (cô gái đầu)

-Nhìn từ bên ngoài vào thì những cái này không có gì lạ, nhưng thật ra đây là thông tin có người cố ý để lại..tủ kính này sát bên bàn làm việc nạn nhân, 89% là Cảnh Nhã (Doãn Thiên đáp)

-Có thể Cảnh Nhã đã biết trước mình sẽ gặp chuyện nên để lại manh mối gì đó..nhưng xung quanh công ty lớn thế này chắc hẳn có rất nhiều camera theo dõi. (Ái Nhi lên tiếng)

-Suy luận của cô bắt đầu linh hoạt rồi đấy, chính xác Thuần Phát có gần 14 chiếc camera theo dõi.

-Sao, có tới 14 chiếc lận cơ à..như vậy làm sao biết camera nào có đoạn ghi hình của mã số cô ấy để lại (Ái Nhi gãi đầu)

_Không trả lời Doãn Thiên bình thần bước ra ngoài..cô cũng tò mò đi theo anh ta, lên tới phòng giám đốc Doãn Thiên dùng tấm thẻ vàng hôm trước mở cửa..Doãn Cơ, chị gái của anh ngược mặt về phía họ lên tiếng.

-Có manh mối gì chưa nhóc

-Chị kiểm tra xem camera nhà xe, căn-tin, và hướng hành lang xem có danh sách thu hình nào mang số 3681478 không.

_Doãn Thiên vừa lên tiếng vừa kéo tay Ái Nhi ngồi xuống sofa, rót tách trà ngồi nhìn xung quanh căn phòng..thấy cô nhìn anh có vẻ không hiểu nên lên tiếng giải thích.

-14 chiếc camera là quá nhiều, nên chỉ tập chung vào những nơi ít người chú ý..vì những camera ở nơi chính rất nhiều người qua lại..không ai khùng mà làm gì bí mật trước đám đông cả.

-Vâng, hi vọng anh đoán không sai (Ái Nhi đáp)

-Hơ..quả thật camera ở nơi giữ xe có mã số ghi hình 3681478 này, sao chị lại không biết nhỉ (Doãn Cơ thắc mắc)

_Lúc này Doãn Thiên và Ái Nhi vội đi đến laptop của Doãn Cơ nhìn vào, đoạn ghi hình ngắn 15 giây chỉ cho thấy người đàn ông đang để những bao ma túy trắng vào 1 cái vali nhỏ cất trong xe..mặt ngó xung quanh, bỗng tiếng nói của Doãn Thiên lên tiếng "dừng"..xong anh khoanh tay lại như phát hiện được gì trong hình.

-Camera của chị không ghi hình vào lúc này, bằng chứng chính là đoạn video không có thời gian và màu phân giải của đoạn này 1920x1080..là do điện thoại quay, rất có thể người quay là Cảnh Nhã..và người đàn ông này đã phát hiện được cô ấy. (Doãn Thiên đáp)

-Hình như người này không ở trong công ty chúng ta, nếu như nhóc nói thì lúc đó là 4h45 đến 5h10p chiều..tất cả camera phải dừng để kiểm tra hàng ngày, ngày ghi là 3 ngày trước (Doãn Cơ nheo mắt).

-Có nghĩa là trước thời gian Cảnh Nhã chết 1 ngày (Doãn Thiên đáp)

-Theo tôi hẳn ta là bạn trai hay người quen của Cảnh Nhã, rất thường đến rước cô ta đi làm về..cho nên hẳn biết được camera giờ nào sẽ ngưng hoạt động, xong bị Cảnh Nhã phát hiện và quay lại được việc mình liên quan đến ma túy cho nên cố ý sát hại cô ta..Cảnh Nhã biết mình khó tránh được nguy hiểm cho nên lén lút gửi đoạn này vào danh sách của camera công ty và để mã số trong tủ kính hồ sơ ở phòng làm việc mình. (Ái Nhi lên tiếng)

_Thấy Doãn Thiên và Doãn Cơ nhìn mình không chớp mắt, cô lúng túng "bộ tôi nói sai sao"..

-Nhóc, cô ta suy luận có phần giống nhóc ha (Doãn Cơ nhìn cô)

-Trợ lý ngọc, có tiến bộ rồi đấy.

-Làm tôi hết hồn (Ái Nhi thở phào).

Bạn đang đọc truyện *Dừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

$(\text{CH}_2)_6\text{N}_4 + 4\text{HNO}_3 \longrightarrow (\text{CH}_2\text{-N-NO}_2)_3 + 3\text{HCHO} + \text{NH}_4^+ + \text{NO}_3^-$..nếu như phát nổ phạm vi ảnh hưởng sẽ là 15,3 đến 17m đủ sức phá tan khu vực xung quanh đây.

-Anh đừng dài dòng nữa, bây giờ phải làm sao (Ái Nhi hốt hoảng)

-Hắn dùng bom cảm ứng mục đích là ngăn chúng ta gọi người đến giúp (Doãn Thiên nheo mắt)

_Bên trong ghế sau dưới quả bom bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại reo lên."bípppp" quả bom bắt đầu đếm ngược, cả hai người giật mình nhìn vào bên trong xe.

-Chết tiệt, thì ra tên khốn đó để sẵn 1 chiếc điện thoại bên cạnh quả bom (Doãn Thiên lên tiếng)

-Giờ phải làm sao, chỉ có 10p cho dù gọi người giúp cũng không đến kịp nữa (Ái Nhi lo lắng nhìn qua anh)

-Cô đi ra khỏi nhà xe và không để ai bước vào đây (anh lên tiếng)

-Còn anh thì sao? hay anh chạy chung với tôi ra khỏi đây (cô nắm tay anh)

-Tôi sẽ trực tiếp xử lý quả bom..nếu không khu vực này sẽ nổ tung (Doãn Thiên gạt tay cô)

-Không được (Ái Nhi càng cố sức kéo tay anh)

-Mau lên, đừng làm tôi mất tập chung (Doãn Thiên quát)

_Lúc này đôi mắt của Ái Nhi bỗng nhiên đỏ nhoe sau tiếng quát của anh, cô quay lưng chạy ra ngoài..những giọt nước mắt bắt đầu tuôn ra, không phải là vì bị anh quát lớn tiếng làm cô khóc..mà là cảm giác lo lắng sợ mất đi thứ gì đó trong lòng cô đột nhiên xuất hiện.

-Phải làm sao bây giờ (Ái Nhi bàng hoàng đứng không yên)

-Sao vậy người đẹp (Tiểu Văn khẽ lên tiếng)

-Tiểu Văn, sao anh lại đến đây..Doãn Thiên đang cố vô hiệu hóa 1 quả bom bên trong nhà xe (cô vội vã lên tiếng)

-Em nói cái gì (Tiểu Văn hốt hoảng hỏi lại)

-Làm sao bây giờ..chỉ còn lại 2p thôi (cô không kiềm chế được khóc lớn tiếng)

-Em bình tĩnh đi, anh tin chắc chắn cậu ta sẽ làm được mà..chúng ta không thể làm gì hơn đâu (Tiểu Văn cũng bắt đầu lo lắng nhìn vào bên trong)

_Cô liên tục cầm điện thoại lên xem giờ đang đếm ngược, chỉ còn 15 giây nữa thôi.."Doãn Thiên, làm ơn an toàn bước ra đừng xảy ra chuyện gì nha..tôi xin anh" cô lo lắng nói thầm trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

_Đồng hồ trên điện thoại cũng đã đến số 0..bên trong nhà xe cũng không phát ra tiếng nổ, gương mặt Ái Nhi lúc này vui mừng cùng Tiểu Văn chạy vào bên trong tìm Doãn Thiên.

-Doãn Thiên (cô vừa gọi vừa chạy đến ôm lấy anh)

-Anh có biết tôi lo tới mức nào hay không? (tay cô càng xiết chặt)

-Hự..hự (Tiểu Văn lên tiếng ho)

_Lúc này Ái Nhi mới biết mình vô thức đang ôm chặt Doãn Thiên, cô đỏ mặt buông tay ra dụi nước mắt vẫn chưa kịp khô trên gương mặt mình.

-Làm cô lo lắng rồi, tôi xin lỗi..mọi chuyện đã xong (Doãn Thiên nhẹ nhàng đặt tay lên xoa đầu cô)

-Này, tôi tặng hình rồi sao (Tiểu Văn cười nhẹ)

-Sao cậu lại đến đây (anh nhìn sang Tiểu Văn)

-Nghe cục trưởng Trịnh nói cậu phát hiện ra manh mối gì đó, nên tôi đến đây xem cậu cần giúp gì không..mà quả bom dưới đất này là sao?

_Tiểu Văn nhìn xuống quả bom bị tháo rời vài bộ phận, dây nối chằng chịt đang nằm dưới chân của Doãn Thiên.

-Là của Death (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

-Phải, hần còn để 1 cái điện thoại này bên cạnh để kích hoạt bom nữa.

_Ái Nhi vừa nói vừa chỉ tay vào chiếc điện thoại màu đen đang nằm bên trong hàng ghế đằng sau xe..Tiểu Văn nhìn theo nheo mắt.

-Bom cảm ứng sao? không thể nào..Death sao có thể muốn giết cậu (Tiểu Văn gắt giọng)

-Chẳng phải Doãn Thiên đã từng bắt hần vào tù à, sao lại không thể chứ (Ái Nhi tò mò)

-Nhưng Death...

_Nói tới đây, Tiểu Văn bị Doãn Thiên lườm mắt ngăn không cho lên tiếng nữa..hiểu ý nên Tiểu Văn đổi sang chủ đề khác.

-À..mà vụ nạn nhân Cảnh Nhã sao rồi?

_Ái Nhi cảm thấy vô cùng tò mò về quá khứ của Doãn Thiên, kẻ thù nguy hiểm như tên Death từng làm chấn động nước Mỹ mà tại sao Tiểu Văn lại nói không thể nào ra tay với Doãn Thiên được..bỗng suy nghĩ của cô bị cắt ngang bởi giọng của Doãn Thiên.

-Vẫn đang điều tra.

-Mà này, tôi biết cậu từng vô hiệu hóa được bom hẹn giờ..bom neutron và bom điện từ, nhưng loại bom cảm ứng này có tới 16 dây đồng dẫn, sao cậu biết dây nào là chính được hay vậy? (Tiểu Văn vừa nói vừa ngồi xuống nhìn quả bom)

-Bom cảm ứng ngoại trừ các cuộc giao tranh liên xô thì không thể thấy được, quả bom này do Death tự chế và chỉ gắn vào thiết bị cảm ứng của lò vi sóng..trong 16 dây này có 14 dây tách rời là giả và chỉ 2 dây đỏ đen quấn nhau là thật (Doãn Thiên đáp)

-Quào, vậy mà cậu cũng nhìn ra sao (Tiểu Văn tròn mắt)

-Vì thế mà tờ giấy Death dán trong xe tôi chỉ có 2 màu chữ đỏ đen được ghi xen lẫn nhau...có nghĩa hần muốn nói tôi biết dây đỏ và đen là 2 dây đặc biệt..chỉ cần cắt 2 dây đó là xong

_Doãn Thiên vừa nói vừa đưa ra tờ giấy chữ ghi ngược cho Tiểu Văn xem

-Như vậy có nghĩa là Death không có ý giết anh mà chỉ muốn thử anh thôi phải không?(Ái Nhi lên tiếng)

-Đúng vậy (Doãn Thiên nhìn cô)

_Sau 1 hồi cảnh sát cũng đến thu thập quả bom và chiếc điện thoại, tất cả nhân viên công ty Thuận Phát điều nháo nhào khi nghe tin khu để xe có bom. chỉ riêng Doãn Thiên bình thản cùng Ái Nhi và Tiểu Văn quay về biệt thự..ngồi trên xe Doãn Thiên lấy điện thoại nhắn tin cho ai đó, xong cô quay sang Tiểu Văn thì anh ta lại cười nham hiểm. "thật khó hiểu".

-Tiểu Văn, em gái anh không đến sao?

_Sau khi về thì Doãn Thiên không lên tiếng bước thẳng lên phòng đóng cửa lại, nên Ái Nhi quay sang tò mò hỏi Tiểu Văn.

-Không, Tiểu Ngạn đang có nhiệm vụ bảo vệ cho 1 nhà tỷ phú nên thời gian này nó không rảnh đâu..(Tiểu Văn ngồi xuống sofa)

-À..ừm

-Sao thế, Tiểu Ngạn không gần Doãn Thiên người đẹp phải vui chứ (Tiểu Văn cười khê)

-Anh nói gì vậy (Ái Nhi đỏ mặt)

-Người đẹp thích Doãn Thiên phải không?

_Cô vừa nhấp môi vào tách trà tỉnh uống thì bị câu hỏi của Tiểu Văn làm mém đi nửa phun ngược ra, gương mặt Ái Nhi lúc này càng đỏ ửng cuối mặt xuống áp úng thành tiếng.

-Không..không có.

-Gi chứ, vậy ai đã lo đến phát khóc và ôm chặt cậu bạn tôi vậy nhỉ (Tiểu Văn lườm cô cười thành tiếng)

- Tôi..tôi.

- Trúng tim đen rồi phải không?

- Phải, tôi thích Doãn Thiên đấy, anh đừng chọc tôi nữa được không? (Ái Nhi đưa tay lên che mặt lại)

_Bỗng nhiên Tiểu Văn cười thật hả hê..cô neho mắt lên nhìn "bộ anh ta cũng bị hâm giống tên đá lạnh kia rồi chẳng", vừa tính lên tiếng hỏi thì ánh mắt Tiểu Văn cứ nhìn ra sau lưng cô, tò mò cô quay lại thì...

-Á, Doãn Thiên, anh xuống từ lúc nào vậy (Cô che mặt lần 2).

-Cách đây 1p36 giây, đủ thời gian nghe được em nói thích tôi (Doãn Thiên lên tiếng)

_Cô quên mất Doãn Thiên đi không có tiếng hay xuất hiện bất ngờ đằng sau lưng mình, thì ra Tiểu Văn thấy anh đi xuống nên mới cười như vậy..thôi rồi, biết tìm chỗ nào chui xuống đây.

-Hai..hai người..(Ái Nhi ấp úng)

-Cảm ơn cậu, Tiểu Văn (Doãn Thiên nhìn cô cười khề)

-Cảm ơn...? (Ái Nhi tròn xoe mắt)

_Thấy Doãn Thiên và Tiểu Văn nhìn nhau cười..cô mới nhớ lại lúc trên xe Doãn Thiên có nhắn gì đó trong điện thoại, thì ra là nhắn cho Tiểu Văn..mất cô rung rung vì nghĩ mình bị hai người họ chọc ghẹo, bực tức dụi mắt đi ra ngoài..thì bỗng nhiên bị tay Doãn Thiên kéo cô lại ngã vào lòng anh.

-Đừng giận, vì tôi không biết nói thế nào cho em hiểu nên mới dùng cách này (giọng Doãn Thiên dịu dàng khề nói)

_Ái Nhi được anh ôm gọn trong lòng, bỗng nhiên bao nhiêu bực tức ngại ngùng ban đầu của cô điều dần tan biến.."thật ấm áp" suy nghĩ của cô bây giờ chỉ có như vậy.

-Trợ lý ngốc, tôi yêu em..ngay từ lúc đầu nhìn thấy em rồi (Doãn Thiên càng ôm cô chặt hơn)

_Ái Nhi như 1 con mèo nhỏ ngoan ngoãn khi được anh ôm lấy, bỗng nhiên anh và cô nhìn nhau..xong cả hai điều liếc sang Tiểu Văn đang ngồi chống tay vừa uống trà vừa nhìn họ chớp chớp mắt.

-Hai người sao vậy, tiếp tục đi đang hay mà..xem như tôi không có ở đây (Tiểu Văn cười)

_5 phút sau Tiểu Văn bước ra ngoài cổng biệt thự, với 1 dáng đứng hiên ngang đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc lên tiếng nói khề "cái tên này, mình chỉ nhìn thôi mà cũng đuổi ra ngoài..vô tình thế nhỉ".

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bí ẩn đồng hồ

-Này, cậu có chắc là làm thế này Ái Nhi sẽ cảm động không? (Doãn Thiên đi theo sau Tiểu Văn lên tiếng)

-Yên tâm đi, chỉ cần tối nay cậu dẫn cô ấy đến đây..tôi bảo đảm sẽ không thành vấn đề.

_Tiểu Văn đang giúp Doãn Thiên trang trí lại phòng ăn thành nơi tỏ tình thật đẹp..trên giữa bàn là những cây nến màu đỏ xếp hình trái tim nhỏ..xung quanh toàn là bong bóng đủ kích thước và 1 bó hoa hồng để sẵn.

-Không ngờ cậu IQ 195 mà lại không biết cách lấy lòng con gái đấy (Tiểu Văn cười)

-Chính thì thế tôi mới nhờ cậu giúp (Doãn Thiên lên tiếng)

_1 lúc sau Doãn Thiên lấy điện thoại ra gọi cho cô, đầu dây bên kia là giọng Ái Nhi đang còn mơ ngủ..vì hôm qua anh bảo sáng mai cô không còn đến làm, nên tranh thủ ngủ cho đã giấc.

-Alo, Ái Nhi nghe.

-Trợ lý ngốc, giờ này em còn ngủ sao?

-Bộ có chuyện gì sao?

-Không, tôi nay tôi có bất ngờ cho em..

-Bất ngờ gì thế (Ái Nhi tò mò)

-Tút..tút.

(Hừ.."không biết đang tính làm gì đây, đang nói ngất điện thoại ngang vậy à..tên đá lạnh", cô nghĩ bụng nheo mắt xong trùm chăn lên tiếp tục ngủ)

_Sau hơn 7 giờ tối..khi trong nhà Ái Nhi đang tính dọn cơm thì điện thoại cô lại reo lên có tin nhắn, cô mở ra xem "Trợ lý ngốc, thấy đồ đi..có vụ án mới 15 phút nữa tôi đến đón em", cô liền chạy lên phòng thấy vợ bộ đồ xong ra cửa chờ Doãn Thiên đến.

-Sao anh nói có vụ án mới mà, đưa tôi về biệt thự làm gì? (Ái Nhi tròn mắt)

-1 vụ án mà tôi không thể hiểu nguyên nhân, chỉ có em mới giúp được thôi. (Vừa nói anh vừa kéo tay cô vào trong)

-Này, IQ cao như anh còn không hiểu thì tôi giúp cách nào được.

_Vừa nói dứt lời thì Ái Nhi tròn xoe mắt nhìn..cô ngạc nhiên khi trước mặt mình là 1 căn phòng không gian đơn thuần nhưng vô cùng lãng mạn giống như những cảnh trong phim..cô tò mò ngược lên nhìn Doãn Thiên.

-Vụ án này, chỉ có em mới giúp được anh thôi..trái tim anh bị em đánh cắp rồi (Doãn Thiên nhìn cô)

_Bỗng cô cười khẽ lấy tay đánh nhẹ vào anh, "không ngờ tính cách lạnh lùng như anh ta mà cũng có lúc ngôn tình thế này đây", Ái Nhi nghĩ bụng xong anh vẫn lên tiếng hỏi.

-Cảm động lắm đúng không?

-Hả (Ái Nhi tròn mắt)

-Tiểu Văn nói với anh là chắc chắn em sẽ thích không khí lúc này..bộ không phải vậy sao? (Doãn Thiên hỏi)

-Phó giáo sư tâm lý..thiên tài như anh mà cũng cần có người góp ý hay sao (cô lên tiếng)

-Đáng lẽ không cần, vì nếu dựa vào suy luận trên thực tế hoặc giả thuyết trong cách nghĩ anh điều nắm trong tay tỷ lệ thành công cao hơn 80%..tất nhiên điểm quan trọng nhất vẫn là cả hai chúng ta đều có cảm giác khi gần nhau,cho nên nhịp tim sẽ trên lệch dẫn đến hành động khác với bình thường rất rõ ràng. (Doãn Thiên nhìn cô)

-Chắc không có ai tỏ tình kiểu lý thuyết như anh đâu nhỉ (Ái Nhi cười lên tiếng)

-Vậy anh sẽ thực hành cho em để hiểu nhé.

_Không để Ái Nhi kịp trả lời, anh cầm tay cô đặt lên ngực trái của mình..và môi chạm môi với cô, cả hai điều bất động giữa không gian màu đỏ nhẹ lãng mạn trong căn phòng.

-Rất tuyệt.. Em cảm nhận được không? tim anh lại lệch nhịp dẫn đến hành động hoàn toàn khác so với bình thường rồi đấy (Doãn Thiên nhún vai cười)

-Ai cho anh hôn em? (Ái Nhi đỏ mặt)

-Thôi chẳng sao, nếu như em cảm thấy anh hôn em là sai..vậy thì em hãy hôn lại cũng được, vì anh cho rằng điều đó là đúng (Doãn Thiên cười)

-Anh..anh..đúng là.. (Ái Nhi ấp úng)

-Này..anh hôn 1 cái nữa được không?

-Anh kì quá (cô đỏ mặt)

_Cả hai cùng ngồi ăn tối với nhau trong vui vẻ, thời gian hiện tại cô chỉ thấy mình thật hạnh phúc..1 Doãn Thiên mà cô nghĩ là người lạnh lùng thì anh ta bây giờ trước mặt cô vô cùng đáng yêu..Sáng hôm sau Ái Nhi đến biệt thự thì đã thấy anh ngồi trên sofa xem hồ sơ..cô nhẹ nhàng đi khẽ tính hù anh 1 cái.

-Ngốc, tính hù anh sao..bóng của em bị ánh nắng bên ngoài rọi vào anh thấy rồi (Doãn Thiên vẫn ngồi xem hồ sơ lên tiếng)

-Mắt húng ghê, mà anh đang xem hồ sơ gì vậy? (cô tò mò ngồi xuống cạnh anh)

-Đây là hồ sơ những người có quan hệ với Cảnh Nhã khi cô còn sống, có 4 người là thân thiết nhất..em xem đi.

-4 người đều có vóc dáng tựa như người trong video Cảnh Nhã gửi vào camera ghi hình..vậy làm sao biết được là ai (cô tò mò)

-Loại bỏ 2 người tóc khá dài này ra, thì còn 2 người hoàn toàn phù hợp (Doãn Thiên đáp)

-Anh không nghĩ người đó mang tóc giả sao (Ái Nhi lên tiếng)

-Nếu video Cảnh Nhã là quay lên thì % người đó mang tóc giả là quá thấp (Doãn Thiên lắc đầu)

-Cũng đúng, vậy còn Dương Vũ Phong và Triệu Lý Quân là người bị anh tình nghi.

_Doãn Thiên im lặng 1 hồi xong nhìn về hướng đồng hồ treo trong phòng khách..bất chợt anh quay sang hỏi Ái Nhi.

-Ngốc, em có nhớ chiếc đồng hồ trong nhà nạn nhân không?

-Hôm đó anh có nhắc đến Death, khi chúng ta đi vào nhà tắm thì thấy dòng chữ trên gương "hello old friend..Genius".

-Phải, nhưng kim đồng hồ không chỉ đơn giản là Death muốn cho anh biết hướng nhà tắm có lời chào của hắn không thôi. (Doãn Thiên nheo mắt)

-Lúc đó kim phút và giờ chỉ vào số 3..là hướng trong nhà tắm (Ái Nhi lên tiếng)

_Doãn Thiên vẫn im lặng, như đang suy nghĩ về vấn đề gì đó khuất mắt trong chiếc đồng hồ treo trong nhà Cảnh Nhã..bất chợt anh lên tiếng

-Còn kim giây chỉ vào số 1, Death muốn cho ta biết hung thủ 31 tuổi.

-Sao cơ. (Ái Nhi tròn mắt)

-Có rất nhiều đồ vật trong ngôi nhà để Death có thể gợi ý khó hoặc tinh vi hơn..nhưng tại sao hắn lại chọn đồng hồ treo tường..1 vật ít ai để ý để làm bản chỉ điểm..

-Đồng hồ là đại diện cho thời gian đúng không?

-Chính xác, hắn muốn ám chỉ..hung thủ 31 tuổi cho nên mới dùng đồng hồ, ngay từ lúc đầu Death đã tính đến như vậy, vừa dùng đồng hồ gợi ý nơi hắn ghi thông điệp và cũng để chỉ điểm về hung thủ..thật đáng nể, anh quá sơ suất khi không chú ý vào kim giây. (Doãn Thiên nheo mắt)

-Triệu Lý Quân, 31 tuổi..làm nhân viên cho 1 công ty bất động sản Hữu Trí.

_Ái Nhi xem hồ sơ xong vừa đọc lên vừa bất ngờ..suy đoán của Doãn Thiên hoàn toàn chính xác, quả thật trong danh sách người quen của Cảnh Nhã có người 31 tuổi.

-Death, thông minh thật..rất thú vị (Doãn Thiên nhếch môi)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Doãn Thiên, bây giờ chúng ta sẽ đến công ty Hữu Trí tìm Triệu Lý Quân. (Ái Nhi lên tiếng)

-Em đang ra lệnh cho anh đó sao, có tiến bộ rồi đấy. (Doãn Thiên cô cười)

_Cô và Doãn Thiên lên xe cùng đi đến Hữu Trí, nhìn diện tích xung quanh cũng không thua kém gì Thuần Phát của chị anh..cả hai bước vào bên công.

-Xin chào, anh chị cần gì ạ (1 cô nhân viên bước đến hỏi)

_Ái Nhi ngó sang anh, thấy Doãn Thiên vẫn đứng ngó xung quanh không quan tâm đến câu hỏi của cô nhân viên nên Ái Nhi đành phải lên tiếng.

-Đây là phó giáo sư Doãn Thiên, còn tôi là trợ lý của anh ta, chúng tôi đến điều tra 1 vụ án mạng, cho tôi hỏi Triệu Lý Quân có ở đây không?

-Vâng, mời hai người theo tôi ạ.

_Nói xong nhân viên dẫn cô và Doãn Thiên đến phòng làm việc của Triệu Lý Quân..đi chừng 5p đã tới nơi.

-Anh là Triệu Lý Quân phải không? (Doãn Thiên lúc này mới lên tiếng)

- Phải, hai người là...(Lý Quân tò mò)

- Chúng tôi là cộng tác viên bên phía cảnh sát.

- À chào, không biết tôi giúp được gì (Lý Quân hỏi)

- Anh có phải là bạn trai của nạn nhân Cảnh Nhã không?

- À không, chúng tôi chia tay nhau 2 tuần rồi.

_ Doãn Thiên liếc mắt nhìn xung quanh, anh ra hiệu cho Ái Nhi hỏi..còn anh đi vòng quanh căn phòng dường như đang tìm gì đó..hiểu ý, Ái Nhi tiếp tục hỏi những câu bình thường để kéo dài thời gian cho Doãn Thiên..1 lúc sau anh quay lại chỗ Lý Quân đưa ra 1 tấm hình.

- Tôi thấy trong tủ có 1 tấm hình anh cùng Cảnh Nhã chụp, rất thân mật (Doãn Thiên nhìn chằm chằm)

- Thì sao, chẳng lẽ chia tay nên không được để ảnh cũ làm kỷ niệm sao? (Lý Quân gắt giọng)

- Anh nói không còn quan hệ gì với nạn nhân 2 tuần, nhưng tấm hình này được chụp bằng máy ảnh của các thợ chụp dạo..nhìn khung cảnh rất giống ngoài khu vui chơi.

- Vậy thì sao tôi không hiểu (Lý Quân nheo mắt)

- Anh không biết máy ảnh của thợ chụp dạo sẽ luôn có ngày tháng năm và giờ đăng sau tấm ảnh họ chụp sao, anh nói hai người chia tay nhau 2 tuần trước..nhưng thời gian chụp tấm ảnh này là trước khi Cảnh Nhã bị giết 1 ngày.

_ Doãn Thiên vừa nói vừa quay lưng sau của tấm ảnh cho Triệu Lý Quân xem, chính xác có in ngày tháng năm và giờ đăng sau..hắn ta khẽ cười lên tiếng.

- Đúng, nhưng đây là chuyện riêng của tôi..thiết nghĩ không cần phải giải thích cho hai người.

_ Ái Nhi nheo mắt lại nhìn hắn ta, "thái độ này khác với lúc này..chẳng lẽ hắn là hung thủ sao", cô đang suy nghĩ thì Doãn Thiên tiếp tục lên tiếng.

_ Chuyện riêng có liên quan đến ma túy thì anh dễ gì nói ra, đúng không?

- Anh đừng vu oan tội nã, tôi có quyền kiện anh đấy (hắn gắt giọng)

_ Doãn Thiên sau khi nghe hắn ta nói vậy, nét mặt không hề tức giận mà trái ngược lại là vẻ bình thản lấy điện thoại trong túi ra mở cái gì đó đưa cho hắn xem..lúc này Lý Quân khó chịu nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh.

- Anh đưa tôi xem cái này làm gì, tôi không biết.

- Đầu tiên là anh không biết Cảnh Nhã đã phát hiện việc buôn ma túy của anh và quay video lại, cho đến khi anh vô tình tới nhà cô ta..nhìn thấy Sang Sang và cô ta đang cãi nhau, rất có thể Cảnh Nhã đã không biết Sang Sang có liên quan nên sau khi để lại manh mối ở công ty thì cô ta đã nói chuyện này cho người bạn thân của mình biết, nếu tôi đoán không lầm thì anh và Sang Sang lên lút yêu đương và buôn ma túy cùng nhau..nghe được cuộc nói chuyện của hai người họ nên khi Sang Sang ra về, anh mới ra mặt diệt khẩu Cảnh Nhã. (Doãn Thiên nhìn hắn lên tiếng)

- Hơ, câu chuyện anh đưa ra hợp logic đấy, nhưng bằng chứng nào anh dám khẳng định người trong video này là tôi (Hắn nhếch môi)

- Người trong hình và anh điều mang chung 1 cái vòng bạc bên tay phải.

_ Hắn vội lấy tay che cái vòng đang đeo, mặt có tí đỏ sẫm, nhưng vẫn li lợm cười nhếch môi không nhận tội.

- Đầu phải chỉ có mình tôi mang vòng bạc trên tay, điều này cũng chỉ đủ làm bằng chứng phụ thôi.

- Chỉ cần tháo cái vòng này cho pháp chứng xét nghiệm..thì sẽ biết người đeo nó có từng tiếp xúc với thành phần heroin,cocain, ecstasy có trong ma túy hay không..vì 3 thành phần này khi dính vào bạc sẽ làm chiếc vòng này bị ăn mòn cho nên có đem rửa cũng không sạch. (Doãn Thiên bình thản trả lời)

_ Ái Nhi nhìn thấy vẻ mặt Triệu Lý Quân lúc này toát mồ hôi, tay vẫn che cái vòng cuối mặt xuống đất im lặng..cô lên tiếng.

- Còn nữa, nếu anh thật sự cắt đứt động mạch ở tay Cảnh Nhã, khoảng cách vết tỳ do hung thủ quỳ gối và vết máu bắn ra từ tay nạn nhân 12/80s thì chắc chắn máu cũng sẽ dính vào cái vòng đấy, chỉ cần bôi Luminol lên thì sẽ rõ tất cả.

- Phải, chính là tôi, không ngờ con nhỏ đó đến lúc chết cũng để lại đoạn video chết tiệt đấy..Sang Sang không ra tay được thì còn tôi, không thể để bí mật của chúng tôi bị con nhỏ đó phanh khui được (Triệu Lý Quân nhếch môi lên tiếng)

_ Sau khi Ái Nhi gọi bác Trịnh đến giải Triệu Lý Quân về trụ sở, cảnh sát lục xét nhà hắn và Sang Sang..tìm được số lượng ma túy kích thước vỏ bọc giống hệt như trong video Doãn Thiên cung cấp, "vụ án kết thúc", Ái Nhi vờn vai cùng Doãn Thiên đi ra về.

-Này ngốc, không ngờ em cũng biết quá trình xét nghiệm của pháp y về Luminol đấy (Doãn Thiên lên tiếng)

-Hôm bữa anh bảo em đọc hết đóng sách trên bàn còn gì, em học từ trong ấy..hihi (cô gái đầu)

-Lần đó anh bị em cướp mất nụ hôn đầu phải không?

-Thấy ghét. (cô đỏ mặt)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hóa học tạo giả chứng

Sau khi Doãn Thiên và Ái Nhi trở về.. bên 1 ngôi nhà nằm kính đáo ven rừng ít người qua lại, bên trong là người mặc áo khoác đen che gương mặt đang nắm sợi dây chuyền gắn hình bông sen màu đen lắc qua lắc lại trước mặt người đàn ông đang bị cột chặt tay chân trên ghế, xung quanh là những dụng cụ dùng để tra tấn..hành hạ.."Bóc", người áo khoác đen búng tay lên tiếng.

-Anh là ai?

-Tôi...là tôi (người đàn ông mắt lim dim)

-Không, anh là tác phẩm của tôi (người áo khoác lên tiếng)

-Tác..phẩm??

-Đúng vậy, tôi là người tạo ra tác phẩm.

-Tác...phẩm??

-Tôi muốn anh hãy cùng tôi cảm nhận những thú vị bên ngoài kia (người áo khoác đen nở nụ cười nhếch môi)

"Doãn Thiên, Doãn Thiên" anh làm sao thế, Ái Nhi đưa tay vỗ nhẹ mặt của anh..mơ thấy gì mà đồ mỗi hỏi thế này..cô ngồi xuống bên cạnh anh.

-Anh ngủ lúc nào vậy? (Doãn Thiên mở mắt)

-Mới về tới anh đã lên phòng rồi..đến giờ cơm em lên gọi anh xuống ăn đây (Cô nhìn anh)

-Vậy à, thì ra là mơ (Doãn Thiên có vẻ mệt mỏi)

-Anh làm sao vậy? (Ái Nhi vừa nói vừa đặt tay lên trán anh)

-Anh không sao, xuống ăn thôi.

Doãn Thiên lúc này có vẻ bớt căng thẳng hơn lúc này nhiều rồi, nhưng ánh mắt của anh thì vẫn còn hiện rất rõ sự bàng hoàng lo lắng gì đó..cô vừa đi vừa nhìn anh, "không lẽ chuyên gia tâm lý như Doãn Thiên mà cũng bị vấn đề về tinh thần sao"..Ái Nhi nói khẽ.

-Em có mua sữa rồi đây, anh uống 1 ít đi (Ái Nhi lên tiếng)

-Cảm ơn em (Doãn Thiên đáp)

Bỗng hai người đang ăn thì bị cắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại anh reo lên, là Tiểu Văn gọi.

-Alo

-Doãn Thiên, ở ngay công trình xây dựng công viên có 1 bộ xương người được tìm thấy..cậu đến ngay nhé.

-Chuyện gì vậy anh (cô tò mò hỏi)

-Vụ án mới.

Anh và Ái Nhi lên xe đến hiện trường, xung quanh công trình khá đông cảnh sát bảo vệ hiện trường, bước vào bên trong phía Tiểu Văn đang khám nghiệm..Doãn Thiên lên tiếng.

-Sao rồi.

-Nhìn từ vùng xương chậu của bộ xương thì có thể nạn nhân là nữ, 24 chiếc xương sườn có dấu hiệu bị gãy mất 2 chiếc vị trí vùng ngực..hàm có đủ 32 chiếc răng..có thể nạn nhân từ 17-25 tuổi..từ hộp sọ đầu..xương trán và xương chẩm là người Châu Á, vùng thái dương bên trái bị nứt theo hình tròn do bị tác động thấy rõ.. nguyên nhân chính dẫn đến tử vong có thể là ở đây.

-Nhưng hung khí là gì mà hình dạng vết nứt kì lạ vậy nhỉ (Ái Nhi lên tiếng)

-Vết nứt rộng khoảng 1 cm, nếu là do đầu đạn gây ra thì chỉ có loại súng trường xung kích Fedorov Avtomat và đạn 6,5x50 mmSR..nhưng không thể như vậy vì khi nạn nhân bị giết là ở trong nhà, khuyết điểm tiếng lớn của súng xung kích sẽ làm cho xung quanh nghe thấy.. hơn nữa không có đầu đạn nào xung quanh đây, nên khả năng bị tác động bằng lực tay tạo thành là 95%. (Doãn Thiên lên tiếng)

-Sao anh lại biết nạn nhân bị giết trong nhà mà không phải ở ngoài, còn việc tác động bằng lực tay thì làm sao có thể tạo được vết nứt tròn trên hộp sọ nạn nhân được (Ái Nhi tò mò)

-Bộ xương được tìm thấy nguyên vẹn quần áo, nhưng không mang giày hay dép..chứng tỏ nạn nhân đang trong nhà, còn vết nứt nếu không phải là đạn của súng gây ra thì hoàn toàn khớp với đầu bút bi, hay bút chì chẳng hạn mà hung thủ đã cầm dùng lực đâm thẳng vào. (Doãn Thiên đáp)

-Lạ thật, theo như độ mòn của xương thì nạn nhân đã phân hủy từ 4-7 năm rồi, nhưng xung quanh đây cây cỏ đều không hề mọc. (Tiểu Văn thắc mắc)

-Độ sâu khoảng 0,8m, nhiệt độ trong đất giao động từ 22/31°, nếu như nạn nhân được chôn 4-7 năm trước thì không thể nào không có thực vật tăng trưởng, ngoại trừ....(Doãn Thiên ngưng 1 lúc)

-Ý anh là có người cố ý thay đổi tốc độ phân hủy của thi thể (Ái Nhi tròn mắt)

-Nếu tất cả các nhân tố đều như nhau thì một xác chết tiếp xúc với không khí sẽ phân hủy nhanh gấp đôi so với xác chết nhận chìm trong nước và nhanh gấp tám lần xác chết bị chôn dưới đất.

_Nói xong Doãn Thiên nhìn ngang qua lớp đất bên cạnh cái hố chôn được đào lên, bỗng anh nheo mắt bước đến gần..thấy vậy Ái Nhi theo sau và lên tiếng.

-Kì lạ, xung quanh đây không có ngôi mộ nào mà là công trình xây dựng..sao lại có tro của giấy tiền vàng bạc ở đây.

-Thì ra trong đất có loại giấy được tẩm hóa chất NaHCO_3 (natri hidrocarbonat), hèn gì cây không thể phát triển. (Doãn Thiên lên tiếng)

-Là sao ạ (cô tò mò)

-Khi NaHCO_3 (natri hidrocarbonat) được ngâm trong giấy tiền vàng bạc xong đốt lên trong hố cộng vào nhiệt độ ẩm vừa phải của đất, sẽ làm cho đất và thi thể mềm hơn bình thường, thúc đẩy sự sản sinh của vi khuẩn trong các phần mô..tạo nên 1 quá trình phân hủy nhanh hơn bình thường, hung thủ quá tinh vi và nắm rõ các công thức hóa học. (Tiểu Văn giải đáp cho cô)

-Em hiểu rồi, mục đích hung thủ tẩm NaHCO_3 vào giấy tiền vàng bạc để khi đốt thì xung quanh không ai nghi ngờ (Ái Nhi tròn mắt)

-Chà, em theo Doãn Thiên cũng thông minh ra nhiều rồi nhỉ..

-Phiền cậu sau khi khám nghiệm thì gửi cho tôi hồ sơ nhé (Doãn Thiên lên tiếng)

-OK không thành vấn đề.

_Cô theo Doãn Thiên ra ngoài xe, thấy nét mặt anh có vẻ trầm tĩnh hơn mọi ngày..cô tò mò lên tiếng.

-Doãn Thiên, anh làm sao thế?

-Không sao, chúng ta về thôi....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Giác mơ

_Sáng hôm sau Ái Nhi đến biệt thự, nhìn xung quanh không thấy Doãn Thiên đâu..định bụng chắc giờ anh ta chưa ngủ dậy nên cũng không lên gọi, đang ngồi nhâm nhi tách trà nóng thì giọng anh từ phía sau lên tiếng làm cô giật mình.

- Em đến rồi sao?

- Doãn Thiên, anh có thể thôi không làm em giật mình được chứ, mà anh sao vậy..hôm qua không ngủ sao? (cô quay lại nhìn anh)

_Nét mặt anh không lạnh lùng mà còn đờ ra nữa chứ, nếu không muốn nói là khá "ngu"..anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô, tựa đầu vào vai cô khẽ nhắm mắt..Ái Nhi mỉm cười nhìn sang anh, lúc này trông Doãn Thiên thật dễ thương..vừa tính đưa tay chạm mặt anh thì đằng sau có thêm 1 tiếng nói vọng lên làm cô rút tay lại.

-Hơ, người đẹp..em đến khi nào vậy (Tiểu Văn ngáp ngắn ngáp dài)

-Trời ạ, anh ở đây khi nào thế.. mà còn làm người ta giật mình nữa chứ. (cô nheo mắt)

-Hôm qua giờ bọn anh thức cả đêm rồi (Tiểu Văn lên tiếng)

-Sao ạ? (cô hỏi lại)

-Người đẹp hỏi cục cưng bé bỏng đang tựa đầu trên vai em kìa, anh đi pha cafe đây. (Tiểu Văn bước vào bếp)

_Ái Nhi vẫn tò mò, còn Doãn Thiên cứ nhắm mắt tựa vào vai cô..nhìn anh ấy quả thật cô không đành lên tiếng, nhưng sự tò mò quá lớn nên...

-Doãn Thiên (cô gọi)

-Hã, tới giờ uống sữa phải không? (Doãn Thiên mở mắt)

-Lạ nhì, bình thường nhìn anh lạnh lùng khó gần lắm mà,sao giờ cứ như con nít đòi uống sữa vậy? (Ái Nhi khẽ cười)

-Lạnh lùng với em, từ lâu vỏ bọc ấy bị tình yêu của anh dành cho em làm tan chảy rồi (Doãn Thiên ngồi ngay ngắn lại)

_Tiểu Văn mang 3 cốc cafe bước ra, đây là lần đầu tiên anh thấy Doãn Thiên nói chuyện sến thế này..dù mặt còn chưa tỉnh ngủ nhưng cũng phì cười thành tiếng.

-Xem ra người đẹp có thể làm cho cậu ta thay đổi tính cách quái lạ thật rồi.

-Chỉ Ái Nhi thôi, chứ người khác hay em gái cậu tôi đều không hứng thú dù là 1 câu, mà không có sữa sao?(Doãn Thiên cầm tách cafe lên uống)

-Thôi đi, hai anh chưa nói em nghe là thức đêm để làm gì mà. (Ái Nhi tò mò)

_Tiểu Văn bước đến bàn gần sofa lấy hồ sơ đem lại đưa cho cô, vẻ mặt cũng rất bình thản..còn Doãn Thiên thì lên tiếng nói thay cho Tiểu Văn.

-Ngốc, em xem đi..đây là hồ sơ thông tin về bộ xương tìm thấy ngày hôm qua, do nhận thấy vụ án nghiêm trọng nên Tiểu Văn đã cấp tốc khám nghiệm và nhờ bộ phận chuyên môn tái tạo lại khuôn mặt của nạn nhân khi còn sống..và sau khi đối chiếu với các vụ án có người mất tích trong nước thì tìm ra có 2 thông tin phù hợp nhất..xác định được danh tính nạn nhân.

-Trong hồ sơ ghi nạn nhân là Hồ Kim Thị, người nhà báo cảnh sát cô ấy đã mất tích vào tuần trước..nếu thời gian như vậy thì dù là chất hóa học cũng không thể làm phân hủy xác nạn nhân trong giống như đã chôn mấy năm được (Ái Nhi lên tiếng)

-Hỏi rất hay, vậy bộ xương được tìm thấy ở đâu? (Doãn Thiên hỏi)

-Ở công trình đang thi công (cô tròn mắt)

-Công trình đang thi công chắc chắn sẽ phải có xi-măng, anh đã làm theo lời Doãn Thiên..mang ít đất ở đó để cho pháp chứng xét nghiệm, thành phần trong đất có hàm lượng Silica,SiO2.. Alumina Al2O3 từ bauxite Sắt, Fe2O3,CaSO4.2H2O hoàn toàn trùng khớp với xi-măng công trình đang thi công (Tiểu Văn lên tiếng)

_Doãn Thiên nhìn sang Ái Nhi, trông thấy bộ dạng ngồi gãi đầu bấu môi là anh đã hiểu ý..lên tiếng giải thích cho cô.

-Nói cho dễ hiểu thì những thành phần Tiểu Văn nêu trên chính là xi-măng Portland.

-Nhưng em vẫn không hiểu nguyên nhân tại sao lại có hiện tượng như vậy. (Cô tò mò)

-Khi SiO2 và vôi có trong xi-măng được trộn vào những nơi ẩm ướt của đất, sẽ sản sinh ra độ dính làm tăng trọng lượng canxi trong đất..gọi là hiện tượng thủy lực..vết mòn của xương khi tiếp xúc cũng sẽ trên lệch làm cho tiến độ tuần hoàn thời gian thối rửa cũng bị ảnh hưởng. (Doãn Thiên khẽ giọng)

-Nếu như vậy thì tung tích hung thủ sẽ càng khó điều tra hơn đúng không người đẹp, em thử đoán xem. (Tiểu Văn cười)

-Không lẽ hai anh đã có hướng tìm ra thủ phạm (Ái Nhi tò mò)

-Ngốc, vụ án này không khó khi tìm hướng điều tra, em thử suy nghĩ xem 1 công trình lớn phải cần có gì để đảm bảo an toàn cho vật liệu (Doãn Thiên

nhìn cô)

"Hừ, hai người này cứ áp úng, khó chịu quá, biết thì nói đại đi còn tỏ ra bí mật nữa"..cô nheo mắt nghĩ bụng, cuối mặt xuống suy nghĩ 1 lúc thì cô "a" lên thành tiếng.

-Nếu là công trình thi công thì sẽ có người canh giữ 24/24 để phòng ăn cắp vật liệu xây dựng, nhưng khi xác bị chôn trong khu vực thì không ai biết..có thể là người canh giữ công trình có vấn đề.

-Chà, người đẹp thông minh quá nhỉ (Tiểu Văn bắt ngờ)

-Không tệ (Doãn Thiên cười khề)

-Híhí, hai người nói như vậy chứng tỏ suy luận của em là đúng phải không? (cô cười tít mắt)

-Doãn Thiên chọn em quả không sai nhỉ (Tiểu Văn lên tiếng)

-Nhưng mà sao hai anh lại thức trắng đêm như vậy (cô thắc mắc)

-Tìm thông tin về Death (Doãn Thiên lên tiếng)

-Số lượng vụ án tăng nhanh bắt đầu từ khi Death trốn ngục thoát ra ngoài (Tiểu Văn nghiêm giọng)

-Giấc mơ đó, giống hệt cảm giác ngày xưa (Doãn Thiên nhìn ra ngoài)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Giấc mơ của anh sao? (Ái Nhi tròn mắt hỏi)

-Không có gì...chuyện lâu rồi.

_Doãn Thiên vội gạt chủ đề này sang một bên, nhưng bên trong ánh mắt lạnh lùng ấy vẫn hiện rất rõ nét trầm lắng như đang cố che giấu quá khứ về chuyện này..hiều ý anh nên Ái Nhi cũng thôi không nhắc nữa.

-Doãn Thiên, khi nào chúng ta có thể bắt đầu điều tra? (Ái Nhi tò mò)

-Ngay bây giờ.

_Anh đứng lên khỏi ghế sofa lấy áo vest để sẵn dưới nhà mặc vào..quay mặt lên tiếng với Tiểu Văn.

-Cậu ở lại tìm tung tích của Death đi.

-Ừm cứ để việc này cho tôi (Tiểu Văn nhấp 1 ngụm cafe đáp)

_Cô đi theo sau lưng Doãn Thiên bước ra ngoài xe..cả hai cùng đến khu công trình đang xây dựng cách không xa chừng 10m nơi tìm thấy bộ xương nạn nhân.

-Xin chào anh chị, hai người là...(1 người đàn ông lên tiếng từ sau lưng)

-Xin chào anh, chúng tôi đến là để tìm manh mối của nạn nhân hôm qua phát hiện gần đây (Ái Nhi đáp)

_Doãn Thiên về mặt lạnh lùng không hề quan tâm xung quanh có ai đang lên tiếng nói chuyện với mình hay không? anh chỉ tập trung đưa mắt liếc ngang nhìn dọc khu công trình đang xây trước mặt.

-Doãn Thiên, anh đi đâu vậy?...chờ em với (cô vội chạy theo)

-Anh đi thẳng đến căn phòng bên trong công trình đang xây, và dường như chỉ mới có 1 phòng này là hoàn thiện..tô cả màu sơn cho căn phòng xong xuôi cả.."Ui da", tiếng của Ái Nhi từ sau lưng ang vang lên, đầu cô lại đụng phải lưng Doãn Thiên.

-Ngốc..em thấy bên trong căn phòng này thế nào? (anh lên tiếng)

-Sao ạ, em thấy ngoài những đồ vật sơ xài và dùng để xây dựng ra thì đâu còn gì (cô vừa xoa trán vừa nói)

_Anh nắm tay cô bước vào bên trong căn phòng..từ trong ra ngoài chỉ toàn thấy màu xanh nhạt của sơn vừa được tô lên..dưới nền toàn là bụi bặm từ vôi dùng để trát gạch.

-Anh vào phòng này làm gì vậy (Ái Nhi tò mò)

-Căn phòng này khá nhiều đỉnh ốc các loại dùng để khoan tường kết nối dây điện.. nền gạch thuộc loại chống lửa..ưu tiên xây trước khi công trình được hoàn thành, đây là phòng dùng để quan sát hoặc là dành cho bảo vệ an ninh.

-Đúng vậy, căn phòng này công ty chúng tôi thiết kế để dùng làm nơi quan sát camera công trình xây dựng và những chỗ quan trọng cho công viên sau này (người đàn ông kia bước vào)

-Chà, Doãn Thiên..như vậy anh cũng đoán ra được sao? (Ái Nhi lên tiếng)

-Anh là ai? (Doãn Thiên ngắt lời)

-À tôi xin tự giới thiệu, tôi là quản lý của khu vực đang thi công này. (người đàn ông đáp)

_Doãn Thiên tiếp tục đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh căn phòng..Ái Nhi thấy vậy mới lên tiếng nói chuyện người quản lý đang đứng đối diện.

-Đây là Doãn tiên sinh, phó giáo sư đang phụ trách cộng tác điều tra án cùng với cảnh sát..còn tôi là trợ lý của anh ta.

-À thì ra đây là vị phó giáo sư trẻ tuổi mà suốt 2 tháng nay trở thành tâm điểm đưa tin trên trang đầu của các tòa soạn báo..do không có ảnh nên tôi không biết, thất lễ rồi ạ (người quản lý cười nhẹ)

-Nếu đây có án mạng thì chẳng lẽ khu vực công trình này không ai biết sao? (Ái Nhi lên tiếng)

-À quả thật không biết cho đến khi cảnh sát phong tỏa hiện trường ạ..nhưng tôi có nghe nói bộ xương đã được chôn mấy năm rồi mà, cho nên chúng tôi không biết cũng phải (người quản lý đáp)

-Đi thôi (Doãn Thiên bước ra ngoài)

_Sau khi Ái Nhi chào tạm biệt quản lý thì cô chạy theo sau lưng anh, "không biết anh ta đang nghĩ gì vậy nhỉ?"..theo anh vào trong xe cô tò mò lên tiếng hỏi.

-Doãn Thiên, có phải chúng ta đến vô ích rồi hay không?

-Vô ích?

-Vâng, tại lần này em không thấy anh có biểu hiện gì cả (cô nhìn anh)

-Đối với IQ cao như anh thì không có 2 chữ "vô ích" trong từ điển não bộ của anh (Doãn Thiên cười)

_Lúc này Ái Nhi lườm qua anh với ánh mắt tò mò..gãi đầu nhưng lần này cô không lên tiếng hỏi nữa, thấy vậy Doãn Thiên tiếp tục nói.

-Lúc này anh có nói là gạch nền trong phòng thuộc loại chống lửa, có nghĩa là nếu như dính nước sẽ trở nên rất trơn trượt.

-Như vậy thì sao?

-Bụi vôi dưới nền gạch trong căn phòng là do ai đó cố ý rải lên, chứ không phải do tự nhiên (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Sao anh chắc chắn như vậy. (cô nheo mắt)

-Thứ nhất, nếu căn phòng được sơn cả tường thì nghĩa là có nhiều người đã từng bước vào..cho dù nơi xây dựng thì bụi vôi cũng không thể đồng mảng ngang nhau được, phải có nơi dày và chỗ mỏng.

-Cũng đúng nhỉ, còn thứ hai? (cô tò mò)

-Sàn gạch đã được lau sạch sau đó mới rải vôi lên lại, bằng chứng là trên đầu vôi của cây dùng để lau dựng bên trong có màu đen..đó là khi đổ nước lên sàn..vôi bị sôi lên bám vào, nếu là do công trình làm sạch..họ sẽ dùng nước có thuốc tẩy chứa phần đặc biệt để tránh cho sàn gạch bị sôi ăn mòn..điểm này cũng rất đáng lưu ý. (Doãn Thiên khề giọng)

-Ý anh là có người muốn lau sạch cái gì đó trên sàn gạch phòng lúc này, nhưng do gấp nên chỉ dùng nước chứ không kịp pha thuốc tẩy sao? (cô thắc mắc)

-Chính xác, và thứ để hình dung ra nhất khi lúc đó muốn lau sạch là...vết máu (Doãn Thiên bình thản trả lời)

-Nạn nhân bị tấn công trong phòng đầy sao?

-Chuyện này anh vẫn chưa thể kết luận ngay được, vì không tìm thấy giày hoặc dép của nạn nhân..nếu như bị sát hại trong căn phòng đầy vôi thì cũng không ai bỏ giày ra bao giờ, nhưng sẽ sớm có câu trả lời thôi..

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Doãn Thiên và cô bước vào trong biệt thự..Tiểu Văn lúc này vẫn đang ngồi trước laptop trên sofa nhìn ra phía họ, nhìn thấy Doãn Thiên liền lên tiếng.

-Doãn Thiên, quả thật không dễ tìm được nơi ẩn náu của Death..hầu như tất cả manh mối để suy đoán mục đích của hắn đều hế không đủ.

-Một tên tội phạm biến thái mà có thể làm cho tôi hứng thú..thì tất nhiên mức độ thông minh trong đầu hắn cũng không phải hạng xoàn (Doãn Thiề bình bản đáp)

-Doãn Thiên này, bộ gặp những tên tội phạm như Death làm anh có hứng thú lắm thật hả (Ái Nhi nhìn sang anh)

-Chính xác, trước giờ ngoài hắn thì chẳng gặp được ai có đủ khả năng khiến anh phải hoạt động trên 70% bộ não cả.

-Theo như cậu nói là hắn đã gửi cho cậu 3 thông điệp mật mã trong 3 vụ án..tính luôn lần hắn đặt bom trên xe cậu sao?

-Death dùng 3 cách khác nhau để gửi..từ giấy 21 số, chiếc đồng hồ..và cả dòng chữ ghi ngược nữa (Ái Nhi lên tiếng)

-Nhưng tại sao Death lại có mặt ở hiện trường mà để lại mật mã gợi ý cho cậu?.

-Đơn giản là Death đã sử dụng...mượn tay của hung thủ gây án sau khi lệch tâm lý chẳng hạn, và hiện trường vụ án..là trọng trung như 1 bức thư mà hắn ghi thông điệp gửi cho tôi, và hắn muốn tôi xem tác phẩm mình vừa mới hoàn thành. (Doãn Thiên giải thích)

-Vậy sao Death lại gợi ý cho chúng ta điều tra thủ phạm, nếu như vậy chẳng phải bọn chúng cùng phe hay sao (Ái Nhi thắc mắc)

-Nói đơn giản, nếu là em.. khi đã gửi 1 bức thư do chính tay em ghi cho ai đó, xong em có cần lấy lại bức thư ấy đem về dùng nữa hay không? (Doãn Thiên lên tiếng)

-Với những người đang ở trong tâm trạng tuyệt vọng, mất đi lý trí hoặc không còn niềm tin trong cuộc sống..sẽ vô tình tạo cơ hội cho Death không chế suy nghĩ và biến họ thành tác phẩm phạm tội tiếp theo của mình. (Tiểu Văn nghiêm giọng)

-Hắn cướp đi mạng sống của 1 người, xem họ như là công cụ, để có hiện trường chết chóc..chỉ là vì muốn anh đến xem thông điệp vài chữ như vậy sao. (Ái Nhi khẽ run tay)

-Anh đã từng nói..chúng ta khác với những tên tâm lý biến thái ở chỗ, đó là biết nói 2 chữ "đúng" và "sai"..còn bọn chúng, chỉ sống trong 2 chữ "vui" hoặc "sương".. anh sẽ đưa từng tên một vào tù. (Doãn Thiên nắm tay cô)

_Ái Nhi có cảm giác rung mình..lạnh đờng sau gáy khi nghe Doãn Thiên phân tích về Death.."tại sao 1 người thông minh, có thể đưa vào danh sách thiên tài giống như Doãn Thiên mà lại tạo nỗi kinh hoàng cho xã hội"..cô cuối mặt xuống im lặng..bỗng tiếng của anh khẽ nói bên cạnh.

-Ngốc à, em đừng lo..anh đã bắt Death 1 lần rồi.. cho nên lần này cũng không ngoại lệ đâu. (Doãn Thiên đưa tay vuốt nhẹ tóc cô)

-Nhưng cậu cũng phải trả giá gần như là nửa mạng sống của mình rồi, đừng nên coi thường Death. (Tiểu Văn nheo mắt)

_Đây là lần đầu tiên cô thấy Tiểu Văn nghiêm túc đến mức này..hoàn toàn trái ngược với tính cách sôi nổi hay cười đùa của anh ta, liếc nhẹ đưa mắt sang nhìn Doãn Thiên, đôi mắt lạnh lùng ấy đang hiện rõ nhiều cảm xúc bên trong..là bất an, sợ hãi..hay chỉ đơn thuần Doãn Thiên đang suy nghĩ về quá khứ, hàng loạt câu hỏi của Ái Nhi xuất hiện từ khi nghe Tiểu Văn lên tiếng.

-Trong mắt tôi, không có tội phạm biến thái nào là nguy hiểm..chúng cũng chỉ là những con chó mà bị tôi vòn bất kì lúc nào tôi thích.

_Doãn Thiên nét mặt lạnh lùng, vừa nói vừa đi thẳng lên phòng.. cô quay sang Tiểu Văn thấy anh ta ngồi nhẹ lắc đầu chán nản, tuy không lạ gì với tính cách kỳ quái lạnh lùng của Doãn Thiên nữa..nhưng lúc này sự tò mò của Ái Nhi thúc đẩy làm cho cô phải lên tiếng hỏi.

-Thật ra quá khứ đã xảy ra chuyện gì vậy ạ.

_Tiểu Văn thờ dài thành tiếng..đưa ánh mắt suy tư hồi lâu trong sự tò mò của Ái Nhi, cuối cùng Tiểu Văn cũng mở miệng lên tiếng đáp.

-Thôi được, dù sao em cũng đã là bạn gái của Doãn Thiên..chắc cũng đến lúc nói cho em nghe rồi.

-Vâng ạ (Ái Nhi gật đầu)

-Doãn Thiên cũng từng là nạn nhân trong danh sách và cũng là trong số 11 người được cứu trong vụ án do Death gây ra 5 năm trước ở Hoa Kỳ, em biết chứ. (Tiểu Văn khẽ giọng)

-Em có nghe Doãn Thiên nói sơ lượt qua như vậy, nhưng do hồ sơ mập mờ chi tiết quá nên em không rõ là thế nào (Ái Nhi tròn mắt)

-Em gái anh Thiết Tiểu Ngan, cũng ở trong số 11 người được cứu, chuyện này phải kể từ lúc Death vẫn chưa bị ám ảnh bởi sự vượt mặt từ Doãn Thiên..thật ra anh cùng Death và Doãn Thiên quen biết nhau thời còn ở trong trường đại học George Washington (Tiểu Văn thờ dài)

-Hả, 3 người là bạn cùng trường sao? (Ái Nhi hơi bất ngờ)

-Phải, Death lúc đó có thể nói là 1 người anh dẫn đầu..vô cùng hoàn mỹ trước mặt mọi người, nếu như hắn không bị ám ảnh bởi sự vượt trội quá nhanh của Doãn Thiên. (Tiểu Văn nhấp nhily trà)

_Ái Nhi vừa nghe kể về quá khứ vừa đưa mắt nhìn lên hướng cầu thang thẳng vào cửa đang đóng của phòng Doãn Thiên, xong cô tiếp tục nghe tiếp câu truyện.

-Anh cũng không ngờ Death và Doãn Thiên bắt đầu có những buổi lời qua tiếng lại..rồi càng lúc càng căng thẳng, và chuyển hướng chóng mặt khi Doãn Thiên trở thành phó giáo sư được mọi người kính trọng.

-Như vậy có nghĩa là Death không chấp nhận khi bị Doãn Thiên vượt mặt, và những chức vị..sự tôn trọng hắn nghĩ đã bị Doãn Thiên cướp mất, phải hay không?

-Phải, nhưng Doãn Thiên có được ngày hôm nay điều là tự mình cố gắng..ai cũng thấy rõ, nhưng chỉ có Death là vẫn không chịu để yên mà còn càng lúc càng khó hiu..bắt đầu không đi với ai cả, xa lánh tất cả. (Tiểu Văn nhẹ lắc đầu)

-Em nghĩ là Death lúc đó đã bắt đầu có dấu hiệu.....(Ái Nhi khẽ nói)

_Tiểu Văn và cô đang nói chuyện với nhau nên cũng chẳng hề để ý xung quanh..phía trên cầu thang, Doãn Thiên đưa ánh mắt sắc lém nhìn xuống..nhếch môi cười lạnh nhạt "Death, rốt cuộc là ai đứng sau lưng mày..tao cũng sẽ tìm ra thôi", bước chân Doãn Thiên khẽ đi lên phòng.

-Rồi sao nữa ạ? (Ái Nhi lên tiếng hỏi)

-Sau đó bắt đầu có những tin đồn không tốt về Death, như là có người thấy Death bóp cổ con mèo đi lạc đến chết..thường xuyên gây sự, và vẻ mặt hắn rất đáng sợ. (Tiểu Văn lên tiếng)

-Em có đọc trong sách Doãn Thiên soạn, 1 người khi bắt đầu quá trình gieo mầm tâm lý khác thường..sẽ giải tỏa bằng cách trút giận lên động vật xung quanh, thậm chí còn tự hành hạ bản thân để được thoải mái (Ái Nhi tròn mắt)

-Em nói đúng, và sau khi hành hạ động vật sống không thể thỏa mãn được cảm giác thì bắt buộc phải tìm thứ gì đó cao cấp hơn..đó là lời Doãn Thiên từng nói về Death..và vụ án đầu tiên Death là sát hại 1 nữ sinh trong trường, nhưng không hề để lại bất kì chi tiết điều tra nào?

-Theo em thì Death cũng là người mang cực kì thông minh, và cũng là nhà tâm lý học..chưa kể đến hắn còn rất thành thạo trong hóa học, lần đầu phạm tội không có kinh nghiệm mà đã tinh vi như vậy..đúng thật khó tin.

-Đến bây giờ cũng vậy, chỉ có Doãn Thiên mới có thể bắt hắn quay trở về trong tù thôi..còn mục đích của Death, anh nghĩ vẫn như xưa..hắn muốn chứng minh cho tất cả mọi người thấy, hắn mới là giỏi nhất..chứ không hề muốn giết cậu ta (Tiểu Văn thờ dài)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

_Ái Nhi lúc này tuy lổ tai vẫn đang nghe Tiểu Văn nói nhưng trong lòng lại rất muốn biết quan hệ của Tiểu Ngan và Doãn Thiên lúc trước ra sao, tò mò đến khi chịu hết nổi thì cô khẽ cuối mặt xuống lên tiếng hỏi thẳng vấn đề.

-Nhưng tại sao Tiểu Ngan và Doãn Thiên cũng nằm trong danh sách nạn nhân được cứu từ tay Death ạ..

-À ha, thì ra không phải muốn nghe quá khứ vụ án của Doãn Thiên mà là quan hệ nam nữ cơ à (Tiểu Văn cười nhẹ)

-Em.chỉ tò mò thôi (mặt cô đỏ ửng)

-Tiểu Ngạn từ khi Doãn Thiên cùng anh về nước để nghỉ ngơi thư giãn thì mới quen biết, rồi dần dần hai người bắt đầu thân thiết với nhau (Tiểu Văn đưa ánh mắt dò xét nhìn cô)

-Thân lắm sao..thân tới mức nào. (giọng Ái Nhi nói nhỏ)

-Thân nhau lắm,để anh nhớ xem nào, à..hình như họ bên nhau suốt ngày luôn thì phải (Tiểu Văn cười thành tiếng)

Ái Nhi không hiểu tại sao trong lòng thấy khó chịu, buồn bực khi nghe Tiểu Văn nói như vậy "quá khứ rồi mà", cô tự nghĩ thầm để an ủi mình..bỗng dưng sau lưng cô giọng nói của Doãn Thiên lên tiếng..bước nhẹ nhàng đến ngồi xuống bên cạnh Ái Nhi.

-Đừng nghe Tiểu Văn nói nhảm, anh không dễ dãi vậy đâu.

-Đến lúc ngủ cũng gọi tên cơ mà.. (cô bĩu môi)

-Ngốc, em có biết khi nói vấn đề gì đó thì cũng phải có lý do mang tính thuyết phục hay không? (Doãn Thiên bình thản nhìn cô)

-Mong Doãn tiên sinh chỉ giáo thêm ạ (Ái Nhi bĩu môi lên tiếng)

-Bộ não con người có khả năng lưu trữ số lượng thông tin khổng lồ..khi thông qua trực quay giấc ngủ thì (sóng) được tạo ra giúp lưu trữ thông tin trong não suốt quá trình ngủ, sẽ tự động tái hiện lại những kiến thức..khung cảnh thậm trí là 1 gương mặt mà ta từng nhìn sơ qua thôi, chuyển từ bộ nhớ ngắn hạn sang dài hạn, cho nên việc anh nói mơ khi ngủ không đủ sức thuyết phục về vấn đề anh nhớ đến 1 thứ gì đó (Doãn Thiên dựa lưng vào sofa)

Tiểu Văn ngồi đối diện khi nghe Doãn Thiên giải thích..cũng không nhịn được nên cười thành tiếng.

-Haha, cậu dùng cả lý thuyết điều tra suy luận đem vào phân tích cũng được luôn sao.

-Hihi, anh đúng là lập dị có một không hai đấy Doãn Thiên (Ái Nhi che miệng)

Đang ngồi dựa lưng vào sofa..sau khi nhận được những tiếng cười thẳng vào mặt của Tiểu Văn và Ái Nhi đang chọc quê mình thì đôi mắt lạnh lùng bắt đầu liếc qua nhìn lại liên tục.

-Được.. vậy tôi sẽ hành động để cho các người dễ hiểu, bộ não hoạt động trong lúc thức sẽ khác hoàn toàn với khi ngủ. (Doãn Thiên nhẹ nhàng lết qua gần cô hơn)

-Gi vậy anh (Ái Nhi lên tiếng)

Không trả lời cô, anh nhẹ nhàng đưa tay chạm lên gương mặt Ái Nhi, quay về hướng mình và hôn cô trước sự ngỡ ngàng của Tiểu Văn đang chớp mắt ở phía sofa đối diện..cô cũng bất ngờ trước hành động tự nhiên của Doãn Thiên, 1 lúc sau buông ra.. mặt Ái Nhi đỏ ửng lờm anh.

-Có người đang nhìn kia kìa, anh thiệt tình..

-Ồ..không sao, coi như tôi không ở đây (Tiểu Văn khẽ cười)

-Thấy không, như vậy mới gọi là đúng logic (Doãn Thiên chép chép môi)

-Đứng chỗ nào....(Ái Nhi bĩu môi)

-Đứng ở chỗ..anh hôn bạn gái mình thì không có gì sai, anh hoàn toàn tỉnh táo khi bước đến hôn em..so với việc anh nói mơ trong lúc vô thức thì tác động trực tiếp sẽ dễ xác định hơn nhiều, từ hành động cho đến lý thuyết anh nêu trên hoàn toàn đủ sức chứng minh em vẫn là hiện tại đối với anh.. (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Hơ...anh..anh có thể giải thích lại lần nữa không (Ái Nhi gãi đầu)

-Nói cho dễ hiểu là Doãn Thiên vô thức mơ những thứ linh tinh trong quá khứ thôi..còn em mới chính là người quan trọng ở hiện tại đấy. (Tiểu Văn lên tiếng giải thích)

-À.. hiểu rồi, em cứ tưởng Doãn Thiên đang biện hộ cho mình chứ (Ái Nhi lờm nhẹ sang Doãn Thiên)

-Nhìn theo góc độ thực tế chính xác thì sẽ có cả tá người sẵn sàng chấp nhận nếu như anh cần, nhưng về % may mắn lọt được vào mắt xanh của anh thì chỉ có em là cao nhất, ngốc nên tự hào về điều đó (Doãn Thiên bình thản lên tiếng).

-Phó giáo sư ơi, anh có thể khiêm tốn một chút được không (Cô tròn mắt)

-Anh không tự đề cao mình..cho nên khiêm tốn đối với bản thân anh là quá dư thừa, dựa theo góc nhìn trong thực tế với 1 cô gái có chỉ số IQ bình thường..dáng người không đạt tiêu chuẩn của người mẫu, nấu ăn thì dở tệ..gương mặt thanh tú ưa nhìn, cũng có thể làm cho anh chú ý đến thì không phải

do may mắn chứ là gì? (Doãn Thiên nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô)

_Tiểu Văn lúc này cũng phải cạ lời khi nghe những phân tích thuộc thể loại không đụng hàng với bất kỳ ai..quả thật không còn lạ gì với tính cách của Doãn Thiên nhưng lần này Tiểu Văn phải công nhận có những tình huống cậu ta thật "bá đạo"..bỗng Doãn Thiên nhìn qua 2 gương mặt mang biểu cảm khác nhau, 1 người có vẻ đang ngơ ngát và người còn lại là kinh ngạc.

-Hai người sao vậy, đang ăn ột à?

-Không có gì đâu? (Tiểu Văn cười khê lên tiếng)

-Cảm thấy tôi nói không đúng chỗ nào à? (Doãn Thiên lạnh lùng hỏi)

-Không ạ, phó giáo sư có IQ cao như vậy làm sao mà suy luận sai ạ (Ái Nhi cố kềm nén)

_ "Cái tên Doãn Thiên mắc dịch khó ưa..tại sao tôi lại đi thương 1 kẻ có tính cách kì quái như cục đá lạnh này hả trời" Ái Nhi nheo mắt nghĩ thầm

_ "Tôi quên nhắc nhở cậu về việc tâm lý của con gái cũng nằm trong danh sách tâm lý học khó nắm bắt nhất đấy" Tiểu Văn cũng đang nghĩ thầm và cố không bật cười thành tiếng nhìn Doãn Thiên lắc đầu.

-Chúng ta đến hiện trường vụ án của Hồ Kim Thị thôi (anh nhìn cô lên tiếng)

-Không đi đâu..(Cô bữu môi đứng lên bước vào phòng sách)

_Tiểu Văn lúc này nhìn nguyên cục đá lạnh đứng hình ở yên tại chỗ..ngồi dậy vỗ nhẹ vào vai của Doãn Thiên cười khê.

-Có gì đáng cười.

-Đúng là Doãn Thiên mà tôi quen biết..lạnh lùng, ít khi lên tiếng và nếu đã mở miệng thì rất "bá đạo" trong từng câu..nhưng tôi có cảm giác lần này đã chọn sai tình huống rồi thì phải!!

-Ý cậu là gì? (Doãn Thiên hỏi)

-Con gái tâm lý phức tạp lắm...(chưa dứt câu Doãn Thiên lên tiếng)

-Tôi không tin lại có chuyện gì làm tôi chẳng giải quyết được.

_Nói hết câu Doãn Thiên bước chân đi vào bên trong phòng sách..Tiểu Văn thì khê cười lắc đầu ngồi xuống sofa tiếp tục uống trà, bên trong phòng sách đã 1p trôi qua nhưng vẫn im lặng..vài giây sau đó thì Doãn Thiên nhẹ nhàng bước ra, đi thẳng đến chỗ Tiểu Văn lên tiếng.

-Có cách gì làm cho Ái Nhi hết giận tôi không?

_Tiểu Văn đang đưa ly trà lên uống thì nghe câu hỏi của Doãn Thiên làm cho bất ngờ xem chút nữa đã bị sặc nước..đây là lần đầu tiên thấy Doãn Thiên hỏi mình cách làm hòa với 1 cô gái, nhất thời Tiểu Văn cười lên tiếng hỏi.

-Thấy cậu vào bên trong cũng không có tiếng động gì nên tôi tưởng làm hòa rồi chứ.

-Có cách gì làm cho Ái Nhi hết giận tôi không? (Doãn Thiên lạnh lùng hỏi lại lần nữa)

-Ừ thì..có thì cũng có, cậu vào rủ Ái Nhi đi ăn trước đi..tôi sẽ giúp cho. (Tiểu Văn lên tiếng)

-Đơn giản vậy thôi sao? (Doãn Thiên ngồi xuống sofa lên tiếng)

-Thử mới biết chứ, tôi đã nói tâm lý con gái rất phức tạp rồi mà..không phải người nào giống người nào đâu. (Tiểu Văn cười)

-Đúng là phiền phức. (Doãn Thiên nheo mắt)

-Nếu cậu thấy không ổn thì thôi vậy!!

-Tôi vào lần nữa thì không ổn..bị cô đã ấy ném 4 cái gối đệm sofa rồi, cậu vào nói đi..giúp tôi đến khi cô ấy chịu làm hòa thì mới cho cậu về nhé!! (Doãn Thiên vừa nói vừa bước ra xe đứng đợi)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Doãn Thiên à, em..em có chuyện muốn nói với anh (Ái Nhi cuối mặt ấp úng)

-Nói đi (Doãn Thiên cười khề)

-Em không nên giận dữ anh những chuyện nhỏ nhặt như vậy, anh đừng để bụng nhé.

_Doãn Thiên vẫn ngồi nghe cô nói, miệng nở nụ cười hài lòng..cho đến khi tiếng của Tiểu Văn ngồi bên cạnh gọi tên mình..Doãn Thiên chớp chớp mắt.

-Này, sao về mặt cậu mơ màng thế?

_Doãn Thiên đưa mắt nhìn sang phía đối diện, Ái Nhi vẫn đang ngon lành ngồi ăn trong nhà hàng như không có ai xung quanh.."chep" 1 tiếng..hóa ra này giờ tưởng tượng của anh đi xa quá.

-Em có cần gọi thêm món gì không? (Doãn Thiên nhìn cô)

-Thôi nhiều đây đủ rồi (Ái Nhi vừa ăn vừa trả lời)

_Doãn Thiên đưa ánh mắt như muốn hỏi "tiếp theo phải làm sao" sang Tiểu Văn, hiểu ý nên anh liền lên tiếng.

-Này người đẹp, Doãn Thiên tuy có chút "bá đạo" trong lời nói nhưng không có ý gì đâu..đừng giận cậu ta nhé.

-Ai thèm giận người đá lạnh như anh ấy (cô lườm nhẹ sang Doãn Thiên)

-Ngốc, em biết mình đang làm cho bọn tội phạm có thêm thời gian để gây án và thanh tẩy toàn bộ chứng cứ phạm tội không? (Doãn Thiên khề giọng)

-Tại sao (Ái Nhi tò mò)

-Chỉ anh mới có thể bắt chúng đưa ra ánh sáng, nhưng khi em giận thì vô tình làm cho bộ não anh không hoạt động tốt được..cho nên sẽ gián tiếp giúp bọn chúng. (Doãn Thiên bình thản trả lời)

_Ái Nhi ngưng ăn và nghe anh phân tích, thấy cũng hợp lý cho nên khề lên tiếng "Em hiểu rồi, sẽ làm theo ý anh"..

-Cũng có thể làm hòa chỉ bằng 1 câu như vậy thôi sao? (Tiểu Văn khề nói)

-Tôi sẽ cho mượn bản quyền câu này nếu về sau bạn gái cậu giận (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

-Thôi cảm ơn, chắc ngoài Ái Nhi ra thì không cô gái nào chịu nghe lời làm hòa "như thế" đâu. (Tiểu Văn lên tiếng)

-Vậy càng chứng minh bạn gái tôi..là độc nhất vô nhị (Doãn Thiên khề cười)

_Sau khi ra khỏi nhà hàng thì cả 3 người cùng nhau đi đến hiện trường..đây là lần đầu tiên từ khi Ái Nhi làm trợ lý đi theo Doãn Thiên đến hiện trường hay phá án có mặt Tiểu Văn..cảm giác như sẽ dễ dàng hơn khi có 2 thiên tài trong 2 lĩnh vực tâm lý, pháp y cùng điều tra.

-Doãn Thiên, sao chúng ta lại đến đây..không phải ở trong công trình mới là điểm anh nghi ngờ liên quan nhiều nhất hay sao (Ái Nhi thắc mắc)

-Nếu như hung thủ muốn phi tang chứng cứ ở nơi sát hại nạn nhân thì thời gian đến bây giờ đã sạch sẽ rồi (Doãn Thiên đáp)

-Đây mới chính là nơi những nút thắt liên kết vụ án còn tồn tại nhiều nhất so với nơi sát hại nạn nhân, vì nơi phát hiện thì thể chắc chắn hung thủ sẽ không tiếp cận để tránh người khác nghi ngờ.. (Tiểu Văn lên tiếng)

_Doãn Thiên đi vòng quanh cái hồ vẫn còn được cách li bởi cảnh sát, thấy anh nhẹ nhàng ngồi xuống như phát hiện ra gì đó..cô và Tiểu Văn cũng bước đến sau lưng anh.

-Sao vậy Doãn Thiên (cô tò mò)

-Lúc phát hiện hài cốt, vùng thái dương bên trái nạn nhân có dấu hiệu gì vậy Tiểu Văn (Doãn Thiên lên tiếng)

-Vùng thái dương bên trái bị nứt tạo thành hình vòng tròn nhỏ, cũng chính là nguyên nhân dẫn đến tử vong..đến bây giờ thì tôi vẫn không hiểu thật ra hung khí là gì (Tiểu Văn nheo mắt)

-Nếu xương sườn bị gãy mất 2 chiếc ở vị trí ngực nạn nhân, thì chỉ có hai khả năng..thứ nhất là do giằng co với hung thủ, thứ hai là bị 1 thứ gì đó đè lên ngực với lực mạnh làm gãy (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Xương sườn nằm trên ngực và dưới phần mềm thuộc loại dễ bị gãy nhất trong 24 cái..nạn nhân lại là nữ cho nên giả thuyết thứ 2 Doãn Thiên đưa ra hợp lý hơn (Ái Nhi khề giọng)

-Phải, sức của phụ nữ thật chất không thể giằng co với sức 1 tên hung thủ có thể làm gãy xương sườn của họ..mà đây là chuyên môn trong điều tra sao người đẹp lại biết (Tiểu Văn hỏi)

- Em thấy trong sách của Doãn Thiên nhắc tới (Ái Nhi cười)

-Vết nứt của vùng thái dương là bên trái, lực không nhẹ.. 2 xương sườn trên ngực bị gãy hướng về chung 1 điểm, có thể là do sức nặng của cơ thể hung thủ đè lên ngực mình (Doãn Thiên ngắt lời)

-Nhưng nếu là sức nặng của con người thì đáng lẽ phải ảnh hưởng phạm vi rộng hơn chứ, còn đằng này chỉ bị gãy 2 xương sườn mà thôi. (cô thắc mắc)

-Vậy có nghĩa em chưa đọc hết suy luận trong sách của Doãn Thiên rồi, 2 xương sườn trên ngực bị gãy

hướng về chung 1 điểm..khả năng là do đầu gối đè lên, phần chân của con người là nơi trụ sức nặng cơ thể họ..khi quỹ sức nặng sẽ tụ lại ở đầu gối chúng ta, cho nên xương của đầu gối hoàn toàn đủ độ cứng để làm 2 xương sườn trên ngực bị gãy lúng về 1 điểm. (Tiểu Văn giải thích)

_Ái Nhi lúc này mới thấy được thế nào là 2 thiên tài cùng suy luận, quả đúng là hợp lý với thực tế được phát hiện..cô khẽ lên tiếng.

-Có nghĩa khi nạn nhân đang nằm thì có người dùng sức ấn đầu gối vào ngực mình làm cho xuron sườn trên ngực bị gãy..và kết thúc mạng sống cô ấy bằng việc dùng hung khí nhọn đâm vào thái dương bên trái trên đầu cô..theo hướng như vậy thì hung thủ dùng tay bên phải đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cảm nhận

- Vẫn không thể xác định hung thủ dùng tay bên nào để sát hại nạn nhân (Doãn Thiên lên tiếng)

-Sao vậy, nếu như do đầu gối làm cho xương sườn trên ngực bị gãy thì chắc chắn theo hướng mặt đối mặt thì hẳn dùng tay phải chứ? (Ái Nhi tò mò)

-Đó là hành vi của những tên tâm thường..chứ không phải là những tên biến thái tâm lý sai lệch. (Doãn Thiên bình thản trả lời)

-Nói cách khác, do em suy luận theo hướng của những người tâm lý bình thường..hung thủ dùng đầu gối tác động lên ngực nạn nhân để giữ chặt không cho phản kháng, sau đó mới giết nạn nhân..nhưng nếu vụ án này tâm thường như vậy thì hung thủ đã không tốn sức dùng công thức hóa học để phi tang rồi..em hiểu không? (Tiểu Văn giải đáp)

_Ái Nhi cuối mặt xuống suy nghĩ 1 lúc sau khi nghe những lời giải thích của Tiểu Văn, bỗng nét mặt cô như vừa mới suy luận ra điều gì mới..."A"..lên 1 tiếng cô cười tí mắt khẽ nói.

-Em hiểu rồi, do tâm lý bình thường nên em mới suy luận cách hung thủ sát hại bình thường, còn những tên tâm lý sai lệch thì chỉ có những người tâm lý không ổn định mới phát hiện ra điểm khác biệt phải không?

_Tiểu Văn thì chỉ biết há mồm trước suy nghĩ của cô bé này..còn Doãn Thiên đưa mắt dò xét xung quanh cũng quay mặt lại nhìn Ái Nhi với vẻ mặt bình thản...không tin được phó giáo sư tâm lý học mà Ái Nhi cũng cho là suy nghĩ không ổn định.

-Ý em nói anh tâm lý không ổn định à, yêu được em thì anh đã biết suy nghĩ mình không bình thường rồi. (Doãn Thiên lắc nhẹ đầu)

-Tiểu Văn không phải nói như vậy sao (Ái Nhi ngây thơ đáp)

-Em đúng là cực phẩm trong nhân gian, Doãn Thiên..cậu nói thẳng cho cực phẩm cậu hiểu đi (Tiểu Văn cười)

-Có thể hung thủ sau khi sát hại đã tạo chứng cứ giả trên cơ thể nạn nhân, đánh lừa hướng điều tra của chúng ta..cho nên hẳn mới dùng công thức hóa học phức tạp để làm thay đổi quá trình phân hủy nhanh hơn để chúng ta thấy xương sườn nạn nhân bị gãy (Doãn Thiên lên tiếng)

-Ai biểu hai người nói khó hiểu quá làm gì (Ái Nhi bĩu môi)

_Doãn Thiên và Tiểu Văn lúc này đều cười khẽ nhìn nét mặt hồn nhiên của Ái Nhi..tuy hơi ngốc nhưng cô ấy..ngốc theo kiểu dễ thương, ngay cả người nghiêm túc khi điều tra như Doãn Thiên cũng phải nở nụ cười vì điểm này.

-Nếu như tâm lý bình thường thì hung thủ thuận tay phải, còn nếu tạo hiện tượng như nạn nhân đang nằm thì hẳn sẽ thuận tay trái..từ đằng sau dùng hung khí đâm trực tiếp vào thái dương nạn nhân, sau đó mới làm gãy xương sườn trên ngực cô ấy (Tiểu Văn gất giọng)

-Giả thuyết hung thủ thuận tay trái có % cao hơn, phù hợp với lý do dùng hóa học đánh lừa hướng điều tra..(Doãn Thiên đáp)

-Em sẽ đi xem xét tất cả người trực đêm cũng như những ai thuận tay trái trong công trình (Ái Nhi đáp)

-Em không được xa anh bất cứ khi nào không cần thiết, việc này phía cảnh sát sẽ lo (Doãn Thiên nghiêm giọng)

-Tại sao vậy ạ (Cô nheo mắt)

-Hung thủ là kẻ biến thái, không thể biết được hắn sẽ làm gì tiếp theo..nên em tốt nhất phải ở bên anh. (anh nói như ra lệnh)

_Ái Nhi dù hơi khó chịu nhưng cũng không dám lên tiếng phản đối, đành theo sau lưng Doãn Thiên và Tiểu Văn trở lại xe để đi về biệt thự..từ phía sau rất xa 1 người áo khoác đen che phủ gương mặt, nhìn về hướng họ lên tiếng.

-Genius, Talented..thật hiếm khi ba chúng ta ở gần như thế này, con bé kia có vẻ ngon miệng đấy (hắn nhếch môi cười lạnh)

_Phía của Ái Nhi dường như cô cảm giác con gió lạnh từ đâu thổi vào sau lưng mình..làm cho cô phải giật mình quay mặt về đằng sau..

-Chuyện gì vậy ngốc (Doãn Thiên lên tiếng)

-Em..em có cảm giác, như có gì đó nhìn về chúng ta (Cô lo lắng)

_Tiểu Văn và Doãn Thiên nhìn nhau như hiểu ra 1 chuyện gì đó, nhưng rồi cũng khẽ lên giọng trấn an cô..

-Người đẹp sợ ma hã, ahihi (Tiểu Văn cười)

-Anh đừng tào lao..cảm giác này em..(Ái Nhi áp ứng)

-Không có gì đâu, về thôi (Doãn Thiên ngắt lời)

_Ái Nhi đi chậm chậm sau lưng họ nhưng có lúc vẫn quay lại đằng sau mình, còn về hướng Doãn Thiên và Tiểu Văn về mặt cũng khá trầm lắng lên tiếng thảo luận nhỏ với nhau..không để Ái Nhi nghe.

-Doãn Thiên, tôi nghĩ hắn bắt đầu nhắm về cô ấy rồi..cậu phải âm thầm bảo vệ an toàn cho Ái Nhi.

-Tôi biết (Doãn Thiên nghiêm giọng)

-Này, các anh đang nói gì thế (cô chạy lên hỏi)

-Ngày mai em hãy dọn qua ở cùng anh (Doãn Thiên lên tiếng)

-Anh nói gì? (Ái Nhi nheo mắt hỏi lại)

-Ngày mai hãy dọn qua biệt thự ở cùng anh.

_Thấy Ái Nhi nét mặt tò mò.. nheo mắt tỏ vẻ khó chịu trước lời đề nghị của Doãn Thiên, Tiểu Văn vội lên tiếng.

-Sắp tới sẽ có khá nhiều vụ án cần em hỗ trợ cậu ta, cho nên em chuyển qua ở cùng cũng là trong công việc của em thôi người đẹp.

-Nhưng.. (cô áp ứng)

-Không nhưng gì cả,.. anh bảo em chuyển thì phải nghe (Doãn Thiên gắt giọng)

_Không phải đây là lần đầu Doãn Thiên gắt giọng với cô, nhưng lần này vẻ mặt Doãn Thiên tỏ ra lạnh lùng đến mức làm người đối diện không dám lên tiếng phản nài gì lời nói của mình.. "tốt cuộc anh ấy bị sao thế?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

_Cả ba người cùng về biệt thự..Doãn Thiên bước lên phòng mình đóng cửa lại, phía bên dưới Ái Nhi tò mò quay sang Tiểu Văn hỏi.

-Bộ có chuyện gì sao ạ.

-Không sao, em nên chuyển sang đây đi..sẽ tốt cho em hơn (Tiểu Văn khẽ giọng)

-Chuyện này để sau đi ạ, anh kể cho em nghe về quá khứ của Death cũng như các anh đi (Ái Nhi tò mò)

-Chuyện đã lâu rồi..không nên nhắc lại thì hơn (Tiểu Văn trầm giọng)

-Em tò mò muốn biết lắm, anh kể đi (Ái Nhi tò mò)

-Được, nhưng em đừng nhắc trước mặt Doãn Thiên nhé..chuyện là thế này...

_Cùng lúc đó, bên trong căn phòng của Doãn Thiên..nét mặt lạnh lùng đưa đôi mắt nhìn về 1 hướng, suy nghĩ về chuyện gì đó trong quá khứ...

(5 năm trước)

-Xin chào, em tên Little Nana..tên trong nước là Tiểu Ngạn..em gái của Tiểu Văn..rất vui được làm quen với các anh (Tiểu Ngạn lên tiếng)

-Ồ chào em..anh là Fresh Flower, cùng trường với anh trai em

-Còn anh..(Tiểu Ngạn nhìn sang phía Doãn Thiên đang ngồi)

_Tiểu Văn đang ngồi nhâm nhi ly cafe sữa nóng..thấy Doãn Thiên không quan tâm đến lời chào hỏi của em gái mình, biết rõ tính cách của cậu ta nên anh vội lên tiếng.

-Đây là Doãn Thiên, bạn của anh và Flower..lần trước có đến nhà chúng ta nhưng do em bận ngủ không chịu dậy đấy (Tiểu Văn cười)

_Tuy Doãn Thiên phất lờ ánh nhìn bên phía Tiểu Ngạn..nhưng lại vô tình để lại cho cô ấn tượng rất mạnh mẽ, còn về phía Fresh Flower..ngay từ đầu đã có cảm tình với Tiểu Ngạn.

-Em nghe nói các anh là gương mặt đại diện cho những thành tựu tài năng hiếm có của trường đại học George Washington phải không ạ? (Tiểu Ngạn vui vẻ lên tiếng)

-Nói về đại diện thì phải nói đến Doãn Thiên và Fresh Flower, nhưng xét về học thức tuy Doãn Thiên tham gia trẻ hơn nhưng chuyên môn không kém gì Flower..chứ anh làm có trình độ như thế (Tiểu Văn khẽ cười)

_Lúc này tuy biết chỉ là 1 lời nói đùa của Tiểu Văn..nhưng nét mặt của Flower bắt đầu khó chịu khi có người so sánh như vậy..liếc mắt lạnh lùng sang Doãn Thiên lên tiếng.

-Talented, cậu đừng khiêm tốn như thế chứ..1 du học sinh xuất sắc trong ngành pháp y và đứng đầu trong số 640 người có điểm cao nhất khi thực tập mà.

-Lần này em bay sang Washington là để đăng ký vào ngành FBI..không chừng chúng ta sẽ có dịp hợp tác sau này nhỉ (Tiểu Ngạn cười)

-Nếu là thành viên FBI chắc chả ai dám cưới em đâu nhỉ, vì đụng cái sẽ bị còng tay đấy (Tiểu Văn khẽ giọng)

-Người em còng là anh đấy, nói nhảm là giỏi thôi (Tiểu Ngạn lườm mắt)

_Mọi người nói chuyện khá là vui vẻ..chỉ mỗi anh chàng đá lạnh Doãn Thiên là tiết kiệm lời nói trong suốt buổi hẹn trong quán cafe gần trường..nhưng ánh mắt Tiểu Ngạn vẫn khẽ nhìn anh, sau khi ra về Tiểu Ngạn kéo tay anh trai ra tò mò hỏi.

-Cái anh Doãn Thiên gì đó có vẻ không vui khi gặp em nhỉ.

-Cậu ta tính cách lập dị không giống ai cả, em đừng để ý làm gì..hay là thích người ta rồi hã cô nương (Tiểu Văn lên tiếng)

-Không..có (Tiểu Ngạn gắt lì)

-Anh thấy Fresh Flower cũng được vậy, chứ Doãn Thiên tính tình không hợp với em đâu (Tiểu Văn khẽ giọng)

-Anh ta cũng không tệ..nhưng em có cảm giác Doãn Thiên sau này thành tựu chắc chắn vượt xa hơn anh Flower đấy (Tiểu Ngạn lên tiếng)

_Đằng phía sau lưng vẫn có 1 người đang đứng nghe lén cuộc nói chuyện của hai anh em Tiểu Văn, hai bàn tay nắm lại run lên..ánh mắt đỏ ngầu giận dữ.

-Genius, mà giỏi hơn tao ư?

_Sau khi đưa Tiểu Ngạn về khu nội trú để chuẩn bị cho việc đăng ký vào trong Federal Bureau of Investigation FBI Hoa Kỳ..thì Tiểu Văn trở về trường..đến chỗ Doãn Thiên đang ngồi đọc sách.

-Này Doãn Thiên, bộ không vui khi gặp em gái tôi sao (Tiểu Văn lên tiếng)

-Không (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

-Cậu thật không quan tâm tý nào sao, con bé có về quý cậu lắm (Tiểu Văn tròn mắt)

-Không (anh vẫn lạnh lùng đáp)

-Cậu còn câu nào khác dài hơn chứ (Tiểu Văn nghiêm giọng)

_Im lặng 1 hồi Doãn Thiên ngước lên nhìn Tiểu Văn, xong đóng cuốn sách nhẹ nhàng đứng lên khỏi ghế và quay lưng lại bình thản đáp.

-Không

-Hơ..cái tên này thật kì quái (Tiểu Văn lắc nhẹ đầu)

-Talented, Fresh Flower đang đánh nhau bên ngoài trường kia (1 cậu học sinh người Nga chạy đến)

_Không kịp phản ứng. Tiểu Văn lập tức chạy đến can ngăn, 1 trận ẩu đả mà Flower làm chấn thương đối phương không hề nhẹ..nhưng khi biết về lý do thì là Flower đến hành hung trước.

-Này Flower, tại sao lại ẩu đả như vậy..rất dễ bị hội đồng hạnh kiểm đấy.

-Tôi cóc quan tâm, đáng lẽ đại diện giảng thuyết tâm lý học lần này là tôi chứ không phải Genius, bọn chúng chỉ biết hùa theo khen ngợi (Flower nắm chặt tay)

-Tôi thấy trong chúng ta ai đại diện cũng được mà..cũng đâu ai qua được hai cậu chứ (Tiểu Văn thở dài)

-Cậu chẳng hiểu gì cả..hừ. (Flower bỏ ra ngoài)

-Mình có cảm giác hai thiên tài sẽ nghịch hướng nhau sau này.. haizz

_Bắt đầu từ ngày hôm ấy, bản tính của Flower càng thay đổi rõ rệt..thường hay bị đả kích khi có ai so sánh về Doãn Thiên và hắn..dần dần đã trở thành tính cách trong con người cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

_Câu chuyện được dừng lại khi cả hai người nghe tiếng bước chân của Doãn Thiên bước xuống..nét mặt lạnh lùng trầm lắng lên tiếng.

-Ngốc, 1 lát nữa cục trưởng Trịnh sẽ mang hồ sơ những nghi phạm trong vụ án Hồ Kim Thị, em lấy cho anh nhé.

_Nói xong Doãn Thiên bước chân đi lên phòng, Tiểu Văn và cô khá bất ngờ.."không biết anh ta đưa thông tin cho cảnh sát điều tra khi nào vậy nhỉ", đúng như lời Doãn Thiên..khoảng 20p sau bên ngoài là tiếng của cục trưởng Trịnh vang từ bên ngoài sân biệt thự.

-Có ai trong đó không?

-Vâng, cháu ra ngay ạ (Ái Nhi vội chạy ra)

-Đây là hồ sơ Doãn tiên sinh yêu cầu, cháu chuyển giúp bác nhé.

_Mang hồ sơ vào bên trong, Tiểu Văn và cô khá tò mò không biết Doãn Thiên đưa thông tin gì để phía cảnh sát điều tra..họ mở hồ sơ ra xem.

-Hung thủ là nam..cao từ 1m7 đến 1m85, thuộc dáng người khỏe mạnh lên kế hoạch giết nạn nhân từ trước..thuận tay trái, có xu hướng hành vi tâm lý biến thái, làm việc trong công trình cách nơi phi tang xác không xa..v..v (Ái Nhi đọc khẽ)

-Anh ta đưa thông tin khi nào vậy nhỉ, thậm chí Doãn Thiên không đến hiện trường điều tra nhiều mà (Ái Nhi tròn mắt)

-Doãn Thiên suy đoán như vậy chắc chắn phải có lý do.. (Tiểu Văn đáp)

_Bỗng cô giật nảy mình khi nghe giọng của Doãn Thiên từ đằng sau lưng sofa chỗ mình và Tiểu Văn đang ngồi.."trời ạ, lại xuất hiện đột ngột nữa rồi", cô mém làm rơi hồ sơ trên tay..

-Doãn Thiên, cậu đưa thông tin cho phía cảnh sát khi nào vậy (Tiểu Văn tò mò)

-Từ khi cậu tái tạo lại khuôn mặt nạn nhân (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Hèn gì cậu hiếm khi đến hiện trường, thì ra là đã để cảnh sát điều tra sao, nhưng mới phát hiện bộ xương cậu đã nắm được thông tin về hung thủ nhiều như vậy? (Tiểu Văn bất ngờ hỏi)

_Anh nhẹ nhàng bước đến ngồi xuống sofa cạnh Ái Nhi, lấy hồ sơ đang cầm trên tay cô lật ra xem. nét mặt vẫn bình thản lên tiếng trả lời.

-Hung thủ cao 1m7 đến 1m85, là do chiều cao trên lệch với Hồ Kim Thị. nên dễ dàng từ phía sau đâm chính xác vào thái dương trái, cho dù là xương sọ..cũng phải do hung thủ là nam đáng người khỏe mạnh..mới có thể 1 nhát đâm thủng qua.

-Vậy còn việc lên kế hoạch sẵn...(Ái Nhi tò mò)

-Nếu như mục tiêu hung thủ chọn là ngẫu nhiên, em nghĩ thời gian hẳn chuẩn bị các chất hóa học..vết thương giả trên ngực..đào hố phi tang, lau dọn hiện trường sẽ là bao lâu? (Doãn Thiên quay sang cô hỏi)

-....

-Hung thủ thuận tay trái, là vì từ phía sau nếu dùng tay phải thì không tạo được vết nứt hoàn mĩ như vậy được. (Tiểu Văn lên tiếng)

-Thử đoán xem. vùng thái dương trên đầu bị tổn thương chỉ trong 1 nhát, nếu đứng trước mặt nạn nhân thì có đâm chuẩn như thế được không?

-Thông thường thì Hồ Kim Thị chắc chắn sẽ né tránh theo bản năng nếu cô ấy thấy hung thủ tính hành hung mình..vậy là đã bị tấn công từ sau lưng.

-Không sai, nếu từ phía sau lưng thì hung thủ đã dùng tay trái..giống như vậy.

_Doãn Thiên kéo Ái Nhi quay lưng lại phía mình..diễn tả hành động của hung thủ, đưa tay trái đang cầm cây bút lên chỉ vào thái dương bên trái của cô.

-Em vẫn không hiểu, nếu hung thủ cầm đầu bút bên tay phải vẫn có thể đâm vào thái dương bên trái vậy.

_Ái Nhi diễn tả theo cách nghĩ của mình.. "nạn nhân và hung thủ đi ngang qua nhau, sau đó hung thủ nghiêng đầu bút về hướng trở tay xoay người 1 vòng qua bên phải thì có thể đâm vào thái dương bên trái vậy".

-Bộ não em hoạt động tốt lên nhiều rồi đấy..nhưng em nên ngưng xem các bộ phim không có logic lại đi (Doãn Thiên lên tiếng)

-Ý anh là sao (Ái Nhi bĩu môi)

-Nếu là em..việc chọn lựa cách chắc chắn thành công hay chọn cách ít % thành công hơn để làm (Doãn Thiên đáp)

-Chắc chắn.

-Đúng vậy, hung thủ cũng không ngoại lệ..cho nên cách em nêu trên không khả thi, việc xoay người đâm chính xác vào thái dương bên trái nạn nhân là vô cùng khó khăn..

-Em hiểu rồi (Ái Nhi gật đầu)

_Doãn Thiên nhìn sơ lược qua hồ sơ đang nằm trên tay..khẽ nhếch môi.

-Hoan Từ Triều, tác phẩm chưa hoàn mĩ của Death..

-Hoan Từ Triều..hình như gã này là quản lý công trình lần trước chúng ta đã gặp thì phải.

_Ái Nhi đưa mắt nhìn vào tấm ảnh được dán trên thông tin hồ sơ, gãi nhẹ đầu cố nhớ lại gương mặt tên quản lý từng đến chào hỏi khi cô và Doãn Thiên đến công trình tìm chứng cứ điều tra vụ án.

-Mà Death lần này không ra mặt nhỉ (Cô tròn mắt)

_Tiểu Văn đang ngồi uống trà nghe Ái Nhi nhắc đến Death cũng sắc lên vài tiếng, khẽ nhìn sang nét mặt lạnh lùng của Doãn Thiên.

-Death là người giúp tác phẩm của hắn làm thay đổi quá trình phân hủy của xác chết..(Doãn Thiên lên tiếng)

-Là Death sao?

-Em có nhớ khi phát hiện bộ xương..thành phần hóa học làm thay đổi thông tin điều tra là rất tinh vi không, nhưng khi chúng ta đến hiện trường được cho là nơi gây án hung thủ lại dùng nước phi tang vết máu quá cầu thả..chứng tỏ hung thủ không hề thông minh..mà là có Death trợ giúp. (Doãn Thiên đáp)

-Thì ra ngay từ đầu anh đã nắm rõ các tình tiết quan trọng của vụ án rồi hay sao..(Ái Nhi tròn mắt)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Hé lộ, kết thúc án

Chiếc xe đang chạy trên đường, bên trong là Ái Nhi đang ngồi đưa ngón tay chà nhẹ vào môi như đang muốn hỏi anh chuyện gì làm cho cô thất sắc...lúc sang Doãn Thiên vài lần, Ái Nhi mới khẽ lên tiếng.

-Doãn Thiên, anh từng nói những vụ án liên hoàn mới làm cho anh thấy hứng thú phải không?

-Phải (Doãn Thiên nhìn sang cô đáp)

-Vậy sao vụ Cảnh Nhã, Hồ Kim Thị..anh lại chấp nhận điều tra (cô tròn mắt)

_ Vì có liên quan Death (anh im lặng 1 lúc)

_Sau vài câu nói chuyện thì cả hai đều im lặng trong dòng trạng thái suy nghĩ của riêng mình, tầm 15 phút..dừng lại trước bãi đậu xe của cục cảnh sát, nơi bác Trịnh làm việc cũng là chỗ anh thường được mời đến thuyết giảng về tâm lý cũng như thông tin cần thiết để giúp phía điều tra hiểu hơn 1 tý về những tên biến thái.

-Em tưởng chúng ta đến chỗ Hoan Tử Triều chứ? (Ái Nhi thất sắc)

-Hắn đang trong đây (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Chẳng phải hồ sơ chỉ mới nhận được thôi sao?

-Thông tin về nghi phạm nêu trên hồ sơ mới nhận đó không có nghĩa là anh cũng mới biết.. (Doãn Thiên khẽ cười xoa đầu cô)

-Vậy là phía cảnh sát dựa theo manh mối trên suy luận anh đưa ra để điều tra bắt Hoan Tử Triều. (Ái Nhi tròn mắt)

-Đối với anh thì khi phát hiện vụ án và đến hiện trường được cho rằng là nơi gây án, thì đã quá đủ để suy luận ra cách thức..hình dáng, suy nghĩ, đặc điểm của hung thủ rồi, còn việc điều tra loại trừ tìm ra người nào phù hợp thì là do cảnh sát..không phải trách nhiệm của chúng ta.

_Anh vừa nói vừa nắm tay cô đi vào bên trong, cặp đôi tâm điểm được phần lớn nhân viên cảnh sát chú ý với những ánh mắt hâm mộ từ mọi cách nhìn, kèm theo những lời "phó giáo sư, chào anh" từ bên ngoài liên tiếp vào đến phòng lấy lời khai của nghi phạm.

-Xin chào (Doãn Thiên lạnh lùng lên tiếng)

-Phó giáo sư, anh là người hình dung tôi là nghi phạm để cảnh sát bắt đến nơi khi gió này sao? (Hoan Tử Triều gắt gỏng)

-Đơn thuần là tôi chỉ phát họa đặc điểm nghi phạm.. còn việc sà lọc tìm kiếm là do phía cảnh sát, chỉ có điều nếu anh không nằm trong danh sách thì chả đến đây làm gì? (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Đúng là người có chức vị cao trong xã hội.. chỉ cần hình dung là cảnh sát sẽ làm theo mặc dù không có bằng chứng.

_Căn phòng trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết, trên tường treo 1 chiếc camera ghi hình quá trình lấy lời khai của nghi phạm trong cục cảnh sát..Ái Nhi bên trong căn phòng theo dõi cùng với những chuyên viên ngành, do là trợ lý của phó giáo sư nên cũng không ai dám làm khó cô khi vào phòng theo dõi đặc biệt.

-Nạn nhân Hồ Kim Thị, mất tích gần 1 tuần kể từ khi phát hiện thi thể cách không quá 12m nơi công trình Hoan Tử Triều anh làm việc.. cho tôi 1 lý do để suy luận là người bên ngoài bỏ xác cô ấy vào mà không phải là người trong khu vực như anh đi. (Doãn Thiên khẽ giọng)

_Tôi không nhất thiết phải nêu ra lý do,.. mà tôi cần anh đưa ra bằng chứng (Hoan Tử Triều nghiêm giọng)

_Đi sâu vào tình tiết 1 tý nhé,.. anh chọn nơi khó lau dọn hiện trường như căn phòng đầy bụi vôi trong công trình làm chỗ gây án, chứng tỏ hiềm khích bộc phát bất ngờ dẫn đến việc giết hại Hồ Kim Thị..và tông phạm của anh đã giúp anh phi tang phần việc còn lại (Doãn Thiên đưa tay bàn nhìn Hoan Tử Triều)

_ "Bộp bộp" tiếng vỗ tay bên phía đối diện của Hoan Tử Triều, nét mặt tự mãn cười nhếch môi lắc nhẹ đầu đưa ánh mắt trêu ghẹo nhìn Doãn Thiên.. 1 lúc sau lên tiếng.

-Phó giáo sư quả nhiên rất sáng suốt, khi thì suy luận tôi là thủ phạm..khi thì nói tôi có tông phạm? vậy cho hỏi người ấy ở đâu?

_Doãn Thiên bình tĩnh trước thái độ khiêu khích của Hoan Tử Triều, cầm đồng hồ sơ ban đầu mang vào đặt xuống, "bộp" 1 tiếng ngay mắt hấn.. kèm theo đó là ánh của tên mang gương mặt lạnh lùng và đôi mắt sát nhân nằm trên đồng hồ sơ dày cuộm ấy.

- Chắc anh không biết gã này lai lịch thế nào đâu nhỉ? hồ sơ liên quan về hấn có lẽ nhiều đây là hơn chục vụ (Doãn Thiên nhìn hấn)

_Hoan Tử Triều nheo mắt tỏ vẻ khó chịu khi nhìn thấy tấm ảnh Doãn Thiên cho anh ta xem,.. ngược nhìn lên với nét bất ngờ, nhưng vẫn giữ im lặng không lên tiếng.

-Hấn đã giúp anh phi tang đúng chứ? bằng chứng là hành động giết người biến thái tâm thường của anh quá trên lệch khi mạng so sánh với sự tỉnh vi thông minh khi phi tang xác nạn nhân của Death. (Doãn Thiên nhếch môi cười)

_Hoan Tử Triều càng hiện rõ nét căng thẳng trước những lời nói như khẳng định chắc chắn của Doãn Thiên, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh lên tiếng.

-Vậy hung khí tôi dùng đâu? nếu không có cũng không thể buộc tội được tôi.

_Ái Nhi bên trong phòng theo dõi cũng bất ngờ.. quay sang những nhân viên cảnh vụ đang đứng bên cạnh.. "chẳng lẽ các anh không tìm ra hung khí hay sao"?..cô chỉ nhận lại những cái lắc đầu nhẹ của họ, bỗng giọng của Doãn Thiên cất lên làm tất cả người theo dõi phải nín thở chờ nghe.

-Có chứ.

_Cả không gian phòng..Hoan Tử Triều và tất cả nhân viên đang theo dõi Doãn Thiên lấy lời khai điều đang chờ đợi câu giải đáp mà suốt thời gian điều tra luôn làm đau đầu không ít "hung khí giết Hồ Kim Thị thật ra là gì?"

_Doãn Thiên lấy ra trong túi áo thêm 1 tấm ảnh đưa cho Hoan Tử Triều xem, chỉ thấy hấn im lặng 1 lúc khá lâu cuối mặt xuống và khề lên tiếng.

-Phó giáo sư, anh gọi thật, Hồ Kim Thị là do tôi giết.

_Còn về phía Ái Nhi và những người xung quanh, tuy theo dõi qua camera nhưng cũng không thể thấy kỹ được rốt cuộc tấm ảnh Doãn Thiên đưa ra là gì, mà lại khiến Hoan Tử Triều phải nhận tội đầy thán phục như vậy.

-Lời khai anh có thể cung cấp cho cảnh sát.. phần tôi chỉ muốn biết Death và anh quan hệ thế nào? (Doãn Thiên bình thản hỏi)

-Những gì tôi có thể cho anh biết, Death chỉ xem anh là 1 con chó săn luôn theo dấu hấn để lại ở hiện trường (Hoan Tử Triều nheo mắt cười nhếch môi)

-Còn về những tên tội phạm biến thái như anh và hấn, bị 1 con chó săn vờn phải trốn chui né tránh.. xét ra thì còn tệ hơn chó nữa (Doãn Thiên bình thản ra ngoài cửa)

-Cảm ơn đã cho tôi biết thêm thông tin.

_Ái Nhi cùng những cảnh sát cũng vội chạy ra ngoài nét mặt tò mò, cô đến bên cạnh Doãn Thiên..lên tiếng.

-Tấm ảnh anh đưa ra khi Hoan Tử Triều hỏi về hung khí hấn sử dụng là gì vậy anh?

-Hình phần mũi nhọn trên giấy cao gót, đó là câu trả lời tại sao xác nạn nhân đầy đủ tất cả đồ vật trên người nhưng lại thiếu giày hoặc dép anh từng nói..việc còn lại để cảnh sát tìm ra đôi giày cao gót Hồ Kim Thị mang cũng là hung khí tạo nên vết nứt trên thái dương bên trái nạn nhân thì đồng hồ sơ vụ này được rồi. (Doãn Thiên vừa đeo kính râm vừa lên tiếng trả lời)

_Cả hai nắm tay ra khỏi cục cảnh sát trước những nét mặt ái mộ tài năng của Doãn Thiên, chạy xe về đến biệt thự, Doãn Thiên đi lên phòng thấy đồ..Tiểu Văn thì đang ngồi trên sofa vẻ mặt tỏ ra khá nghiêm trọng, Ái Nhi tò mò đến gần xem anh ta đang nghiên cứu chuyện gì mà căng thẳng đến như thế, bên trong màn hình là 1 hàng chữ giống như là đang đổ người chơi về vấn đề gì đó khó giải thích.

-Tiểu Văn, đây là gì thế? (cô tò mò lên tiếng hỏi)

-À, là game câu hỏi test tâm lý tội phạm biến thái..Tiểu Ngan theo bảo vệ nhà tỷ phú bên Singapore, gửi về đây anh xem..cũng là phiên bản Police dùng để thử ai đó là thiên tài hay đang mắc bệnh tâm thần phân liệt. (Tiểu Văn đáp)

_Đúng là công nghệ phát triển (Ái Nhi tròn mắt)

_Câu hỏi hiện tại là " trong đám tang của cha một cô gái, cô ấy đã thích chàng trai đến đưa tang lễ..nhưng lại quên mất không giữ cách liên lạc với anh ta, gần 2 tuần sau cô ấy đã giết chết chị gái ruột của mình".. anh suy nghĩ mãi chẳng ra tại sao lại như vậy.

_Ừm. chắc người mà cô gái ấy thích là bạn trai của chị gái mình (Ái Nhi nheo mắt)

_Tiểu Văn chóng tay lên cầm tỏ vẻ thắc mắc.."anh thì không cho là vậy, nếu cô ta không gặp lại anh chàng đấy thì làm sao biết anh ta là bạn trai của chị gái mình", trong khi cả hai đang ngồi lắc đầu nhìn chằm chằm về phía màn hình câu hỏi.. thì giọng lạnh lùng của Doãn Thiên từ phía sau lên tiếng..

_Giết chị gái ruột của mình để anh ta đến dự đám tang thì có thể gặp rồi..đơn giản thế thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Ái Nhi và Tiểu Văn điều quay lại phía sau lưng của mình, Doãn Thiên nhẹ nhàng bước đến sofa ngồi xuống cạnh cô..dáng vẻ rất bình thản trước 2 cặp mắt đang nhìn mình.

-Hợp lý thật đấy, thế mà nãy giờ tôi nghĩ không ra (Tiểu Văn lên tiếng)

-Vậy anh nói thử xem, mình là thiên tài hay tội phạm nguy hiểm (Ái Nhi khẽ cười)

-Hử, nộ, ái, ố trong tâm lý con người là thứ khó nắm bắt cũng là chính thứ dễ nhìn ra nhất, chia thành 2 phương thức hoàn mỹ và không toàn vẹn xoay quanh chúng ta..trả lời được câu này chưa chắc là thiên tài hay tội phạm nguy hiểm, vì tiềm thức mới là thứ nhận định bản chất thật chính xác nhất. (Doãn Thiên đáp)

-....

-Tiểu Văn, cậu mở câu hỏi khác đi (Doãn Thiên liếc nhẹ)

-"Tôi nằm mơ thấy có 1 người không rõ gương mặt vì được bao phủ sương mù, đang đưa tay ra bóp cổ tôi..tôi ra sức đẩy bàn tay hấn ra, sau khi tỉnh giấc..nếu trên cổ tôi là những dấu tay thâm tím thì đã trở thành câu chuyện ma quái, và..quả thật có những dấu tay nhưng mà xuất hiện trên cổ tay tôi, tại sao?" (Tiểu Văn đọc thêm câu hỏi)

_1 chữ "ngưng" phát ra bên phía Doãn Thiên, anh đưa chân vác ngang đùi, lưng ngồi dựa ra sofa nhìn rất thanh lịch..thản nhiên lên tiếng.

-Cả hai thử đoán xem người đó bị gì?

-Theo em thì người này đa nhân cách, đang đấu tranh với tư tưởng dành quyền kiểm soát nên tự làm bị thương tay mình (Ái Nhi khẽ nói)

-Không, người này có lẽ bị ám ảnh trong quá khứ thì đúng hơn. (Tiểu Văn gắt lời)

_Doãn Thiên vẫn ngồi sofa chăm chú nghe Tiểu Văn và Ái Nhi suy đoán..khẽ cười lắc đầu nhẹ nhàng đứng dậy đến nhà bếp lấy chai sữa ra uống, vừa nhâm nhi anh vừa đáp.

-Người này bị loạn suy nghĩ trong vô thức, nói cho đúng là tâm thần phân liệt nhưng không toàn vẹn..(Doãn Thiên giải thích)

-Tâm thần phân liệt nhưng không toàn vẹn là thế nào? (Ái Nhi thắc mắc)

-Người này bị mộng du, giết người trong vô thức..cảm giác sợ hãi mà hấn thấy trong giấc mơ chính là cảm giác của nạn nhân bị hấn ra sức bóp cổ, những vết thâm tím trên cổ tay hấn có là do nạn nhân cố sức chống cự tạo thành.

-Chắc chắn, hoàn toàn chính xác với câu trả lời có trong máy luận này. (Tiểu Văn bất ngờ)

-Em thấy không, 2 phương thức tâm lý hoàn mỹ và không toàn diện là vậy, cô gái giết chị mình là tâm lý biết nhận thức..còn người kia là giết người trong vô thức, hử, nộ, ái, ố cũng như thế mà thay đổi..đó là lý do anh nói tâm lý rất khó nắm bắt nhưng rất dễ nhìn ra nhất. (Doãn Thiên đưa tay vuốt nhẹ tóc cô)

-Hiểu được chút xiu (Ái Nhi cười gượng)

_Cô đưa ánh mắt tò mò nhìn sang Doãn Thiên, bỗng nhiên 1 suy nghĩ trong cô lại xuất hiện.."nếu Doãn Thiên trở thành 1 tội phạm tâm lý như Death, chắc hẳn sẽ là nỗi kinh hoàng cho mọi người dân", vội cô lắc đầu lia lịa cố gạt bỏ ý nghĩ ấy ra khỏi cô.

-Không, không..anh ta không thể trở thành tội phạm được (Ái Nhi nói nhỏ)

-Em thì thăm gì trong miệng vậy? (Doãn Thiên tò mò)

-À, không..không có gì, em đang thắc mắc tại sao anh lại biết hung khí Hoan Từ Triều dùng để giết Hồ Kim Thị chính là mũi nhọn của giày cao gót? (Ái Nhi đổi chủ đề)

_Doãn Thiên đặt chai sữa đang cầm trên tay xuống dưới bàn, đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn ra phía bên ngoài sân khê giọng vừa đủ nghe.

-Bên trong căn phòng đầy bụi vôi, muốn Hồ Kim Thị tháo giày cao gót ra chỉ có 1 cách..(Doãn Thiên đáp)

-Là dùng bạo lực (Tiểu Văn gắt lời)

-Đi sâu vào tình huống, trước tiên Hồ Kim Thị và Hoan Từ Triều tranh chấp về 1 vấn đề gì đó, sau khi nói chuyện không thành..Hoan Từ Triều đã không chế và dùng sức đầu gối đè lên ngực nạn nhân, hoảng sợ..nạn nhân tính chạy đi kêu cứu..thì Hoan Từ Triều đã dùng phần nhọn của chiếc giày mà nạn nhân vô tình làm rơi gần đó đánh vào đầu cô ấy. (Doãn Thiên lên tiếng)

-Khi em và Doãn Thiên đến công trình tìm thêm thông tin vụ án, sau khi về cậu ta đã bảo anh làm 1 số cách so sánh vết nứt trên hộp sọ thái dương bên trái nạn nhân với tất cả các mẫu giày cao gót trong nước sản xuất xem có loại nào trùng khớp hay không, lúc đầu anh cũng không hiểu nhưng quả đúng khi so sánh với 27 mẫu giày thì có 1 loại hoàn toàn có thể giả thuyết là hung khí. (Tiểu Văn lên tiếng)

-Cảnh sát cũng tìm ra bằng chứng trong 4 tháng qua Hoan Từ Triều đã mòn rút chi phí của công trình đang thi công..có thể Hồ Kim Thị trong lúc đến đã vô tình phát hiện hành động này. (Doãn Thiên đáp)

-Nhưng anh từng nói là kế hoạch được lập sẵn mà, nếu như vậy Hoan Từ Triều không hề có ý định chuẩn bị sẵn hung khí để giết người. (Ái Nhi thắc mắc)

-Đúng, đó không phải kế hoạch của Hoan Từ Triều mà là của Death..và Hồ Kim Thị không phải là mục tiêu Death muốn tác phẩm mình sát hại, Death giúp Hoan Từ Triều phi tang chẳng qua là muốn tác phẩm của mình không bị lộ quá sớm thôi..và cũng dùng nạn nhân dụ chúng ta đến gần khu công trình hơn.

-Hã, chẳng lẽ Death nhắm đến người khác..nhưng không ngờ dù cách thức tính vi như thế cũng dễ anh lật tẩy quá nhanh để bắt Hoan Từ Triều (Ái Nhi tròn mắt)

_Thấy anh im lặng nhìn ra ngoài với nét mặt trầm tư suy nghĩ, hình như có điều gì đó Doãn Thiên không muốn nói ra..chỉ gật đầu nhẹ nhàng đồng tình với Ái Nhi.

-Vậy anh đã đoán ra mục tiêu chính của Death là ai không, chúng ta có thể ngăn chặn hẳn? (cô hỏi)

-Đoán ra rồi (Tiểu Văn nghiêm giọng)

-Ai vậy ạ (Ái Nhi tò mò)

_Anh lạnh lùng bước chân thẳng lên phòng trước sự thắc mắc của cô..nhìn sang phía Tiểu Văn, thì trái ngược với hành động từ Doãn Thiên..có lẽ Tiểu Văn biết được lý do nên không có biểu hiện gì cả, càng làm cho Ái Nhi thêm tò mò phải lên tiếng hỏi lại.

-Rốt cuộc mục tiêu mà Death lên kế hoạch ngay từ đầu là ai?

-Người đẹp, Doãn Thiên làm mọi cách để em dọn qua ở gần bên cậu ta..thì em nghĩ mục tiêu của Death sẽ là ai? (Tiểu Văn thờ dãi)

-Ý anh..là..là em sao? (Ái Nhi nheo mắt)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

_Đã gần 1 tuần trôi qua kể từ khi kết thúc vụ án của Hoan Từ Triều, Ái Nhi cũng dần dần thích nghi được với cuộc sống xa nhà..khoảng thời gian này cô điều bên cạnh Doãn Thiên, Tiểu Văn cũng thường xuyên ghé qua thăm..nên cô cũng không buồn chán gì mấy, trừ khi oppa nam thần đá lạnh của cô bận làm cái gì đó..vài vụ án mưu sát mà anh được gửi hồ sơ chẳng qua cũng chỉ giúp suy luận chứ không nhận điều tra.

-Doãn Thiên, khoảng thời gian vừa qua em thấy không có gì khác lạ hết? (Ái Nhi lên tiếng)

-Có chứ.

-Sao ạ (cô thắc mắc)

-Chẳng lẽ em không nhận ra..tình cảm trong anh lớn hơn rồi này (Doãn Thiên khẽ cười)

-Thôi đi, em không đùa đâu (Ái Nhi đỏ mặt)

_Doãn Thiên uống 1 ngụm sữa trong chai đang cầm trên tay, ngồi dựa lưng vào sofa nhẹ nhàng đưa tay choàng sang ôm vai cô..giọng anh khẽ lên tiếng

vào bên tai Ái Nhi.

-Thật đấy.

-Anh sến quá đi (Ái Nhi đánh nhẹ vào ngực anh)

-Em không thích như vậy sao?

-Em chỉ không quen thôi, vì tính cách anh có phần thay đổi rồi. (cô dụi đầu vào ngực Doãn Thiên)

-Thấy đổi sao cơ (Doãn Thiên khẽ cười)

-Từ tính tình lạnh lùng kì quái, ít nói khó ưa.. giờ đã dịu dàng và dễ thương hơn, tuy không nhiều nhưng cũng gọi là kỳ tích rồi (Ái Nhi cười tít mắt)

-Em đang nói móc anh phải không?

_"khụ khụ", tiếng ho của Tiểu Văn bên ngoài cửa ra vào vang lên..Ái Nhi vừa tính rút người ra khỏi Doãn Thiên nhưng bị anh ra sức ngăn lại.

-Ngồi yên nào. (Doãn Thiên nói như ra lệnh)

-Doãn Thiên, cậu không đọc tin tức trong 2 ngày qua sao? (Tiểu Văn bước đến)

-Thời gian của tôi rất quý giá, không hơi sức đâu dành cho những chuyện thiên hạ (Doãn Thiên lên tiếng)

-Trong 2 ngày mà đã có 3 vụ liên tiếp cháy nhà (Tiểu Văn khẽ đáp)

-Có gì đặc biệt sao ạ? (Ái Nhi gắt lì)

__Tiểu Văn đi đến bàn gần nơi Ái Nhi hay soạn thảo hồ sơ giúp Doãn Thiên, mang laptop lại để ngay phía đối diện sofa..mở lên và xoay màn hình về hướng Doãn Thiên đang ngồi..nghiêm túc lên tiếng.

-Đặc biệt ở chỗ, mỗi vụ án..cảnh sát đều tìm thấy một thi thể bị cháy đen.

-Sao, có nghĩa chỉ trong 2 ngày đã có 3 người chết? (Ái Nhi hỏi lại)

-Có lẽ gần đây cậu không nhận bất kì vụ án nào từ phía cảnh sát..cho nên họ không thông báo chi tiết cho cậu về vụ này, nhưng đây có thể là án mạng liên hoàn.. (Tiểu Văn lên tiếng)

__Doãn Thiên buông Ái Nhi ra ngồi thẳng lại nhìn vào những tấm ảnh báo chí đăng tải lên, toàn bộ xung quanh phạm vi căn nhà đa số đều cháy rụi..khẽ nheo mắt nhìn sang Tiểu Văn hỏi.

-Cậu khám nghiệm xác 3 người nạn nhân rồi à, trong miệng họ không có tro sao?

-Chính xác, hoàn toàn không có..cho nên tôi chắc chắn là họ đã bị giết (Tiểu Văn khoanh tay)

-Trong miệng nạn nhân có tro hay không cũng có thể suy đoán họ bị giết hay chết cháy ạ (Ái Nhi thắc mắc)

-Ừm.. thông thường người chết cháy miệng sẽ có 1 lượng tro nhất định, vì đường hô hấp hít phải khói trong khoảng thời gian còn thở.. nhưng đằng này miệng cả 3 nạn nhân được phát hiện hoàn toàn không có tro, có nghĩa là đã bị giết chết trước khi cháy nhà..đây là ảnh chụp, cậu xem đi.

__Tiểu Văn lấy trong túi ra 1 vài tấm ảnh đưa cho Doãn Thiên, ngồi bên cạnh anh nên cô cũng tò mò liếc sang..chưa kịp nhìn kỹ thì giọng nói của Doãn Thiên lạnh lùng lên tiếng.

-Đừng nhìn, nếu không tôi sẽ bắt anh thức canh em ngủ đấy.

__Dù không kịp nhìn rõ hình ảnh trong đó, nhưng thoáng qua cũng thấy được..thi thể nạn nhân cháy đen, lòi cả răng ra ngoài..lúc này có vẻ như Doãn Thiên ngăn không kịp rồi, cô chạy vào bên trong toilet nôn ói 1 chập.. khoảng 5 phút sau một mẻ bước ra ngoài, nghiêng đầu tựa trên vai Doãn Thiên mà không dám mở mắt ra xem lần nữa.

-Thông thường thi thể chết cháy sẽ có dấu hiệu da thịt trên người bị nứt, nhưng những vết này hình như do dao gây ra (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Cậu nói đúng, tôi phát hiện được 3 nạn nhân có vài đặc điểm giống nhau..đều là nữ, trên người có 31 đến 38 vết dao, nhưng vùng cổ lại có gì đó không giống như hung khí bình thường gây ra..tạm thời tôi chưa kết luận được hung khí đó là gì, nhưng chắc chắn nạn nhân chết rồi mới bị hung thủ đâm nhiều dao lên người.

-Làm thế nào để phân biệt những vết thương trên cơ thể nạn nhân là lúc còn sống hay đã chết tạo ra ạ (Ái Nhi lên tiếng)

-Vì những vết thương không thấm máu, da thịt không bị co rút..bởi vì người chết huyết mạch trên cơ thể sẽ ngưng lại (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Giết nạn nhân xong lại đâm nhiều nhát lên người như vậy, thật tàn nhẫn (Ái Nhi nheo mắt)

-Thú vị đấy (Doãn Thiên lên tiếng)

_Tiểu Văn vẫn ngồi khoanh tay..dáng vẻ suy nghĩ nhìn về hướng Doãn Thiên, vẻ mặt như đang muốn biết cậu ta có muốn nhận vụ án này không..1 lúc lâu mới lên tiếng hỏi.

-Xem ra cậu có hứng thú với tên biến thái này rồi nhỉ?

-2 ngày giết chết 3 người, và còn đâm thêm rất nhiều nhát dao trên người nạn nhân sau khi giết họ..cuối cùng là thiếu xác, nếu như hung thủ dùng cùng cách thức gây án biến thái như vậy, thì rất có khả năng nạn nhân cũng có chung đặc điểm gì đó đã làm hấn chú ý tới. (Doãn Thiên nhếch môi)

-Vụ này có liên quan đến Death hay không? (Ái Nhi tò mò)

-Nếu không ngăn chặn kịp thời..hắn sẽ tiếp tục gây án, vì nạn nhân phải có chung đặc điểm gì đó như lời Doãn Thiên nói..nên hung thủ sẽ không có thời gian ra tay nhất định. (Tiểu Văn nghiêm giọng)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Bắt cóc trợ lý phó giáo sư

- Alo, tôi muốn có hồ sơ vụ án liên hoàn 3 nạn nhân chết cháy (Doãn Thiên gọi cho ai đó)

_Khỏi cần hỏi cũng biết là anh đã gọi cho cục trưởng Trịnh bên phía cảnh sát để lấy hồ sơ..không đến 1 giờ sau, bên ngoài biệt thự có tiếng chuông cửa vang lên "reng reng"..Ái Nhi bước ra ngoài mở cửa, 1 nhân viên cảnh sát cầm trên tay bộ hồ sơ và cười gật đầu chào.

-Tôi được lệnh mang hồ sơ vụ án đến theo lời phó giáo sư Doãn Thiên ạ!

-Vâng, cảm ơn anh (Ái Nhi khẽ chào)

_Mang hồ sơ vào bên trong đưa cho Doãn Thiên,trông vẻ mặt trầm ngâm của anh làm cô và Tiểu Văn không khỏi tò mò lên tiếng hỏi.

-Sao rồi?

-3 nạn nhân nữ, tuổi không ngoài 25..đều bị sát hại trong nhà hoặc cũng là phòng chung cư cho thuê, xung quanh hiện trường rất giống như tự sát..v.v (Doãn Thiên lên tiếng)

-Cậu có phát hiện gì đặc biệt không? (Tiểu Văn khẽ hỏi)

-Sao không thấy nghề nghiệp của những nạn nhân? (Doãn Thiên nheo mắt)

-Có lẽ vụ án chỉ mới đi vào tâm điểm, trong 2 ngày đã có 3 vụ án nên phía cảnh sát vẫn chưa điều tra hoàn thiện được. (Ái Nhi đáp)

_Đang cùng với Tiểu Văn và Doãn Thiên ngồi trên sofa xem hồ sơ, thì tiếng điện thoại cô vang chuông.."alo", Ái Nhi vừa bước ra bên ngoài nghe điện thoại của ai đó gọi đến, một lúc sau cô bước đến đưa tay lên vai Doãn Thiên lên tiếng.

-Doãn Thiên, em phải về nhà chuẩn bị thêm vài món đồ cần thiết..1 chút em sẽ về. (Ái Nhi lên tiếng)

-Để anh đưa em đi, hoặc thứ nào em cần cứ việc đặt mua cho người giao đến..anh sẽ thanh toán.(Doãn Thiên khẽ giọng)

-Đừng xem em như con nít vậy chứ, đi đâu cũng phải có người theo sát (cô nheo mắt)

_Tiểu Văn ngược mắt sang phía Doãn Thiên, thấy Ái Nhi bắt đầu tỏ vẻ khó chịu..nên vội lên tiếng.

-Đi 1 chút tôi nghĩ không sao đâu, dù gì người đẹp đã ru rú trong biệt thự cả tuần rồi..cũng nên cho cô ấy tị không khí tự do chứ.

-... (Doãn Thiên nheo mắt)

-Anh đừng lo, em về nhà chứ không đi đâu cả..em mượn chìa khóa xe nhé (Ái Nhi cười khẽ)

-Em biết lái xe à? (Tiểu Văn tò mò)

-Biết chứ, em đang chờ ngày đi lấy bằng lái nữa đây (cô bĩu môi)

_Bước ra xe của Doãn Thiên đang đậu trước sân biệt thự, tuy nét mặt của anh tỏ vẻ không vui nhưng trước sự cố chấp của Ái Nhi nên đành để cô ấy đi 1 mình về nhà..dù sao từ đây chạy đến đó cũng không xa lắm, đi được nửa đường thì có ai đó lao ra trước đầu xe cô, làm Ái Nhi phải đạp thắng gấp.."Rầm" 1 cái, chiếc xe dừng lại..người kia thì lăn mấy vòng dưới đường.

-Ôi, anh gì oi..anh có sao không? (Ái Nhi hốt hoảng)

-Áy..da (người đàn ông lên tiếng)

-Tôi..tôi xin lỗi, anh có bị thương chỗ nào không?

_Vội vàng đỡ người đàn ông dưới đất đứng lên, dáng vẻ người này cao..gương mặt dường như cô đã từng thấy ở đâu đó, nhưng do bất ngờ trước chuyện này nên cô cũng không nghĩ nhiều đến, chỉ biết đôi mắt có phần lạnh lùng không thua kém gì Doãn Thiên đang neho lại..tò ra vẻ khá đau trong cú va chạm với xe cô, dường như không bị gì nặng..thấy vậy Ái Nhi thờ phào nhẹ nhõm lên tiếng.

-Thật ngại quá, anh xuất hiện bất ngờ nên tôi..tôi không cố ý đâu ạ.

-Không sao (người đàn ông nhìn cô chăm chăm)

_Cô đứng giúp người đàn ông đó phủi những vết bụi dính trên somi trắng do lăn trên đất cũng bị rách vài chỗ ngay cả trên tay áo..bỗng Ái Nhi đưa mắt ngược lên tỏ vẻ hốt hoảng vội đi lùi về phía sau lên tiếng.

-Tôi có việc phải đi trước.

_Nhưng khi cô vừa quay đầu tính chạy về phía cửa xe đang mở, thì từ sau lưng có đôi tay rắn chắc giữ chặt lấy Ái Nhi..dù cô cố giãy dụa cũng đành bất lực, và không thể kêu cứu vì chiếc khăn tay màu vàng trên mũi làm Ái Nhi mơ màng..sức cô yếu dần, hấn đưa cô vào bên trong xe..hình ảnh còn lại trước khi hoàn toàn bị ngất mà cô đã nhìn thấy, hình xăm bông sen đen cạnh đầu lâu trên tay trái do tay áo của hấn bị rách lộ ra.

-Sao Ái Nhi chưa về nhỉ?

_Tiếng của Doãn Thiên vọng ra từ hướng nhà bếp, vừa nói anh vừa cầm chai sữa bước ra ngoài..nhấp vài ngụm liên tục xong ngồi xuống đưa mắt nhìn ra phía bên ngoài cửa biệt thự.

-Cậu biết quan tâm đến người khác khi nào thế (Tiểu Văn cười nhẹ)

-Nói dư thừa, bạn gái tôi sao lại không quan tâm được (Doãn Thiên nghiêm giọng)

-Cậu nên để cô ấy có tí tự do của riêng mình đi chứ, mà con gái xa nhà 1 tuần thì ít ra cũng phải ngồi nói chuyện tán dóc với nhà mình chút chứ. (Tiểu Văn vừa nói vừa rót trà)

-Tôi vẫn không hiểu được 1 vấn đề (Doãn Thiên lên tiếng)

-Quào, IQ cao như cậu mà cũng có vấn đề khó giải sao..nói thử nghe xem

_Nhấp thêm vài ngụm xong đặt chai sữa xuống bàn, anh ngồi dựa lưng vào sofa đưa ánh mắt trầm lắng nhìn lên trần nhà..trước sự tò mò của Tiểu Văn, "vấn đề gì lại nghiêm trọng thế nhỉ"..Tiểu Văn nghĩ thâm trong bụng.

-Ái Nhi luôn cảm giác được khi Death đứng gần quan sát chúng ta, nhưng tôi và cậu thì lại không. (Doãn Thiên neho mắt)

-Trời, nhiều khi người đẹp có giác quan thứ 6 thì sao (Tiểu Văn mỉm cười)

-Bớt nói tào lao đi.

-Tôi thấy cậu dành thời gian suy nghĩ về vụ án này đi, từ 1 người lập dị lại trở thành 1 kẻ suốt ngày cứ "Ái Nhi, Ái Nhi"..bó tay cậu luôn. (Tiểu Văn lên tiếng)

-Chờ cô ấy về tôi mới suy nghĩ được, cậu hỏi tôi cũng vô ích thôi. (Doãn Thiên nhìn ra ngoài)

_Cùng Tiểu Văn ngồi đợi thêm gần 2 tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy Ái Nhi lái xe trở về, về mặt bắt đầu tỏ ra lo lắng..còn về phía Tiểu Văn cũng không ngoại lệ, lâu lâu nghe tiếng xe lại vội nhìn ra cửa..tất nhiên chỉ là xe bên ngoài đường, Doãn Thiên dường như không còn ngồi yên được nữa..vội lấy điện thoại trong túi quần ra bấm gọi cho Ái Nhi nhưng không liên lạc được, tiếp tục bấm gọi cho ai đó.

-Alo, bà Trần phải không ạ..Ái Nhi có ở đó không? (Doãn Thiên giọng gấp rút)

_Tiểu Văn đưa ly trà lên uống nhưng vẫn thắc mắc, có vẻ như đây là lần đầu tiên anh thấy cậu ta lại mất bình tĩnh như vậy..từ khi quen biết Doãn Thiên, chưa hề có biểu hiện thế này..đến cả vụ án cuối cùng để bắt Death cũng rất điềm tĩnh..bỗng tiếng nói lạnh lùng của Doãn Thiên cất lên, làm Tiểu Văn

cũng phải giật mình.

-Không thấy Ái Nhi về nhà sao?

-Cái gì cơ (Tiểu Văn bắt ngờ)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Doãn Thiên vội gọi lại cho Ái Nhi thêm lần nữa, vẫn không liên lạc được.. gương mặt của anh bình thường đã rất lạnh lùng, tuy rất nam thần nhưng hiện tại lại thêm phần nổi giận từng thấy, khiến cho ngay cả Tiểu Văn nhìn vào cũng phải sợ hãi 1 phần.

-Alo, cục trưởng Trịnh..tôi cần 3 tiểu đội tuần tra trong phạm vi 20 km quanh khu vực nhà Ái Nhi để tìm cô ấy về giúp tôi (Doãn Thiên gắt giọng)

-Doãn Thiên, cậu bình tĩnh đi..tôi nghĩ...(Tiểu Văn vội lên tiếng)

-Nghĩ nghĩ..nghĩ, cậu calm miệng đi (Doãn Thiên liếc nhìn quát lớn)

-Cậu...(Tiểu Văn nghiêm giọng)

Đã trôi qua 3 tiếng đồng hồ, điện thoại của Doãn Thiên chỉ còn lại 5% pin..do cứ cách 10p anh lại gọi cho phía cảnh sát hỏi thăm xem đã tìm được chưa, nhưng cũng chỉ nhận được câu trả lời "chưa tìm thấy"..trời cũng đã sập tối, Tiểu Văn và Doãn Thiên vẫn đứng ngồi không yên trong biệt thự.

-Death, mày là thằng khốn (Doãn Thiên nắm chặt tay thành nắm đấm)

-Chắc không phải do Death đâu, cậu đừng như vậy..chẳng giúp ích được gì cả?

-Đúng, 1 mình Death không thể biết cô ấy ra khỏi đây khi nào..phải có người báo tin cho hần (Doãn Thiên hai mắt đỏ ngầu liếc sang Tiểu Văn)

-Ý cậu là gì? (Tiểu Văn nheo mắt)

-Khi Ái Nhi ra khỏi đây, chỉ có tôi và cậu biết.

-Cậu nghi ngờ tôi luôn à (Tiểu Văn gắt giọng)

Không gian trong phòng bắt đầu căng thẳng hơn bởi hai cặp mắt tức giận đang nhìn về người đối diện..Tiểu Văn sau sự nghi ngờ của Doãn Thiên cũng đã không giữ được bình tĩnh mà đứng lên nắm cổ áo Doãn Thiên nghiêm giọng.

-Phải, tôi làm đấy..thì sao, có phải cậu bị lú lẫn rồi không hả?

-Bỏ tay ra (Doãn Thiên tức giận lên tiếng)

-Phó giáo sư, ngài thật giỏi..nếu như có bằng chứng là tôi báo tin cho Death, thì đưa ra xem (Tiểu Văn quát lớn)

-Bỏ tay ra (Doãn Thiên hai mắt đỏ ngầu)

Cả hai đồng thời ngồi xuống sofa, Doãn Thiên có lẽ cũng bình tĩnh hơn khi này.. "tại sao Death lại biết cô ấy sẽ về nhà", đưa tay vuốt nhẹ lên mặt..thật chất hiện tại bộ não anh hoàn toàn rối loạn không thể suy nghĩ bất kì chuyện gì ngoài việc lo lắng cho Ái Nhi.

-Tôi xin lỗi (Doãn Thiên thở dài dựa ra sofa)

-Tôi biết tâm trạng của cậu bây giờ thế nào, vì Death từng ra tay với Tiểu Ngan.. nhưng điều không muốn cũng đã xảy ra, ngoài cậu thì không ai có thể cứu cô ấy được. (Tiểu Văn nghiêm giọng)

-Tại sao hiện tại tôi không thể suy nghĩ ra gì thế này? (Doãn Thiên đưa tay lên trán thì thào)

-Cậu phải thật sự bình tĩnh. (Tiểu Văn an ủi)

Doãn Thiên ngược mặt lên trần nhà nhắm mắt lại hít thở thật sâu, khoảng 1 phút sau anh bắt ngờ ngồi dậy nhìn Tiểu Văn nheo mắt lên tiếng.

-Trước khi Ái Nhi rời khỏi đây, cô ấy đã nghe điện thoại.

-Phải rồi, rất có thể nguyên nhân chính là chỗ này..cậu lấy lại được suy nghĩ rồi đấy, tôi cũng không hề để ý đến chi tiết này.

-Alo, bà Trần..tôi muốn hỏi từ sáng đến giờ có ai đến nhà tìm Ái Nhi không?

-À, có 1 người nói đến giao hàng..vì không ở đây nên tôi đã cho số điện thoại để anh ta liên lạc với nó, có chuyện gì sao giáo sư? (đầu dây bên kia đáp)

-Người đó trông như thế nào? (Doãn Thiên nheo mắt)

-Dáng vẻ cao chắc ngang với cậu đấy, gương mặt nhìn giống người nước ngoài 1 tý..ăn mặc lịch sự lắm!

-Vâng, tôi cảm ơn..không có chuyện gì đâu, Ái Nhi vẫn bình thường.

_Nói xong Doãn Thiên cúp máy, đôi chân như mất hết sức lực ngồi thẳng xuống ghế sofa..gương mặt lạnh lùng trở nên trầm tư một cách đột ngột, Tiểu Văn lên tiếng hỏi.

-Doãn Thiên, thế nào rồi?

-Dáng người cao bằng tôi, gương mặt như người nước ngoài..ăn mặc lịch sự (Doãn Thiên như người mất hồn)

-Là Death (Tiểu Văn gắt giọng)

_Trước khi gọi cho bà Trần (mẹ của Ái Nhi) thì Doãn Thiên chỉ hi vọng 1 điều, câu trả lời là không..hoặc ít ra người đó không phải là Death, anh lại trở về với bộ não suy nghĩ trống rỗng..quá thật nếu là Death thì hẳn muốn làm gì cô ấy, người hiểu rõ tâm lý biến thái của Death là Doãn Thiên..nhưng tại sao ngay lúc này anh lại hoàn toàn không còn 1 chút cảm nhận nào, Ái Nhi đã bị Death bắt đi..tỷ lệ an toàn của cô cũng chỉ dưới 30%, đây là điều duy nhất Doãn Thiên có thể phỏng đoán được.

_Đang trong trạng thái chán nản nhất thì bỗng nhiên gương mặt anh như lóe được vàng khi nhìn vào màn hình điện thoại đang rung chuông..là Ái Nhi gọi cho anh.

-Alo, em đang ở đâu..có biết anh lo lắng không hả?(Doãn Thiên vội bắt máy)

-Suyt, cô ấy đang ngủ. (giọng đàn ông đầu dây bên kia cười đáp)

_Doãn Thiên lúc này lại trở nên căng thẳng khi nghe giọng, cách nói chuyện này..rất quen thuộc, Tiểu Văn cũng tò mò đưa ánh mắt dò xét tò ý như muốn hỏi "ai thế", Doãn Thiên đặt điện thoại xuống bàn mở loa ngoài cho Tiểu Văn nghe cuộc nói chuyện.

-Death, mày muốn gì? (Doãn Thiên lạnh lùng lên tiếng)

-Death sao? (Tiểu Văn bắt ngờ bước đến)

-Talented, Genius, lâu rồi chúng ta không nói chuyện với nhau nhỉ?

-Death, mày muốn gì? (Doãn Thiên lặp lại 1 lần nữa)

-Bạn gái của mày rất xinh đấy. (Death cười biến thái)

-Tao cảnh cáo mày, Ái Nhi mà bị tổn thương gì..tao sẽ cho mày nhận gấp trăm ngàn lần như vậy (Doãn Thiên gắt giọng)

-Mày..có muốn tao vẽ lên người cô ta hơn chục nhát dao xong mới thiêu xác hay không? cảm giác đó tao rất thích (Death lên tiếng)

-Thằng khốn...(Doãn Thiên tức giận quát lớn)

-Mày mất bình tĩnh vì cô ta sao Genius, nhưng tao lại rất thoải mái khi mày như vậy, chúng ta cùng chơi 1 trò nhé. (Death cười thành tiếng)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Giải cứu

_Tiểu Văn vẫn đang chăm chú vào laptop đặt trên bàn, hình như đang tìm cái gì đó bên trong máy..1 lúc sau lắc nhẹ đầu nhìn qua phía Doãn Thiên.

-Trò chơi như thế nào? (Doãn Thiên lạnh lùng lên tiếng)

-Thông minh đấy, có kéo dài thời gian để Talented rà soát sóng điện thoại của con bé này phát ra ở đâu..nhưng mày quên tao là ai rồi chẳng? (Death cười khoái chí)

-Bớt nói nhảm đi, thể loại trò chơi mày muốn ra sao? (Doãn Thiên nheo mắt)

-Đơn giản thôi, trong vòng 1 tiếng đồng hồ..mày sẽ phải tìm đến nơi tao nhốt con bé này, tao đã gắn 1 quả bom lên người nó..nếu không đến kịp thì "bùm".

-Mày dám...(Doãn Thiên tức giận quát)

-Địa điểm thứ nhất, khu rừng ven đường phía Bắc thành phố, trò chơi..bắt đầu (Death ngắt máy)

_Doãn Thiên gọi lại nhưng không được, đồng thời điện thoại cũng đã hết pin tắt nguồn..vội vã lấy chìa khóa xe của Tiểu Văn bước thật nhanh ra ngoài cửa, tiếng của Tiểu Văn đằng sau khẽ nói.

-Tôi đi cùng cậu.

-Không..hắn sẽ giết cô ấy nếu có ai trợ giúp tôi, 1 mình tôi sẽ đi..yên tâm (Doãn Thiên vỗ vai Tiểu Văn)

_Lái xe đến khu vực rừng phía Bắc thành phố, nhìn thoáng qua thì nơi này không hề rộng lớn..và cũng không có nhiều người qua lại gần đây, đưa mắt liếc nhẹ..chiếc xe của Doãn Thiên do Ái Nhi lái đang đậu dưới bóng cây lớn ven đường.

-Hãy tưởng tượng vào một ngày nào đó.

-Đến khi xung quanh được bao phủ màu u ám.

-Nơi đó chỉ có tao và mày đối diện nhau.

-Đất cát sẽ lấp đầy thân xác của ai trước.

-Máu máu chính là thứ tuyệt vời nhất.

-Đồ tươi mới gọi chúng ta cùng thưởng thức.

_Chiếc radio nằm bên trong xe liên tục lặp đi lặp lại 6 câu được thu âm sẵn trong máy, giọng nói này không ai khác chính là Death..Doãn Thiên nheo mắt nét mặt lạnh lùng khẽ lên tiếng.

-Chúng ta cùng thưởng thức à, hãy đến nơi đất màu đỏ sao.

_Bên phía Ái Nhi, cô mơ màng mở mắt..mùi thuốc mê có lẽ vẫn chưa hết tác dụng hoàn toàn..nên đầu cô vẫn còn hơi bị choáng, "tôi đang ở đâu đây"..câu hỏi đầu tiên được đưa ra trong suy nghĩ khi trỗi dậy là 1 tầng hầm u ám, chỉ có ánh sáng của bóng đèn nhỏ rơi vào 1 chỗ, tay phải cô bị trói chặt vào khung sắt nhỏ..phía đối diện là người đàn ông đang nhìn cô chăm chăm.

-Cô tỉnh rồi sao? (hắn lên tiếng)

-Anh là..là..(Ái Nhi vẫn còn mơ hồ)

-Lần đầu chúng ta gặp, là trong ký túc xá của trường đại học xảy ra vụ án nữ sinh mất tích. (hắn nhếch môi cười)

-Death...(Ái Nhi tròn mắt)

-Chắc..chắc, đúng là người phụ nữ của Genius..không tệ.

-Anh bắt tôi đến đây để làm gì? (Ái Nhi lên tiếng)

-Để cho cô xem 1 cảnh rất thú vị, ngay cả bạn trai cô cũng không biết. (Death cất giọng sát nhân)

_Death khẽ đứng lên..đi đến chiếc tủ nhỏ đặt gần tường, lấy ra 1 cuộn băng đưa lên vẩy trước mặt cô..xong nhét vào chiếc đầu máy chiếu gần đó, màn hình bắt đầu chuyển động..những tiếng la hét thảm thiết kêu lên trong cảnh thân thể đầy máu, khiến Ái Nhi hốt hoảng giật mình.

-Cảm giác thật tuyệt (Death nhắm mắt)

-Đồ biến thái. (Ái Nhi quát lớn)

-Đoạn sau hấp dẫn hơn nữa đấy, hãy xem đi.(Death khoái chí cười)

_Ái Nhi lấy hết can đảm đưa mắt lên nhìn màn hình.. khung cảnh 5 người 2 nam và 3 nữ đang nằm gầy dựa trong đau đớn, bóng tối dần dần xuất hiện 2

gương mặt đang cười điên cuồng trên tay vẫn còn cầm con dao dính đầy máu tươi..người đầu tiên chính là tên đang bên cạnh cô..Death, đằng sau vẫn còn 1 kẻ khác.

-Đây là...? (Ái Nhi nheo mắt)

-Bữa ăn ngon nhất của tôi 5 năm trước. (Death khẽ cười)

-Thì ra anh có đồng bọn. (Ái Nhi lên tiếng)

-Xem tiếp đi cô bé.

_Người cầm con dao đầy máu nhếch môi cười lạnh lùng sau lưng Death, bóng dáng được ánh sáng mờ nhạt từ bên ngoài rọi vào..đang đứng như 1 người say rượu, lắc lư không vững.."tên bệnh hoạn này là ai?", Ái Nhi nheo mắt nghĩ thầm, bỗng cô đưa tay che miệng hốt hoảng.. dường như cô không thể tin khi bắt đầu nhìn thấy gương mặt và ánh mắt của tên này..cũng là lúc đoạn băng dừng lại, màn hình chiếu cũng tắt đi.

-Không..không thể là Doãn..(cô ngất lịm)

-Genius, tao thật muốn biết mày chọn cứu ai..mày hay con bé này. (Death lấy cuộn băng bước ra khỏi tầng hầm)

_Đi vòng vòng khắp nơi ven bờ rừng, cách đó không xa nằm bên đường là 1 ngôi nhà khá to lớn nhưng đến cổng cũng có vẻ cũ nát..ở trong sân là đất màu đỏ nhạt, Doãn Thiên vội vàng bước đến..do không có người xung quanh nên anh liền chạy vào bên trong nhà.

-Ái Nhi, em ở đây phải không? (Doãn Thiên vội và chạy khắp nơi trong ngôi nhà)

_Xung quanh ngoài những đồ vật đã cũ nát đầy bụi dính vào thì không có bất kì thứ gì khác..vội vén tay áo xem đồng hồ, Doãn Thiên càng gấp rút lục tung mọi góc trong căn nhà chỉ hi vọng tìm thấy thông điệp của Death, thời gian còn lại đúng 18 phút.

-Sao không tìm thấy gì thế này? (Doãn Thiên hơi thở nhanh hơn)

_Dừng mọi hành động hiện tại, anh hít thở thật sâu cố lấy lại bình tĩnh liếc mắt xung quanh mọi khung cảnh trong căn nhà thêm lần nữa.. ngưng lại trước 1 con búp bê khá bụi bặm nhưng có vài vết tích do bàn tay ai đó còn mới chạm vào xoay úp mặt xuống hướng sân ngôi nhà.

-Nhìn xuống sân nhà,...nơi dưới sân nhà..là tầng hầm sao?(Doãn Thiên lên tiếng)

_Vội chạy đi tìm ngõ vào tầng hầm ngôi nhà, cuối cùng Doãn Thiên như có thêm niềm tin vào hướng suy đoán của mình..1 tầng hầm bên trong phòng sách có rất nhiều dấu chân còn mới tinh, anh chạy xuống và nở nụ cười vui sướng khi nhìn thấy cô đang nằm dựa đầu vào vách tường..xung quanh không còn ai.

-Ái Nhi, anh tìm thấy em rồi (Doãn Thiên ôm cô vào lòng)

_ "Bíp..bíp..bíp", bỗng anh đưa mắt nhìn ra phía sau lưng cô.. màn hình quả bom nhỏ được gắn lên chỉ còn hơn 1 phút đếm ngược, Doãn Thiên vội vàng tháo dây trời và quả bom trên người cô..bỗng Ái Nhi trên tay chạy thật nhanh ra khỏi căn nhà, nhưng vừa ra đến tầng hầm thì quả bom phát nổ.

_Tiếng nổ lớn khiến Ái Nhi cũng choáng tỉnh lại, đầu cô đau nhức không thể tả nổi..nheo mắt lò mò tính ngồi dậy, tay cô vô tình chạm lên người ai đó..hốt hoảng nhìn lại, Doãn Thiên đang nằm đè lên cô..đầu chảy rất nhiều máu, do anh biết sẽ không bằng cô kịp chạy đến khu vực an toàn nên đã dùng thân mình che cho Ái Nhi không bị sức công phá của quả bom làm bị thương.

_ Còn về phần Doãn Thiên, chỉ vừa tìm được góc che chỡ an toàn cho Ái Nhi hết sức có thể..nên không tính đến kết quả sát thương mà bản thân mình phải nhận là bao nhiêu, vùng đầu anh bị va đập mạnh..hôn mê tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Có ai không? cứu với..Doãn Thiên, đừng làm em sợ mà. (Ái Nhi bật khóc)

_Đã hơn 1 tiếng từ lúc anh được mọi người đưa đến bệnh viện, do phải cấp cứu nên Ái Nhi chỉ có thể ngồi đợi ở hàng ghế chờ, hiện tại cô không thể ngừng khóc mặc kệ xung quanh người ta đang nhìn mình..Tiểu Văn và Doãn Cơ (chị gái Doãn Thiên) cũng đến ngay sau khi biết tin.

-Em đừng lo, Doãn Thiên sẽ ổn thôi. (Tiểu Văn vỗ vai cô an ủi)

-Cũng tại em không chịu nghe lời anh ấy, mới xảy ra chuyện này. (Ái Nhi nức nở)

-Tôi muốn biết tại sao Doãn Thiên lại nằm bệnh viện. (Doãn Cơ gắt giọng)

-....

-Chuyện ngoài ý muốn thôi mà, chị đừng làm ồn ở đây. (Tiểu Văn lên tiếng)

_Đền phòng cấp cứu vừa tắt, "cạch"..bác sĩ nhẹ nhàng mở cửa bước ra, cả 3 người vội chạy đến hỏi thăm tình hình Doãn Thiên ra sao..Ái Nhi gấp rút lên tiếng.

-Bác sĩ, anh ấy có bị làm sao không?

-Ai là người nhà của phó giáo sư? (bác sĩ hỏi)

-Tôi là chị gái cậu ta, em tôi thế nào rồi? (Doãn Cơ đáp)

-Phó giáo sư hiện không có gì đáng lo ngại, do đầu bị tổn thương phần mềm nên hôn mê chưa tỉnh..cần phải theo dõi thêm 1 thời gian nữa, mọi người có thể vào được rồi..nhưng đừng làm ồn, phó giáo sư cần phải nghỉ ngơi thêm.

_Bác sĩ nói xong quay mặt đi thẳng về phía phòng bệnh nhân khác, Doãn Cơ và Tiểu Văn đi vào giòng nơi Doãn Thiên đang nằm..còn phần Ái Nhi, mặc dù cô rất lo lắng nhưng khi vừa tính bước vào thì hình ảnh Death đã cho cô xem lại hiện ra trong đầu..khiến cô phải dừng bước 1 lúc mới khẽ đi vào.

-Doãn Thiên..tại sao lại là anh được chứ? (Ái Nhi đưa tay dụi nước mắt)

-Em đang thì thầm gì vậy? (Tiểu Văn hỏi)

-À, không có gì.

_Ái Nhi trở về biệt thự cùng với Tiểu Văn, còn Doãn Cơ thì ở lại lo đăng ký thủ tục thường lệ..có lẽ sau khi cô bị Death bắt nhốt ở tầng hầm nhà hoang thì không còn dám ra ngoài 1 mình nữa..cô bước chân nặng nề lên phòng tắm, thấy quần áo xong đi xuống sofa dưới nhà.

-Tiểu Văn, anh đang làm gì vậy? (Ái Nhi tò mò hỏi)

-Anh tìm thêm thông tin vụ án gần đây có phải cũng do tên Death làm hoặc liên quan hay không?

-Pháp y như anh mà cũng biết dùng công nghệ tin học sao?

-Anh vốn đam mê tin học từ nhỏ, nhưng anh lại quyết định chọn ngành pháp y để theo đuổi..nên về máy tính anh cũng biết chút ít. (Tiểu Văn rót ly trà lên tiếng)

-Tiểu Văn, em có chuyện muốn hỏi anh.

-Hỏi đi (Tiểu Văn quay sang nhìn cô)

_Cuối mặt xuống trầm lắng 1 lúc, suy nghĩ hiện tại của cô hiện tại có thể nói là rất rối bời..không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu cho hợp lý.

-Anh và Doãn Thiên là bạn thân lâu năm, vậy anh từng thấy Doãn Thiên có hành động gì bất thường không? (cô nheo mắt)

-Cậu ta lúc nào chẳng khác so với người bình thường. (Tiểu Văn đáp)

-Ý em là..đã bao giờ anh thấy..Doãn Thiên có hành động gì giống với những tên sát nhân biến thái hay không? (cô áp úng)

-Anh chưa thấy bao giờ.

-Vâng (cô cười gượng)

_Tiểu Văn lúc này nhìn chằm chằm vào gương mặt trầm tư suy nghĩ của cô, dường như không giấu được sự tò mò lên tiếng.

-Sao em lại hỏi như vậy?

_ "Chuyện này chẳng may vẫn còn uẩn khúc mà mình chưa biết thì tính làm sao, có nên nói cho Tiểu Văn nghe tình hình khi trong tầng hầm nhà hoang hay không?"..Ái Nhi nghĩ bụng, như người mất hồn cho đến khi Tiểu Văn lên tiếng hỏi lại 1 lần nữa.

-Sao em lại hỏi như vậy?

-À, em đến bệnh viện với Doãn Thiên đây ạ (Ái Nhi đổi chủ đề)

-Ừm.để anh đưa em đi (Tiểu Văn đứng lên)

_Doãn Thiên sau khi hôn mê 2 ngày thì cũng dần mở mắt tỉnh lại, nhìn thấy Ái Nhi đang gác mặt bên cạnh giường của mình ngủ gục..tay cô vẫn còn đang đặt lên tay anh, tính rút tay ra gọi cô ấy dậy nhưng lại không làm.

-Doãn Thiên, cậu tỉnh rồi à.

-Tiếng nói của Tiểu Văn từ bên ngoài cửa vọng vào làm Ái Nhi cũng giật mình thức giấc..có vẻ sức khỏe của anh vẫn còn yếu nên chỉ khẽ mỉm cười đưa ánh mắt nhìn cô..Tiểu Văn đặt giò trái cây xuống bàn xong lên tiếng bước ra ngoài.

-Tôi không phiền 2 người nói chuyện.

-Doãn Thiên, anh làm em lo lắm có biết không hả?

-Ừm

-Hôn mê hơn 2 ngày nay rồi, để em đi mua chút cháo cho anh.

_Ái Nhi vừa đứng lên thì tay anh nắm lấy tay cô dù sức khỏe còn yếu nhưng cũng đủ để khiến cô ngã vào lòng ngực mình và ôm cô thật chặt..
"Hức,hức", tiếng khóc của Ái Nhi bắt đầu vang lên..cô vội đưa tay dụi dụi mắt nhìn anh.

-Đừng đi đâu cả..ở yên bên anh. (Doãn Thiên lên tiếng)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

_Đã 5 ngày cô ở bên cạnh chăm sóc Doãn Thiên từ khi anh tỉnh lại..trong khoảng thời gian này Ái Nhi thường xuyên lên để ý đến những hành động của Doãn Thiên, không phải là cô đang sợ..mà là cô đang cố chứng minh với suy nghĩ của mình người trong đoạn băng không phải là anh, chỉ giống về ngoài hoặc ít ra cũng có bí mật gì đằng sau chuyện này.

-Dạo này hay nhìn trộm anh nhỉ? (Doãn Thiên lên tiếng)

-Hã..làm gì có chứ (Ái Nhi đỏ mặt)

-Không sao, anh đã quen với chuyện được người khác thăm hỏi rồi. (anh khẽ cười)

-Xì.

_Gần đây anh ở trong bệnh viện vì không có gì làm nên nhờ Tiểu Văn đem tới vài cuốn sách và mấy bộ hồ sơ về vụ án liên hoàn vừa xảy ra gần đây để xem..cuộc nói chuyện của 2 người bị ngắt vì giọng nói từ ngoài cửa vọng vào.

-Lại có thêm 2 người bị hại rồi (Tiểu Văn bước vào)

-Cách thức gây án vẫn giống như cũ à? (Doãn Thiên đáp)

-Hai anh nói chuyện đi, em ra ngoài mua ít sữa.

-Cẩn thận đấy. (Doãn Thiên nhìn cô)

_Từ khi cứu cô ra khỏi tầng hầm do Death bắt nhốt, Doãn Thiên cứ không yên tâm mỗi khi Ái Nhi đi ra ngoài 1 mình..mà anh cũng thấy cô thường xuyên nhìn mình với ánh mắt rất khác lạ..

-Yên tâm đi, mua ở dưới căn-tin nên cậu đừng lo. (Tiểu Văn khẽ giọng)

-Ừm.nghe lời cậu yên tâm 1 lần rồi đấy.

-Này, sao người mình lại đi nói móc người mình vậy chứ.

-Mà không biết dạo gần đây Ái Nhi lại rất hay quan sát tôi..(Doãn Thiên nheo mắt)

-Được bạn gái mình nhìn cũng thấy lạ sao, chắc do cậu đẹp trai quá đấy. (Tiểu Văn cười)

-Nếu lý do là vậy chắc nơi này thành cái chợ luôn rồi. (Doãn Thiên bình thản đáp)

_"Nói được những câu bá đạo như thế chắc hẳn cậu ta đã bình phục rồi", Tiểu Văn lắc đầu mỉm cười đi lại gần chỗ của cậu ta..đặt 4 cuốn sách lên trên bàn còn hồ sơ thì đưa tận tay Doãn Thiên lên tiếng

-Cậu xem đi, cộng thêm 2 người này nữa là đã có 5 mạng rồi đấy.

-Cách thức vẫn như cũ à? (Doãn Thiên lên tiếng)

-Phải, nhưng rất lạ là nơi ở cũng là hiện trường của 5 nạn nhân đều cách nhau không xa trong khu vực thành thị.

-Vậy nghĩa là hung thủ có khả năng là người gần thành thị chỗ họ. (Doãn Thiên nheo mắt)

-Tôi cũng nghĩ là vậy..nhưng nếu muốn tìm ra nơi nào trong khu vực thành thị thì quá khó khăn đấy. (Tiểu Văn nghiêm giọng)

__Ái Nhi cũng mua vừa sữa về, đem tới rót ra ly trên bàn mang đến cho Doãn Thiên..thấy vậy Tiểu Văn đưa mắt lên nhìn cô tiếp tục lên tiếng hỏi.

-Của anh đâu?

-Cô ấy mua cho tôi, cậu không có phần đâu (Doãn Thiên lên tiếng)

-Em tưởng chỉ có mình Doãn Thiên chưa dứt được sữa thôi chứ. (Ái Nhi mỉm cười)

-À, hiểu rồi. (Tiểu Văn cũng mỉm cười)

__Doãn Thiên thấy mình đang bị 2 người họ chế nhạo nên cũng khá đỏ mặt, "chep, chep" vài tiếng thì để ly sữa đang cầm trên tay xuống lạnh lùng lên tiếng.

-Thôi, không uống nữa.

-..... (Tiểu Văn im lặng)

-Hết luôn rồi (Ái Nhi đưa ly sữa lên lắc nhẹ)

__"khụ, khụ"..tiếng ho của Doãn Thiên làm cho cô không nhịn được mà phải cười tí mắt đưa tay vuốt vuốt ngực của anh..

-Vào chuyện chính đi. (Doãn Thiên khẽ nói)

-Cậu có cách gì để rút ngắn lại phạm vi điều tra không? (Tiểu Văn tò mò)

-Hiện trường cách không xa trong thành thị, phạm vi chung 1 điểm.bên phía cảnh sát có phát hiện gì đáng lưu ý không?

-Hình như có khá nhiều tờ quảng cáo khuyến mãi chưa bị cháy hết ở hiện trường, ảnh đây. (Tiểu Văn lấy hình trong túi áo ra)

__Ái Nhi sau khi thấy Tiểu Văn sắp đưa vài tấm hình liên quan đến vụ án thì nheo mắt quay mặt sang nhìn hướng khác, hiểu ý nên Doãn Thiên lên tiếng.

-Đừng sợ, không có thi thể đâu.

-Vâng. (Ái Nhi gật đầu)

-Tất cả đều bị cháy hoặc mờ đen nên không rõ là quảng cáo thông tin gì. (Tiểu Văn lắc đầu)

-Có lẽ em biết những tờ quảng cáo này đây ngốc. (Doãn Thiên đưa hết hình qua cô)

__Nheo mắt lướt mắt nhìn từng tấm từng một xong suy nghĩ 1 lúc..những tờ quảng cáo này tuy không còn thấy rõ chữ nhưng hình như cô từng thấy ở đâu rồi thì phải, "À" lên 1 tiếng Ái Nhi gật đầu.

-Em biết, đây là quảng cáo mua hàng nội thất, vật dụng trang trí trong nhà có giao hàng tận nơi..hôm bữa em cũng có đặt mua vài món.

-Chà, đúng là con gái..rành những cái liên quan đến shopping nhỉ? (Tiểu Văn bắt gờ)

-Không những liên quan đến shopping..mà còn liên quan đến vụ án đấy. (Doãn Thiên bình thản lên tiếng)

-Sao ạ? (Ái Nhi hỏi lại)

-Lúc đó có phải em nhận được điện thoại đến nhận hàng không? (Doãn Thiên nhìn cô)

-Phải, nhưng đi được nửa đường đã gặp Death. (cô gật đầu)

_Tiểu Văn ngược mắt suy nghĩ về 1 vấn đề gì đó về chuyện Doãn Thiên đang hỏi Ái Nhi..xong khẽ vỗ tay lên bàn như phát hiện ra điểm đặc biệt gì đó.

-Theo như Doãn Thiên nói thì hôm đó người giao hàng theo lời tả của bà Trần chắc chắn là Death, như vậy thì tại sao hẳn lại biết Ái Nhi mua món hàng gì để khi gọi không bị cô ấy nghi ngờ..có nghĩa Death có liên quan đến người làm việc trong nơi Ái Nhi đặt hàng, nên mới có thông tin.

-Đúng rồi, em còn tưởng là nhân viên giao hàng thật đấy (Ái Nhi gật đầu)

-Phải, nếu như ở hiện trường cũng có tờ quảng cáo mà Ái Nhi từng nhìn thấy, chúng ta chỉ cần điều tra trước khi xảy ra chuyện các nạn nhân có được ai đến giao hàng hay không..có lẽ sẽ gặt hái được thông tin quan trọng để phá án. (Doãn Thiên bình thản đáp)

-Anh thông minh thật. (Ái Nhi tròn mắt nhìn anh)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

-Có ai không, Doãn Thiên..anh đang ở đâu? (Ái Nhi gọi thật lớn)

_Trước mặt cô là 1 nơi hoàn toàn xa lạ, ánh sáng mờ nhạt từ bên ngoài rọi vào càng làm cho không gian hiện tại tăng thêm phần u ám..xung quanh bao phủ ánh tối, im lặng đến nỗi cô có thể nghe thấy cả tiếng bước chân của mình.

-Ây da. (Cô vấp ngã)

_Nheo mắt cố xem vừa vấp vào thứ gì làm mình bị ngã..cô tò mò đến gần, 1 người đàn ông không thấy rõ khuôn mặt do vị trí nơi này quá tối, nhưng Ái Nhi vẫn nhìn ra được anh ta bị thương rất nặng..nằm trên vũng máu lớn.."aaaa", Ái Nhi hoảng hốt đứng lên chạy đi, nhưng chạy mãi vẫn không tìm thấy chút ánh sáng nào của lối ra.

-Doãn Thiên ơi, anh ở đâu. (cô bật khóc gọi tên anh)

-Anh đây.

_Giọng nói của Doãn Thiên từ phía sau lưng cô vọng đến, vội vàng xoay mặt lại..chạy đến ôm thật chặt lấy anh, dụi dụi đầu vào ngực Doãn Thiên để tìm chút cảm giác an toàn sau sự hốt hoảng vừa rồi..nhưng sao cảm giác thật khác xa, trái ngược với hơi ấm..người anh khá lạnh, lúc này trên trán cô hơi ướt.

-Máu... (Ái Nhi đưa tay lên trán, đi thụt lùi)

-Sao vậy? (Doãn Thiên nhìn cô nhích môi)

-Người anh đầy máu. (cô hốt hoảng)

-Tuyệt đấy chứ. (anh lạnh lùng đáp)

_Giọng nói, gương mặt trước mắt cô là Doãn Thiên..nhưng ánh mắt lạnh lùng đến rợn đang nhìn cô khiến cho Ái Nhi phải run hết tay chân ngã quỵ xuống, người anh toàn là máu..trên tay vẫn đang giữ chặt con dao nhỏ, xung quanh bắt đầu sáng dần lên..những tiếng la hét thảm thiết cầu xin tha mạng của những người đang nằm dưới sàn đau đớn trước tiếng cười khoái chí của 1 tên phía sau lưng Doãn Thiên.

-Genius, mày hãy cho tao xem cách thưởng thức con mồi thật ấn tượng đi nào. (Death lên tiếng)

_Anh từ từ bước đến gần nơi cô..dáng vẻ này thật khiến cho người đối diện phải mang nỗi sợ hãi chẳng khác gì đang gặp tử thần sắp lấy mạng mình vậy, gương mặt nam thần lạnh lùng mà cô yêu..hiện đã dính đầy máu tanh, "A"..cô Ái Nhi đang bị Doãn Thiên bóp chặt kéo cô đứng dậy.

-Doãn Thiên, đừng mà anh. (cô bật khóc)

-Yên tâm đi, sẽ hết đau nhanh thôi. (Doãn Thiên lạnh lùng lên tiếng)

-...(cô bắt lực nhắm mắt lại)

_Giọng lạnh lùng đáng sợ như đang khát máu đó lại khẽ thì thầm vào bên tai cô.."vĩnh biệt", anh giờ con dao đang giữ chặt trên tay lên trước mặt cô..đâm thật mạnh vào tim Ái Nhi, những nụ cười khoái chí của Death đang đứng giờ tay ôm đầu cười điên dại nhìn cô.

-Ái Nhi..ngồi trên ghế cũng ngủ được à? (Doãn Thiên khẽ gọi)

-A..(cô giật mình mở mắt)

-Làm gì mà hét lớn vậy, em mơ thấy ác mộng à? (anh nhìn cô)

_Dụi dụi mắt nhìn sang hướng Doãn Thiên đang ngồi trên giường trong phòng bệnh viện, dưới chân là cuốn sách khá dày..Ái Nhi thở phào, "hóa ra là mơ"..vì ánh mắt của anh hiện tại không có gì bất thường.

-Em làm sao vậy? (Doãn Thiên nheo mắt)

-Dạ..không có gì. (cô gượng cười)

-Ừm (anh khẽ gật đầu tiếp tục đọc sách)

_Ái Nhi hiện tại tuy có phần mệt mỏi nhưng lại không dám nhắm mắt để nghỉ ngơi, khẽ nhìn anh..đáng vẻ bình thần vẫn không có gì khác lạ, nhưng lạ ở chỗ với tính cách của Doãn Thiên thì không lý nào lại chẳng quan tâm chuyện vừa này..cô khẽ lên tiếng.

-Doãn Thiên, anh không hỏi em mơ thấy gì sao?

-Death đã làm gì em? (anh lạnh lùng hỏi)

-...(cô im lặng)

-Tâm lý của em không qua mắt được anh đâu, lúc trước anh từng giải thích rồi..bộ não con người khi vô thức trong lúc ngủ sẽ tái hiện lại cảnh vật, hình ảnh mà lúc thức đã ghi nhận lại. (Doãn Thiên đáp)

_Thấy nét mặt của Ái Nhi có vẻ như chưa hiểu lắm nên đưa ánh mắt tò mò sang phía mình, Doãn Thiên nhẹ nhàng đặt chiếc gối ra sau lưng dựa vào lên tiếng giải thích.

-Khi em ngủ đã gọi tên anh, tâm lý lúc vừa tỉnh là hoảng sợ..chứng tỏ em đã mơ thấy ác mộng và có liên quan đến anh, em là 1 cô gái tính tình lác quan..từ khi Death bắt mới bị như vậy, anh tin chắc là hắn dùng cách nào đó để tấn công vào suy nghĩ của em.

-Anh đúng là nhà tâm lý (Ái Nhi cuối mặt khẽ giọng)

-Hắn đã dùng cách gì để khiến em phải suy nghĩ mãi về 1 vấn đề. (Doãn Thiên thắc mắc)

-Death đã cho em xem đoạn băng vụ án hắn gây ra 5 năm trước, khủng khiếp lắm. (cô thở dài)

-Đoạn băng?..từ khi em làm trợ lý cho anh cũng đã tận mắt nhìn thấy thi thể rồi, nếu lý do chỉ đơn giản như vậy thì không đủ để hắn nắm giữ tâm lý của em. (anh nheo mắt)

-Anh không biết mình đã làm gì lúc đó sao?

_Doãn Thiên có vẻ không hiểu rõ cuộc vấn đề mà Ái Nhi đang nói trong vụ án 5 năm trước của Death là gì, anh chỉ đang nhìn thấy hiện tại nét mặt có vẻ đầy nghi ngờ mong chờ câu trả lời của anh từ cô đang hướng về phía mình khiến cho Doãn Thiên khó chịu nheo mắt lên tiếng.

-Làm gì?

-Doãn Thiên, có phát hiện mới rồi đây.

_Giọng nói của Tiểu Văn từ ngoài vội vàng cầm 1 bộ hồ sơ bước vào..Doãn Thiên vẫn không để ý mà chỉ nhìn về phía Ái Nhi đang ngồi, bỗng cô khẽ đứng dậy gượng cười lên tiếng.

-Em đi mua sữa đây, 2 người từ từ nói chuyện nha.

_Cô bước thật nhanh ra ngoài hành lang bệnh viện, mặc kệ ánh mắt của Doãn Thiên đang nhìn phía sau lưng mình..Ái Nhi như không tin vào câu trả lời hiện tại của anh, đôi chân dừng lại..cô tựa lưng vào tường, những giọt nước mắt bắt đầu chảy xuống gương mặt như người mất hồn.

-Chẳng lẽ Death nói đúng, Doãn Thiên sao lại không biết mình cũng tham gia gây án, ánh mắt của anh ấy khác hoàn toàn bây giờ..Doãn Thiên, anh là người đa nhân cách phải không?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

-Cậu lại chọc giận người đẹp chuyện gì sao? (Tiểu Văn tò mò)

-Không.

_Doãn Thiên tỏ vẻ không quan tâm.. bình thần trả lời xong tiếp tục ngồi dựa lưng đọc sách, nhưng ánh mắt thì cứ ngó ra bên ngoài cửa phòng.

-Càng lúc cậu càng khác xưa đây Doãn Thiên. (Tiểu Văn khẽ cười)

-Gi? (anh nheo mắt)

-Chịu để ý những người xung quanh, nhất là đối với Ái Nhi đấy.

-Nói nhảm (Doãn Thiên lạnh lùng đáp)

-Sách để ngược này giờ vẫn đọc được, còn chối nữa. (Tiểu Văn lắc nhẹ đầu)

_Lúc này Doãn Thiên mới để ý, thì ra anh mãi ngó ra ngoài nên cuốn sách trên tay để ngược lúc nào không hay..vội chỉnh hướng lại nheo mắt nhìn Tiểu Văn lên tiếng.

-Có phát hiện gì mới?

-Đúng như suy luận, cả 5 nạn nhân trước khi xảy ra chuyện họ đều có hóa đơn mua hàng từ 1 công ty giao hàng đến. (Tiểu Văn nghiêm giọng)

-Nói tiếp đi. (Doãn Thiên nhìn vào cuốn sách)

-Công ty Ngô Tín, cảnh sát cũng đã điều tra..trong bộ phận giao hàng có 6 nhân viên phụ trách vận chuyển.

-Ai là người giao hàng đến nhà 5 nạn nhân? (anh đáp)

-Trương Hữu Nhiên, cảnh sát đã mời hắn về trụ sở lấy lời khai..tuy nhiên do không đủ bằng chứng nên chẳng làm gì được hắn. (Tiểu Văn nheo mắt)

_Doãn Thiên ngược lên nhìn về phía Tiểu Văn đang ngồi, tiếng gõ cửa bên ngoài phòng cất lên.."cọc, cọc", cục trưởng Trịnh khẽ gật đầu chào xong bước vào.

-Phó giáo sư, thật làm phiền cậu nghỉ ngơi quá.

-Chuyện gì? (Doãn Thiên đáp)

-Chúng tôi đã theo suy luận của phó giáo sư mà tìm ra nghi phạm, nhưng không biết hung khí hắn gây án đang ở đâu. (cục trưởng Trịnh lên tiến)

_Doãn Thiên vẫn ngồi dựa lưng ngó vào cuốn sách, Ái Nhi lúc này cũng mang sữa về đến..mắt cô đỏ nhòe, tuy nhiên vẫn khẽ cười chào "bác Trịnh".

-Hung khí rất có thể còn ở hiện trường, nghĩa là trong nhà nạn nhân..lấy hết các loại dao mang về xét nghiệm, cho dù bị cháy xén nhưng nếu có dính máu người thì pháp chứng sẽ biết ngay. (Doãn Thiên bình thần trả lời)

-Doãn Thiên, đâu có tên nào ngốc đến nỗi để lại hung khí gây án ở hiện trường. (Tiểu Văn thắc mắc)

-Vậy có tên nào ngốc mà mang dao bên mình trong lúc làm việc để người khác nghi ngờ không? (Doãn Thiên hỏi ngược lại)

_ "Ồ..chuyện này", có vẻ Tiểu Văn cứng họng trước câu hỏi của Doãn Thiên..và ngay cả cục trưởng Trịnh cũng ra vẻ gật đầu nhẹ đồng tình với suy luận của anh, quả đúng không ai nghĩ đến hung khí lại là của chính nạn nhân.

-Hèn gì Trương Hữu Nhiên lại thoải mái khi cảnh sát đến khám xét nhà hắn. (cục trưởng Trịnh khẽ nói)

-Với sự tiến bộ của pháp chứng hiện tại.. ngoài tìm ra dấu vết nếu loại dao có dính máu người thì việc phục hồi dấu vân tay đã từng tiếp xúc cũng không phải là khó. (Doãn Thiên đáp)

-Nhưng nếu hắn có dùng bao tay hoặc biện pháp khác để tránh để lại vân tay thì phải làm thế nào? (cục trưởng Trịnh lên tiếng)

-Công việc của tôi là suy luận hướng đi phạm tội chứ không phải dạy cho các người điều tra.. câu hỏi đơn giản này tự có chuyên môn của cảnh sát trả lời. (Doãn Thiên ngoảnh chỗ khác)

-Tôi hiểu rồi, chúng tôi sẽ kiểm tra ngay.

_Cục trưởng Trịnh có vẻ khá vội vàng chào mọi người xong ra về, không gian hiện tại khá tĩnh lặng, cô ngồi yên không nói 1 câu gì..anh đưa mắt nhìn

sang phía Ái Nhi.

-Em khóc à? (anh nheo mắt)

-Đâu phải (Ái Nhi khẽ cười)

_Ngồi nói chuyện với Tiểu Văn và Doãn Thiên được 1 lúc thì cô phải lên phòng làm thủ tục xuất viện sớm cho anh, do Doãn Thiên cứ một mực muốn về sớm.khuyên thế nào cũng không được nên đành làm theo ý anh, trong phòng lúc này chỉ còn anh với Tiểu Văn.

-Cậu thấy Ái Nhi có gì lạ không? (Doãn Thiên lên tiếng hỏi)

-Ừm..suy nghĩ của con gái thì biết đâu mà lần. (Tiểu Văn nhấp ngụm trà đáp)

-Chắc chắn Death đã làm gì với cô ấy. (anh nheo mắt)

-Sao cơ? (Tiểu Văn hỏi lại)

-Tâm lý của Ái Nhi có vẻ bất thường từ khi bị Death tấn công. (anh khẽ giọng)

-Nhắc tôi mới để ý, có lần cô ấy hỏi tôi đã bao giờ thấy cậu hành động gì khác thường hay không?

_Nét mặt Doãn Thiên có vẻ trầm lắng 1 lúc, anh nhẹ nhàng đứng lên khẽ bước ra phía ngoài cửa..Tiểu Văn nhìn theo đằng sau với nét mặt tò mò.

-Hỏi tôi có hành động gì khác thường ư? (anh nheo mắt)

-Có vẻ cô ấy lo sợ chuyện gì đó, nhưng lại không nói ra. (Tiểu Văn đưa tay vuốt vuốt trán)

-Tôi sẽ làm cho Ái Nhi phải nói ra, nếu không Death rất dễ nắm giữ suy nghĩ cô ấy.

-Doãn Thiên, cậu tính dùng...(Tiểu Văn thắc mắc)

-... (anh khẽ gật đầu)

_Giúp Doãn Thiên thu dọn vài món đồ để chuẩn bị xuất viện trở về biệt thự nghỉ ngơi, Tiểu Văn vừa lái xe đến đón..ngồi trên xe nét mặt của Ái Nhi vẫn trầm tư khẽ đưa mắt về hướng Doãn Thiên đang đeo kính râm ngồi cạnh bên mình, trông bộ dạng anh rất bình thản.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Khai thác kí ức

_Về đến biệt thự, Ái Nhi vẫn chưa kịp mang đồ trên xe xuống thì đã bị Doãn Thiên nắm tay kéo vào bên trong nhà..ra hiệu cho cô ngồi yên trên ghế sofa phòng khách, anh bước lên phòng mình..đường như cô không hiểu chuyện gì nên tò mò quay sang Tiểu Văn đang đứng bên cạnh lên tiếng.

-Có chuyện gì vậy ạ?

-Đừng khẩn trương, Doãn Thiên chỉ muốn tìm hiểu tâm lý hiện giờ của em thôi. (Tiểu Văn khẽ cười dịu dàng)

-Tâm lý em sao? (Ái Nhi tròn mắt)

-Em chỉ cần ngồi yên là được.

-Giọng của Doãn Thiên từ trên phòng vọng xuống, lúc này anh đã cởi áo vest bên ngoài ra..trên người chỉ mặc 1 chiếc sơ-mi trắng tinh, nhẹ nhàng vừa vén tay áo vừa bước xuống nhìn Ái Nhi khẽ cười.

-Chỉ là kiểm tra thôi ngốc, không sao đâu.

-...(cô khẽ gật đầu)

_Doãn Thiên đưa tay áp người cô dựa ra phía sau sofa, Tiểu Văn thì ngồi xuống bên hướng đối diện đưa mắt theo dõi..tuy cô không biết quá trình kiểm tra như thế nào nhưng hành động của anh rất dịu dàng, khiến cô cũng không còn lo lắng gì nữa mà ngoan ngoãn làm theo ý anh.

-Ái Nhi, xem cái này đẹp không?

_Doãn Thiên đứng khom lưng xuống phía cô, giờ bàn tay đang nắm sợi dây chuyền có mặt thánh giá màu bạc lên trước mặt cô lắc qua lắc lại..Ái Nhi vẫn đang chăm chú nhìn theo.

-Ái Nhi, em thấy sợi dây chuyền đẹp chứ?

_Đôi mắt cô vẫn đang nhìn theo sự chuyển động của mặt dây chuyền mà không thể dừng lại được, chỉ cảm thấy suy nghĩ trong đầu cô đang từ từ trở nên trống rỗng..nhưng thân thể hiện tại cảm giác có vẻ như rất thoải mái.

-Nào, Ái Nhi ngoan..có phải em đã nghe hoặc nhìn thấy thứ gì khi ở trong tầng hầm hay không?

_Những cảnh tượng mà Ái Nhi từng nhìn thấy trong quá khứ như 1 đoạn phim tua nhanh xung quanh khắp căn phòng hiện tại, lần đầu cô gặp được Doãn Thiên, thậm chí là hình ảnh lúc còn nhỏ được ba mình chiều chuộng hay đất 2 chị em cô đi chèo xuồng ở công viên gần nhà..gương mặt cô liên tục hiện lên sự vui vẻ cũng như thái độ đau buồn, Ái Nhi khẽ gật đầu.

-Nói đi?

-Đoạn băng. (cô mơ màng trả lời)

-Trong đoạn băng là gì em nhớ không? (Doãn Thiên khẽ lên tiếng)

-Đừng..đừng (Ái Nhi bắt đầu hốt hoảng)

_Khung cảnh những người nằm dưới sàn khắp nơi toàn là máu..đang cầu xin tha mạng dưới chân của Doãn Thiên và trước tiếng cười khoái chí của Death đây thỏa mãn..thật khủng khiếp.

-Ngonan, nói anh nghe xem có những gì trong đoạn băng đó? (Doãn Thiên tiếp tục hỏi)

-Doãn Thiên, họ đã cầu xin tha mạng rồi..anh đừng giết họ mà. (Ái Nhi lắc đầu)

_Về phía Doãn Thiên lần Tiểu Văn điều tỏ ra rất bất ngờ..quay sang nheo mắt nhìn nhau, 1 lúc sau anh lại khẽ lên tiếng hỏi lại thêm lần nữa.

-Có thật người em thấy là anh không?

-Doãn Thiên..trông anh thật khác quá, ánh mắt sắc lạnh, nụ cười sát nhân..(cô đỏ mồ hôi trán)

_ "Bóc", cái búng tay của Doãn Thiên làm cho Ái Nhi như từ trong giấc mơ trở về với hiện tại..cô hốt hoảng mở mắt ra ngồi thẳng lưng dậy, hơi thở vẫn còn gấp rút kèm theo tiếng nuốt nước bọt trong cổ họng..quay sang phía Doãn Thiên và Tiểu Văn đang đưa nhìn chăm chăm vào mình khiến cô mở miệng ập ứng.

-Hai..hai người.

_Đáp lại câu hỏi của Ái Nhi đó là sự im lặng của Doãn Thiên, gương mặt lạnh lùng của anh có vẻ như đang rất khó chịu..không nói thêm lời nào anh bước thẳng lên phòng.

-Quả thật em nhìn thấy Doãn Thiên giết người sao? (Tiểu Văn nheo mắt)

-Sao..sao anh biết? (Ái Nhi khẽ giọng)

-Vừa rồi Doãn Thiên đã khai thác được từ trong suy nghĩ của em.

-... (cô im lặng)

_Tiểu Văn khẽ đứng lên lấy áo vest mặc vào xong bước ra ngoài cửa, trước khi ra về cũng quay lại nhìn Ái Nhi đang đỏ nhòe đôi mắt mà lắc nhẹ đầu lên tiếng.

-Em ngạc nhiên thật, chút nữa Doãn Thiên sẽ giải thích cho em hiểu sau.

_Biết tự nhiên bỗng trở nên im lặng đến lạ thường, không có 1 tiếng động nào..chỉ có tiếng "híc, híc" của Ái Nhi đang ngồi trên ghế sofa đưa mắt nhìn lên hướng phòng của Doãn Thiên, "cạch"..cánh cửa phòng mở ra..anh nhẹ nhàng bước xuống.

-Doãn Thiên..(cô khẽ gọi)

_Đôi chân của anh dừng lại..quay sang phía Ái Nhi đang đưa tay dụi dụi lên mắt, tiếng "híc, híc" của cô vẫn còn, đứng tại chỗ 1 lúc Doãn Thiên từ từ bước đến ngồi xuống trước mặt Ái Nhi đưa tay lên xoa nhẹ đầu cô.

-Em không bao giờ tin anh làm như vậy.

-Thì ra đây là lý do khiến em mấy hôm nay thường gặp ác mộng.

-Đoạn băng đó của Death...(cô cuối mặt xuống)

-Em bị Death tấn công vào tâm lý mà lại không biết, tính giấu anh đến bao giờ. (Doãn Thiên nheo mắt)

_Cô ngước mặt lên nhìn anh, những sự sợ hãi ban đầu trong cô gần như biến mất hoàn toàn trước ánh mắt lạnh lùng nhưng bên trong lại có phần ảm áp lạ thường. Ái Nhi có tỏ vẻ như không hiểu ý anh.

-Không có, em đứng thật nhìn thấy cảnh... (cô thối mặt)

-Cảnh tượng em nhìn thấy chỉ là ảo tưởng do bị Death tấn công vào tâm lý lúc em hoảng sợ mà thôi.

-Hả... (Ái Nhi nheo mắt)

-Nói cách khác là hần đã thôi miên, thúc đẩy sự nổi sợ hãi vô thức trong tâm trí của em. có phải em từng tưởng tượng anh trở thành 1 tên tội phạm đúng không? (Doãn Thiên khẽ cười)

-Hình như là có, nhưng em chỉ nghĩ nếu như anh trở thành tội phạm sẽ nguy hiểm đáng sợ thế nào mà thôi.

-Vậy thì biết nguy hiểm đáng sợ thế nào rồi chứ?

-Có nghĩa là hình ảnh em thấy không có thật, là do Death thôi miên làm cho em bị ảo giác đúng không? (Ái Nhi khẽ cười)

-Thật ra nếu tâm lý em vẫn kiên định, không bị lung lay bởi sự lo lắng hoảng sợ thì anh cũng không dễ dàng khai thác suy nghĩ của em như lúc này được.

-Vậy em yên tâm rồi, mà này..có phải khi này anh cũng thôi miên em hay không? (cô bĩu môi)

-Em quên anh cũng là chuyên gia tâm lý à, hỏi không chịu nói thì anh vẫn còn nhiều cách để biết lắm. (anh bình thản đáp)

-Anh lợi hại quá đấy, phó giáo sư tâm lý ạ.

-Lần sau có chuyện gì mà dám giấu không nói anh biết, thì anh sẽ nạo luôn cái đầu ngốc của em đấy. (Doãn Thiên ôm cô vào lòng)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

_Một màn đêm tối phủ xuống mặt đường, hắt lên bóng của người đang đứng cạnh cây đèn giao thông ven đoạn đường gần ngôi biệt thự của Doãn Thiên, lúc này khung cảnh hoàn toàn tĩnh lặng. chỉ có hần đang cầm chiếc điện thoại iphone 8 plus nói chuyện với ai đó bên kia đầu dây.

-Tại sao anh không khừ cô ta, chết tiệt. (1 giọng nữ gắt lên bên kia đầu dây)

-Nhanh quá thì chẳng còn gì thú vị em yêu à. (Death lên tiếng)

-Fresh Flower, anh đừng nghĩ Genius dễ đối phó..hiếm lắm mới có được cơ hội để tiếp cận con nhỏ đó, anh làm tôi thất vọng quá. (giọng nữ càng thêm tức giận)

-Vậy muốn thế nào? anh sẽ làm theo ý em (Death có vẻ nhẹ giọng)

-Có cơ hội anh hãy khừ con nhỏ bên cạnh Genius..(giọng nữ lên tiếng lạnh lùng)

_Death đưa điện thoại xuống nhấn nút tắt cuộc gọi, ánh sáng từ chiếc điện thoại soi lên gương mặt lạnh tanh đang được chiếc áo khoác màu đen che đi. hần nhếch môi cười xóa lịch sử số vừa gọi xong bình thản thả chiếc điện thoại xuống dưới đất, nhẹ nhàng rời khỏi nơi hiện tại.

_Sáng hôm sau, Ái Nhi vẫn đang cuộn tròn cơ thể trùm chăn kín từ đầu cho đến chân.. có lẽ do hôm qua cô phải thức để giúp Doãn Thiên hoàn thành bản thảo về tâm lý tội phạm mà anh đã đút kết được trong thời gian điều tra phá án gần đây, cố gắng kiểm tra sự sai sót nên ngủ rất trễ..

_Còn về phía Doãn Thiên lấy cớ do mình mới xuất viện nên vội vàng thấy trên bàn cô hàng đồng hồ sơ xong cứ ở trong phòng ngủ rất thoải mái, mà Ái Nhi cũng đành chịu thôi.. công việc là trợ lý của anh, từ khi làm rõ được chuyện đoạn băng thì trong suy nghĩ cô rất vui vẻ..không còn chút lo âu, hoang mang và khó chịu nữa.

-Ngốc, con gái tưởng ngủ gì thế này. (Doãn Thiên ngồi xuống giường)

-Kệ..em (cô mơ màng lên tiếng)

_ "Á", tự nhiên cô giật mình vội ngồi dậy lên kéo chăn che người lại..đưa ánh mắt bất ngờ lên nhìn Doãn Thiên đang ngồi bên cạnh giường cô lên tiếng hỏi.

-Em khóa cửa phòng rồi sao anh vào được?

-... (anh đưa ánh mắt liếc sang chiếc bàn)

-Hơ, thì ra anh vẫn còn có chìa khóa phòng em (Ái Nhi nheo mắt)

_ Từ hôm cô mới dọn đồ đến biệt thự ở cùng với Doãn Thiên, anh đã chọn căn phòng kế bên cho cô..còn đưa luôn cả chìa khóa, cứ tưởng là anh ta chỉ có 1 chiếc thôi chứ.

-Chìa khóa đó là của phòng anh. (Doãn Thiên dựa lưng ngồi cạnh cô)

-Gi, sao giống của phòng em thế? (cô tròn mắt)

-Giống ổ khóa thì chẳng lẽ khác chìa khóa. (anh khẽ cười)

-Anh..anh (Cô bĩu môi)

-Dậy ăn sáng đi, nhanh lên.

_ Anh nhẹ nhàng đứng lên nhìn cô lên tiếng xong ra ngoài đóng cửa lại, lúc này Ái Nhi vẫn đang trùm chăn che người mình lại..mới sáng sớm mà trông thấy nụ cười nhẹ nhàng đầy quyến rũ của anh làm cô ảm áp hẳn ra, dơ ngờ ra 1 lúc Ái Nhi mới khẽ gật đầu..khoảng 10 phút sau cô bước xuống.

-Anh nấu à? (cô tò mò)

-Ừm (Doãn Thiên đang ngồi sẵn trên ghế)

-Em nhớ không nhầm là anh từng nói mình không biết nấu ăn đấy. (Ái Nhi chớp mắt)

-Anh cũng không nhầm mình đã từng hỏi em chưa thấy ai đẹp trai nói xạo bao giờ hay sao đấy. (Doãn Thiên khẽ đáp)

_ "Đúng là khó ưa", những món ăn trên bàn trước mặt cô rất đẹp mắt, tuy không nhiều món nhưng đối với 1 bữa sáng thì so ra vô cùng thịnh soạn rồi..Doãn Thiên bước đến kéo nhẹ ghế khẽ lắc đầu ra hiệu "mời ngồi", Ái Nhi chỉ biết mỉm cười hạnh phúc lên tiếng.

-Anh cũng biết ga-lăng thật.

-Tất nhiên chỉ có em là ngoại lệ (Doãn Thiên nháy mắt)

_ Công nhận đây là lần đầu cô thấy 1 Doãn Thiên có thể nói hoàn toàn khác từ trước đến bây giờ, anh vui vẻ còn biết hành động chọc ghẹo khiến cô mỉm cười.."đẹp trai quá", Ái Nhi mỉm cười nghĩ thầm..nhưng có lẽ chưa kịp thích nghi với tình huống này nên trông nét mặt cô có chút ngơ ngát nhìn anh.

-Thử đi, xem ngon không?

-Dạ (Ái Nhi khẽ giật mình)

_ Ăn thử 1 chút thức ăn, ánh mắt đưa lên của cô có vẻ không thể tin được đây là món ăn do "cục đá lạnh" nấu..mùi vị vô cùng ngon miệng, giờ cô mới hiểu tại sao Doãn Thiên hay chê đồ ăn mình làm..cứ tưởng anh ấy chỉ biết đánh giá chứ không biết chế biến.

-Ngon..ngon quá (cô khen)

-Trà công cho 1 lần thức đêm làm việc mệt mỏi được chứ? (anh khẽ cười)

-Anh còn giỏi làm gì nữa không? nói thật em biết đi. (cô thắc mắc)

-Với IQ cao thì bất kì thứ gì khiến anh hứng thú đều làm được..kể cả việc yêu và chiều chuộng cô gái ngốc như em. (Doãn Thiên đáp)

_ Câu trả lời của anh mới khiến Ái Nhi có cảm giác đây mới là Doãn Thiên phó giáo sư cổ quái trong ngành tâm lý học mà cô yêu.."rất bá đạo, kèm tính khó ưa khi nói chuyện", nhưng làm cho cô hạnh phúc vô cùng khi nghe.

-1 lát nữa anh cùng em về nhà thăm mẹ và em gái nhé. (Doãn Thiên nhấp ngụm sữa)

-Hã...mẹ, em gái sao? (Ái Nhi bất ngờ)

-...(anh vẫn bình thần uống sữa)

-Ai là mẹ..em gái chứ? (cô hỏi lại)

-Bà Trần, Ái Kim

-Anh đúng là..nói chuyện khác người. (Ái Nhi tròn mắt)

_ Cùng với Doãn Thiên ghé vào siêu thị trên đường về nhà cô để mua chút đồ..cặp đôi này lại vô tình trở thành tâm điểm chú ý của mọi người bên trong, nhất là anh..rất nhiều ánh mắt mê mẩn của các cô gái trẻ đang nhìn, anh nắm tay Ái Nhi ghé vào khu nội thất gia đình.

-Vào đây làm gì ạ? (cô tò mò)

-Lúc sáng vào phòng em có lẽ chiếc nệm không còn tính đàn hồi tốt nữa. (Doãn Thiên bình thần lên tiếng)

-Chào anh chị, hai người đẹp đôi quá..xin hỏi cần tôi giúp gì không ạ? (cô nhân viên mỉm cười)

-Thôi, nệm còn tốt mà..đừng tốn kém vậy chứ. (cô khẽ nói)

-Tôi muốn 1 chiếc nệm chất lượng nhất ở đây. (Doãn Thiên đưa mắt nhìn xung quanh)

_ "Lại trở thành tên khó ưa rồi", anh không thèm quan tâm đến lời Ái Nhi vừa nói cũng như những người xung quanh..nét lạnh lùng lại xuất hiện trên gương mặt nam thần ấy, cả hai đi theo cô nhân viên tư vấn từng loại nệm đang được trưng bày.

-Nói ít 1 tý đi, nệm nào thiết kế tốt nhất thì hãy giới thiệu. (Doãn Thiên lạnh lùng lên tiếng)

-Này..anh. (Ái Nhi lắc nhẹ tay)

-Vâng, đây ạ. (cô nhân viên khẽ nói)

-Nhún cũng không sao chứ? (Doãn Thiên ngồi xuống nhún nhún)

-Dạ, không sao đâu ạ. (cô nhân viên che miệng cười nhìn sang Ái Nhi)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

_ Cùng anh bước tới cửa ra của siêu thị thì những ánh mắt chú ý của mọi người xung quanh mới dần lắng xuống, đi theo đằng sau lưng Doãn Thiên, cô lên tiếng hỏi.

-Doãn Thiên, anh không giúp bác Trịnh phá vụ án 5 vụ chết cháy liên hoàn sao?

-Anh đã suy luận hướng điều tra cho cảnh sát bắt được nghi phạm, việc phải giải quyết như thế nào là của họ.. (Doãn Thiên đeo kính râm lên bình thần đáp)

-Nhưng chẳng phải Trương Hữu Nhiên vẫn chưa có bằng chứng buộc tội hắn sao? (cô thắc mắc)

-Chưa tới 1 tuần đã có 5 vụ án xảy ra, chứng tỏ tốc độ gây án của hung thủ rất nhanh..và từ khi Trương Hữu Nhiên bị tạm giam thì không còn diễn biến vụ tiếp theo, có nghĩa % đúng đã cao hơn.

_ "Cạch", Doãn Thiên vừa đáp vừa mở cửa xe..Ái Nhi tuy đã ngồi vào bên trong nhưng vẫn im lặng nhìn sang anh bằng ánh mắt tò mò như còn muốn hỏi điều gì đó, chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

-Công việc chúng ta là tìm hiểu suy nghĩ, cách thức và động cơ của những tên biến thái tâm lý sai lệch nguy hiểm chứ không phải là theo sau điều tra dùm cho cảnh sát. (Doãn Thiên lạnh lùng lên giọng)

-... (Ái Nhi vẫn im lặng gật đầu)

_ Hơi bất ngờ 1 tý, khi Doãn Thiên và cô nhìn thấy khá đông người hàng xóm quen thuộc đang vây quanh trước cửa nhà mình..dường như đang xem chuyện gì đó, lo lắng cô vội mở cửa bước xuống khi anh vừa dừng xe lại, chạy đến thì có vẻ nghe giọng mẹ cô đang gây với người đàn ông nào đó.

-Có chuyện gì mà mọi người ở trước nhà cháu đông thế? (cô lên tiếng hỏi)

-Chị hai (giọng của Ái Kim gọi)

-Chuyện gì vậy? (cô sốt ruột)

-Không biết ai đã đổ rác vào thùng cửa nhà mình sáng nay, mẹ đang to tiếng với người mới chuyển nhà đến đây..vì cho rằng là anh ta làm đấy. (Ái Kim nheo mắt)

_Đám đông cũng bắt đầu im lặng, tay khẽ lay gọi nhau nhìn về phía sau lưng mình..đưa ánh mắt đồng loạt hướng về Doãn Thiên đang bình thản bước đến gần Ái Nhi, có người khẽ lên tiếng "anh chàng đẹp trai này sao thấy quen thế nhỉ"..còn có người gật đầu "hình như là phó giáo sư tâm lý học được công bố ảnh trên báo gần đây".

-Ái Nhi, con về rồi. (tiếng mẹ cô bên trong đám đông khẽ nói)

-Này, cô là trợ lý giáo sư điều tra gì gì đó phải không?

-Ý kiến gì? (Doãn Thiên lờ mờ gật giọng)

-Anh là...? (người đàn ông nheo mắt)

-Anh ấy là phó giáo sư tâm lý, cộng tác giảng thuyết suy luận hỗ trợ cảnh sát phá án đấy. (Ái Kim lên giọng)

_Người đàn ông có vẻ nuốt nước bọt tỏ ra ngán ngấm trước ánh mắt lạnh lùng của Doãn Thiên đang nhìn chăm chăm vào mình, ngược mặt cố giữ bình tĩnh lên tiếng

-Tâm lý là cái thứ gì, tôi muốn kiện nhà bà Trần vu oan người vô tội.

-Này..anh (Ái Nhi bị tay anh ra hiệu im lặng)

-Vu oan chuyện gì? (giọng Doãn Thiên càng thêm lạnh nhạt hỏi)

-Bà Trần nói tôi cố tình đổ rác khắp xung quanh nhà mình mà không có bằng chứng. (người đàn ông khoanh tay nhếch môi)

-Rõ ràng là anh muốn trả thù riêng vì mẹ tôi đã gọi báo cảnh sát chuyện anh đánh bài thầu đêm phiến đến hàng xóm xung quanh khu vực. (Ái Kim nheo mắt)

_Mọi người hàng xóm xung quanh có vẻ như gật đầu đồng tình với lời của em gái cô, tuy vậy Doãn Thiên vẫn nhẹ nhàng quay mặt lại nhìn Ái Nhi lên tiếng.

-Anh hỏi 1 câu thì sẽ biết sự thật thôi.

-Vâng (cô gật đầu nhìn anh)

_Xung quanh bắt đầu im lặng chờ xem Doãn Thiên sẽ làm thế nào tiếp theo, ngay cả người đàn ông đang đứng khoanh tay nheo mắt tỏ ra khó chịu liếc nhìn xung quanh để xem có ai ủng hộ đứng về phía mình không, nhưng có vẻ mọi người chỉ đặt hết sự chú ý vào Doãn Thiên, điều này làm hấn càng thêm lo lắng căng thẳng.

-Tính hỏi gì quên rồi. (anh bình thản lên tiếng)

-Hã. (mọi người đồng thanh lên tiếng bất ngờ)

-...(người đàn ông thờ phào cười hả hê)

-Nét mặt nhẹ nhõm sau khi nghe tôi nói quên câu hỏi của anh có lẽ đã từng rất hồi hộp nhỉ? (Doãn Thiên khẽ tiếng)

-...? (người đàn ông im lặng)

-Sau khi nghe tôi nói thì nét mặt anh lại chuyển sang vô cảm, có lẽ không muốn biểu hiện bản đứng mình nữa phải không? (Doãn Thiên nhếch môi)

-Cái..gì? (hắn ấp úng)

_Mọi người đứng xem tỏ vẻ kinh ngạc gật đầu nhìn nhau.."có lý thật", mẹ và em gái cô thì mỉm cười trước sự cứng miệng của hắn ta, chỉ riêng Ái Nhi thì cảm thấy khá bình thường với những tình huống nắm bắt tâm lý của Doãn Thiên với nghi phạm như thế này.

-Sao, có tật gật mình à? (anh tiếp tục lên tiếng)

-Nhăm..nhăm nhí (người đàn ông cố điềm tĩnh lại)

-Ngốc thật, sau khi thực hiện còn chẳng biết cách phi tang..không đáng để tôi tốn thời gian suy luận, tệ hơn cả những tội phạm biến thái mới tập gây án nữa. (Doãn Thiên đưa mắt nhìn xuống giày hần)

_Nhìn theo hướng ánh mắt của Doãn Thiên xuống đôi giày người đàn ông,lúc này Ái Nhi và mọi người "Ồ" lên 1 tiếng..thì ra bên trong đôi vớ trắng tinh của hần bị dính những màu giống hệt màu rác vứt xung quanh đây, có cả vài cọng rau hư còn vương lại nữa..người đàn ông mới chịu nhận và xin lỗi nhà Ái Nhi, mọi chuyện đã được làm rõ nên xung quanh cũng giải tán dần dưới ánh nhìn khâm phục với Doãn Thiên.

-Doãn tiên sinh, nếu không có cậu chắc còn rắc rối với cái tên đáng ghét ấy nhiều rồi. (mẹ cô lên tiếng cảm kích)

-Nam thần giỏi quá, lúc suy luận siêu ngẫu luân. (Ái Kim che miệng nũng nịu)

-Suy nghĩ của hần bình thường nên đối diện với tôi không giống các tên tội phạm nguy hiểm (Doãn Thiên khẽ cười)

-Ý anh là gì ạ. (Ái Kim tò mò)

-Ý phó giáo sư là những tên nguy hiểm biến thái còn bị anh ta bắt được, huống hồ là tên thù vật tâm thường lúc nãy đấy. (cô bĩu môi)

-Thông minh (Doãn Thiên bình thản đáp)

_ Còn về phía mẹ và em gái Ái Nhi thì tròn xoe mắt nhìn nhau, có vẻ gờm họ đã tin lời cô nói.. "tốt nhất đừng để anh ta lên tiếng nói chuyện, rất bá đạo".

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chiếc vali dưới hồ

Thời gian mới thoáng qua một lúc cũng đã gần 6 giờ, mà cuộc trò chuyện giữa Ái Nhi và em gái của cô ở trong nhà xem ra vẫn còn rất rộn rã. Chỉ riêng Doãn Thiên vốn chỉ thích sự yên tĩnh nên anh cứ ngồi lì đọc sách, khẽ nhìn cô lên tiếng: "Về thôi."

"Vâng" Ái Nhi vội nhìn vào chiếc đồng hồ nhỏ đặt trên bàn, vui vẻ đáp.

Sau một lúc thoát được sự nũng nịu của em gái mình, cứ kéo tay Ái Nhi lại thì cả hai cũng ra đến chiếc xe Doãn Thiên đang đậu trước nhà. Bầu trời trông có vẻ sắp có mưa nên gió lạnh liên tục ủa vào sau gáy của Ái Nhi, khoảnh khắc này khiến cô như giống như phản xạ tự nhiên xoay mặt về phía sau lưng mình.

"Sao vậy ngốc, lần sau chúng ta sẽ thường xuyên về." Doãn Thiên vừa mở cửa bước lên xe vừa lên tiếng.

Lặng lẽ tiến lại gần cửa xe, ánh mắt Ái Nhi hiện lên rõ hình ảnh phản chiếu qua gương chiếu hậu. Dáng người mặc áo khoác màu đen che phủ gương mặt đang đứng đằng sau, có lẽ trông lúc hoảng hốt khi nhận ra đó là ai, cô quay người lại chỉ tay thốt lên: "Death, là Death."

"Gì cơ" Doãn Thiên lập tức bước xuống xe liếc nhìn theo hướng chỉ của cô.

Nhưng trái ngược với lời Ái Nhi, chẳng có ai ngoài những chiếc xe đang chạy qua lại ngang qua con đường khá hẹp. Còn cô thì vẫn đang nheo mắt với dáng đứng chỉ tay, Doãn Thiên phải lại gần xoa đầu trấn an Ái Nhi. Gạt bàn tay anh ra, cô nhả mặt tỏ vẻ khó chịu như muốn nói rằng chắc chắn mình không nhìn lầm.

Những giọt mưa bắt đầu từng hạt nhỏ rơi xuống, thấy Ái Nhi vẫn còn đứng ngơ ngác nên anh vội kéo tay cô vào bên trong xe. Càng lúc mưa càng lớn, ngoài đường cũng thưa bớt người qua lại, tất cả không gian chỉ còn tiếng mưa ào ạt trút xuống. Người đàn ông mà Ái Nhi trông thấy bây giờ mới tiếp tục xuất hiện nhìn theo sau chiếc xe.

"Genius, trò hay chỉ mới vừa mở màn." Sấm sét bỗng nổi lên làm sáng cả một vùng đất xung quanh hần đang đứng. Chính là Death, hần đang cười nhếch môi.

Bên trong căn biệt thự, Ái Nhi dựa đầu vào ngực Doãn Thiên tìm chút hơi ấm. Cả hai đang chìm dần vào suy nghĩ của riêng mình, anh vẫn đang tìm cách đem lại hiệu quả thành công cao nhất để có thể bắt Death. Nhìn theo hướng của một chuyên gia tâm lý, Doãn Thiên tin chắc thái độ của Ái Nhi vừa rồi hoàn toàn là thật.

"Tại sao Death lại xuất hiện gần nhà mình, liệu hần có toan tính gì đến mẹ và Ái Kim không?" những điều thắc mắc này từ khi về đến biệt thự luôn hiện diện trong đầu cô.

Bàn tay Ái Nhi đang run rẩy khi đang choàng qua ôm bụng Doãn Thiên bởi do sự mong lung và lo lắng, ngược xuống hôn nhẹ vào trán Ái Nhi anh khẽ lên tiếng trấn an: "Đừng lo, anh vẫn bên em."

Tĩnh lặng trong cảm giác ám áp của đôi phương mang lại, cả hai người ngủ lúc nào không hay.

Cùng lúc, động cơ xe của ai đó như đang muốn đánh thức giấc ngủ của những người xung quanh, chạy đến thẳng bờ hồ rộng. Bước chân nặng trĩu càng lúc càng rõ ràng, một lúc sau tiếng của vật gì đó bị ném xuống làm nước hồ bắn tung tóe. Chiếc xe lao đi mất trong màn đêm, trả lại khung cảnh u ám hiện tại cho nơi này.

Gần 5 giờ sáng, khi ánh đèn đường vẫn còn đang hoạt động chưa tắt, chỉ có thừa thớt vài người chạy bộ tập thể dục gần đoạn cầu dây treo. Đây là nơi lý tưởng cho những ai có sở thích câu đêm giải trí, cá bên dưới hồ rất nhiều.

"Hôm nay có vẻ như anh vô Manson nhĩ, cá cắn câu liên tục" một người đàn ông quay sang nhìn bạn mình lên tiếng.

Hai người này là công nhân làm cho một xưởng cơ khí gần khu vực cầu chỗ họ đang câu không xa, nên cứ rảnh rỗi lại rủ nhau ra ngoài hóng gió câu cá đêm. Hôm nay họ thu hoạch rất nhiều, dự tính sẽ quần cần câu về nghỉ ngơi nhưng dây câu bỗng nhiên khá nặng nề: "Con cá này chắc to lắm, haha." người cầm câu cười to.

Mất một lúc hai người hợp sức phụ giúp nhau quần dây câu lên gần hết, trời vẫn chưa sáng nên phải bật đèn pin leo xuống hồ rồi mới có thể tháo dây. Bất ngờ nhìn nhau, trước mặt không phải là cá, mà là một chiếc vali du lịch còn mới tinh đang nằm ngay chân họ.

"Vali này của ai vậy nhĩ." soi đèn pin xung quanh, sẵn tính tò mò muốn biết bên trong rốt cuộc chứa thứ gì mà lại nặng đến vậy. một trong hai khom người, nhẹ nhàng kéo dây tia của chiếc vali.

Kính ngạc dường như không thể tin vào cảm giác khi vừa mở dây tia, chân họ đang bị cái gì đó mềm mại chạm vào. Nhấn mặt cổ nhìn sát lại gần, cả hai đều đánh rơi chiếc đèn pin trên tay chạy thật nhanh hét to: "Là tóc người, có ai không?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

"Doãn Thiên, anh làm nhẹ thôi em đau." Ái Nhi khẽ kêu lên bên trong căn phòng khách.

Từ bên ngoài, tiếng bước chân của Thiết Tiểu Văn từ cửa đang lò mò vào. Dừng lại, neho mắt tỏ vẻ khó hiểu về tiếng rên ư ừ của Ái Nhi cứ vang liên tục và kêu đau: "Lợi hại thật, làm mấy chuyện này sao không khóa cửa vậy nhĩ?"

Khẽ lắc đầu mỉm cười đi tới ghế sofa ngồi đợi, có lẽ bên trong phòng Ái Nhi và Doãn Thiên không biết Tiểu Văn đang ở ngoài bên tiếng rên vẫn còn liên tục vang lên, một lúc sau mới mở cửa bước ra ngoài. Tiểu Văn ngược mặt lên nhìn.

"Cậu đến khi nào vậy, mặt đỏ thế?" Doãn Thiên vừa lên tiếng hỏi vừa bước vào bếp, lấy một chai sữa và ít đá lạnh bỏ vào chiếc khăn bông.

Đưa hai tay lên chạm mặt, nhìn sang phía Doãn Thiên bình thần bước vào lại phòng khách mà không để ý gì đến mình đang ngồi, liên tục chớp mắt nói thâm trong miệng: "Đúng là Doãn Thiên, biết bên ngoài có người vẫn vào làm tiếp được sao?"

"Này Doãn Thiên, có gì." Thiết Tiểu Văn bước đến gõ cửa, dù cánh cửa phòng khách không hề đóng. Đỏ mặt quay lại nhìn hướng khác lên tiếng, bỗng Tiểu Văn phải ngắt lời.

Khi quay mặt từ từ vào bên trong, Ái Nhi đang dùng khăn bông bọc đá lạnh chườm vào trán của mình trên ghế, còn Doãn Thiên thì ngồi ở dưới xoa bóp mát cá chân cho cô. Tiếng Ái Nhi vẫn rên ư ừ kêu đau, tròn xoe mắt của cô nhìn qua Tiểu Văn đứng hình bên ngoài, Ái Nhi lên tiếng hỏi.

"Tiểu Văn, anh nói gì cơ?" Ái Nhi tròn xoe mắt, Doãn Thiên vẫn lạnh lùng xoa bóp chân cho cô.

Mỉm cười đầy e ngại, Tiểu Văn nhẹ nhàng bước vào: "Hã, anh có nói gì sao người đẹp?"

Bầu không khí rộn rã vui vẻ bắt đầu vang lên trong ngôi biệt thự rộng lớn, thì ra cô nàng trợ lý gốc bị vấp ngã ở cầu thang trong lúc lo để ý xem hồ sơ mà Doãn Thiên bảo mang xuống để dưới bàn chờ bác Trịnh sai người đến lấy.

"IQ thấp luôn làm vẫn việc kém chính xác thế đấy." Giọng của Doãn Thiên đang ngồi dựa lưng vào ghế, vắt chéo chân nháp từng ngụm sữa lên tiếng chế nhạo.

Ái Nhi nhanh chân bước đến đưa tay véo một cái thật mạnh vào bên tay phải của anh, neho mắt: "Anh còn nói, biết hung khí thật sự mà Trương Hữu Nhiên dùng để giết 5 nạn nhân lại im lặng, làm em tò mò."

"Công việc đó không phải của chúng ta, nên để cho cảnh sát tự suy luận những thứ cần thiết." Doãn Thiên bình thản trả lời như chẳng quan tâm đến ai.

Thiết Tiểu Văn có lẽ vẫn chưa hiểu vấn đề họ đang nói nên hơi nghiêm túc hơn, nét mặt không cười đùa nữa. Thấy Ái Nhi nhẹ nhàng quay lưng đến tấm bảng màu trắng đặt gần vách tường phía trong cùng phòng khách, tự tin lên tiếng: "Được, em sẽ suy luận hung khí giết người mà anh gợi ý trong hồ sơ xem có đúng không nhé?"

"Này, chẳng phải cậu nói hung khí Trương Hữu Nhiên sử dụng chính là những con dao trong nhà nạn nhân sao?" Tiểu Văn bước lại gần Doãn Thiên tò mò hỏi.

Doãn Thiên vẫn cầm chai sữa nhếch môi cười: "Không phải cậu từng nói vết ở cổ các nạn nhân là do một loại hung khí lạ gây ra sao, pháp y như cậu chẳng lẽ không biết vùng cổ mới chính là nguyên nhân cái chết thật sự à?"

Khẽ gật đầu đồng ý với lời của Doãn Thiên vừa nói, ngược mắt về hướng Ái Nhi đang nhìn vào hồ sơ xong cầm bút ghi lên bảng: "Nạn nhân chết do ngạt thở, khoảng trống in trên cổ tầm 2 đến 3 cm, không có dấu vết co giãn, chắc chắn không phải do vải siết chết."

Ái Nhi vẫn tiếp tục ghi, tạo thành 1 vòng xoay quanh dựa theo hồ sơ của Doãn Thiên đưa lúc sáng lên tiếng suy luận: "Trên da không có biểu bì hay vết xước của bất kì loại dây thừng, dù, hay co giãn. Dựa trên nghề nghiệp giao hàng của hung thủ Trương Hữu Nhiên thì hẳn sẽ dùng bọc nilon để siết cổ làm cho nạn nhân chết ngạt. Xong mới dùng dao đâm lên, chính vì thế trong miệng các nạn nhân không hề dính bất kì tro nào."

Tiếng vỗ tay của Doãn Thiên vang lên, nhếch môi cười gật nhẹ đầu công nhận: "Không tệ."

"Đừng đùa nữa, có vụ án mới đây, hơn nữa còn vô cùng kì lạ." Thiết Tiểu Văn lên tiếng ngắt lời.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Trao đổi cảm nhận

"Chuyện gì?" Doãn Thiên vẫn bình thản ngồi nhấp ngụm sữa lên tiếng hỏi.

Ái Nhi cũng tò mò bước đến ngồi xuống bên cạnh Doãn Thiên đưa mắt nhìn Tiểu Văn, không lâu sau, anh lấy một số tấm ảnh trong áo vest ra đưa cho họ.

Hình bên trong ảnh không quá rùng rợn, một người phụ nữ nằm gọn trong vali, bộ đồ ngủ mỏng vẫn y nguyên, trên người không có vết tích bị thương hoặc đại khái máu me như những vụ án liên hoàn do kẻ biến thái gây ra.

"Đây là..?" Ái Nhi tỏ vẻ thắc mắc ngược sang phía Doãn Thiên đang nhấn mặt nhìn chăm chăm vào ảnh trên tay.

"Anh sao vậy Doãn Thiên?" cô đưa tay lấy nhẹ vai hỏi.

Bên ngoài những hạt mưa nhỏ bắt đầu rơi xuống, làm tăng phần căng thẳng hiện tại trong căn phòng. Về mặt trầm lắng của Doãn Thiên vẫn nhìn chăm chăm vào tấm ảnh đang cầm trên tay, thấy vẻ mặt thắc mắc của Ái Nhi liên tục lên tiếng hỏi, Tiểu Văn bất ngờ đáp: "Vụ này, giống hệt như Death gây ra vào 5 năm trước ở Hoa Kỳ."

"Chẳng phải Doãn Thiên nói Death không tự ra tay nữa sao?" Ái Nhi tò mò.

Lúc này giọng nói lạnh lùng từ Doãn Thiên mới bắt đầu lên tiếng: "Khám nghiệm thi thể, nguyên nhân chết ban đầu kết luận là uống thuốc độc tự tử có phải không Tiểu Văn?"

Ngược ánh mắt tỏ vẻ đồng ý, khẽ gật đầu từ phía Thiết Tiểu Văn: "Chính xác, trên cơ thể tay chân không hề có dấu hiệu giằng co, nhiệt độ đã bị thay đổi do tiếp xúc quá lâu với nước, dự đoán thời gian tử vong là chiều ngày hôm qua."

Ái Nhi nhìn qua ảnh chụp trên tay Doãn Thiên, do thi thể nằm trong vali nên có thể nhìn gọn mọi chi tiết cùng một lúc. Tròn xoe mắt như phát hiện được gì quan trọng, cô ngồi thẳng người: "Mái tóc...mái tóc nạn nhân nhìn rất lạ, hai anh thấy không?"

Ái Nhi chỉ ngón tay vào phần tóc của nạn nhân, mái tóc màu vàng nhạt nhưng phần đuôi lại là màu trắng đậm. Dường như Doãn Thiên nhìn thấy ngay từ đầu nên không mất ngạc nhiên, nhưng cũng công nhận khả năng quan sát của Ái Nhi có phần nâng cao lên rất nhiều.

"Thành phần Amoniac, Propylenglycol và Isopropyl có trong thuốc nhuộm sẽ phai dần theo thời gian. Nhưng màu trắng ở đuôi tóc còn rất mới, khả năng duy nhất là có người đã nhuộm lại cho nạn nhân."

"Nhưng chỉ nhuộm một phần nhỏ, chắc không cô gái nào tự nhuộm lên như vậy, chẳng lẽ do hung thủ làm sao?" Tiểu Văn nheo mắt nghiêm giọng trả lời.

Doãn Thiên nhếch môi cười đầy hứng thú: "Màu trắng, thể hiện cho sự tinh khiết trinh nguyên, dịu dàng không để cho nạn nhân bị bất cứ tổn thương gì

trước khi chết."

Ái Nhi chăm chú nghe Doãn Thiên phân tích, cũng nhìn ra được phần nào ý của anh vừa nêu trên: "Tâm lý của hung thủ không bạo lực, có lẽ hắn đã xem nạn nhân là người thân hoặc là người quen lúc gây án."

"Vậy còn việc để nạn nhân vào vali và phi tang xuống hồ thì sao?" Tiểu Văn vuốt cằm thắc mắc.

Đặt chai sữa đã uống hết lên trên bàn, Doãn Thiên bình thần tiếp tục dựa lưng vào sofa vắt chéo chân nhìn ra ngoài khung cảnh mưa lất phất trả lời.

"Cảm giác gò bó, không thoải mái và bóng tối bao trùm khi dây kéo vali khóa chặt lại chính là thứ hắn muốn nạn nhân biết được. Một hành vi trao đổi cảm nhận giữa hắn và nạn nhân."

Ái Nhi và Tiểu Văn quay sang nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu với những gì Doãn Thiên vừa nói, ra hiệu cho cô lên tiếng hỏi lại: "Anh nói rõ hơn một chút được không?"

"Có thể hắn đã bị mẹ, hay bạn gái hoặc phụ nữ chèn ép phải làm theo ý họ, không quan tâm đến cảm giác của hắn. Mất đi sự thoải mái, gò bó không được làm theo ý mình, hắn tìm một người để thỏa mãn sự bức tức trong lòng." Doãn Thiên giải thích.

"Em cứ tưởng một tên biến thái, phải trải qua những thâm, tuyệt vọng, quá khứ bị hành hạ thì tâm lý mới trở nên biến thái điên cuồng giết người chứ. Không ngờ còn nhiều khả năng ngoài sức tưởng tượng như vậy." Ái Nhi cuối mặt lắc nhẹ đầu chán nản thờ dãi thành tiếng.

"Death, bắt đầu khó chịu về hành động mang tính áp đặt của người đó rồi thì phải?" Doãn Thiên nói thêm vồn vện một câu xong bước chân thẳng lên phòng đóng chặt cửa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

"Vậy rốt cuộc nạn nhân chết là do trúng độc hay là gì ạ?"

Tiểu Văn nhẹ nhàng bước đến mở cửa sổ phòng ra, không khí sau cơn mưa vừa dứt mát mẻ hơn khá nhiều. Rót ly trà nóng ngồi nhâm nhi một lúc mới giải thích.

"Bọt hồng sùi ra ở mũi miệng khi ấn tay vào ngực nạn nhân, hiện tượng nước làm rách phế nang và huyết quản. Mặt môi tím, có các chấm máu dưới niêm mạc, hoen tử thi xuất hiện nhanh, da bàn tay chân trắng bợt nhẵn nhéo." Thiết Tiểu Văn quay sang nhìn Ái Nhi tiếp tục chủ đề.

"Trong miệng nạn nhân có một chất dịch mà pháp chứng xét nghiệm là thành phần Paraquat và Glyphosate." Tiểu Văn thấy Ái Nhi im lặng nên nói tiếp.

"Hình như thành phần đó là của thuốc diệt cỏ mà." Ái Nhi nheo mắt gãi đầu.

"Trong dạ dày nạn nhân không có thuốc diệt cỏ, chứng tỏ nạn nhân đã chết hung thủ mới đổ thuốc diệt cỏ vào miệng, nguyên nhân chính là chết do ngạt nước." Tiểu Văn nhẹ nhàng gật đầu.

"Biến thái." Ái Nhi nuốt nước bọt ngán ngẩm mà thốt lên.

Mới chớp mắt đã hơn hai tuần từ khi Ái Nhi chạm trán và bị Death bắt nhốt trong tầng hầm ngôi nhà hoang, nhưng với cô khoảnh khắc ấy như chỉ mới vừa xảy ra ngày hôm qua. Doãn Thiên vẫn không bước xuống dưới nhà để tìm sữa uống như thường ngày, thấy vậy nên cô mang lên cho anh.

"Doãn Thiên, em vào được không?" Ái Nhi nhẹ nhàng đưa tay lên gõ cửa.

"Vào đi ngốc." giọng của Doãn Thiên bên trong vang ra, vẫn lạnh lùng.

Lúc này khiến Ái Nhi cảm giác giống hệt như lần đầu tiên vào phòng Doãn Thiên trong những ngày vừa mới làm trợ lý cho anh, không gian u ám bởi cửa sổ khép kín và rèm che. Doãn Thiên vẫn đứng như một khúc gỗ nhìn tám bảng ghi đầy chữ trong phòng, ngay cả khi cô mở cửa vào thì anh cũng không phản ứng gì.

"Tiểu Văn về rồi sao?" bỗng nhiên cô ngừng suy nghĩ bởi câu hỏi của anh.

"Vâng, em mang sữa lên cho anh này, nếu anh đang bận suy luận thì em ra ngoài nhé."

Ái Nhi bước đến đặt sữa xuống bàn nhỏ tròn sát vách phòng của Doãn Thiên xong quay lưng ra ngoài, vòng tay của anh vội giữ cô lại choàng qua ôm thật chặt. Khả bất ngờ trước hành động của Doãn Thiên nên cô run lên tiếng.

"Không phải mỗi khi anh suy luận đều không muốn bị làm phiền sao?" Ái Nhi đưa tay lên chạm vào khuôn mặt đang nhắm nghiền đôi mắt của Doãn Thiên.

"Anh đang suy nghĩ đây, em chỉ cần đứng yên thế này là được." Doãn Thiên khẽ nói vào tai của cô, hơi thở tuy ấm áp nhẹ nhàng nhưng lại làm Ái Nhi nhột đến độ nổi da gà.

"Anh suy nghĩ chuyện gì?" tính tò mò của cô tự nhiên lại xuất hiện.

Hôn vào má Ái Nhi một cái, tay còn ôm chặt eo cô, gương mặt đỏ bừng lên nhưng vẫn để yên. Một lúc sau Doãn Thiên mới chịu buông ra quay lưng tiếp tục nhìn tấm bảng.

"Tại sao nạn nhân lại bị hung thủ giết xong mới cho uống thuốc độc, và tại sao hung thủ ra tay mà nạn nhân không hề phản kháng."

"Tiểu Văn nói anh biết kết quả khám nghiệm nạn nhân rồi à?" Ái Nhi tròn mắt nhìn anh vô cùng ngạc nhiên, nhưng thấy vào đó là cái lắc đầu từ Doãn Thiên.

"Vậy sao anh biết nạn nhân chết không phải do uống thuốc diệt cỏ tự tử mà là chết ngạt?"

"Anh không biết thứ trong miệng nạn nhân là thuốc diệt cỏ, nhưng mặt tím và có nấm bọt là hiện tượng chết do ngạt nước. Nấm bọt được hình thành khi nước vào phế nang làm rách phế nang và huyết quản, hồng cầu kết hợp với huyết tương cùng với không khí của nhịp thở xáo trộn tạo thành nhiều bọt nhỏ ở khí, phế quản và dần dần được đẩy ra mũi miệng." Doãn Thiên cầm viên phấn lật qua mặt sau của tấm bảng ghi sơ đồ cho Ái Nhi dễ hiểu.

"Lúc này Tiểu Văn cũng nói như vậy." Ái Nhi gật đầu.

"Nhưng chắc chắn Tiểu Văn chưa cho em biết, nhìn vào tử thi cũng có thể đoán được nạn nhân chết ở đâu, sông, ao, hồ bơi.v.v." Doãn Thiên cười nhếch môi.

"..." Ái Nhi im lặng quan sát Doãn Thiên giải thích.

"Móng tay, chân có bùn, đất, rong rêu giắt vào, do lúc bị ngạt nạn nhân giãy giụa, quờ quạng vào bờ sông, ao, đáy giếng. Tùy theo loại để đoán rêu đó thường phát triển và sinh trưởng ở nơi nào mà rút ngắn phạm vi điều tra."

"Vậy nếu như nạn nhân trên tay chân không có bùn, đất thì có nghĩa là chết ở những nơi sạch sẽ thường được con người sử dụng nên rong rêu không bám như nhà tắm phải không?" Ái Nhi tròn xoe mắt nói thêm.

"Thông minh hơn một chút rồi đấy, những chi tiết này anh có thể suy luận khi nhìn vào hiện trường thi thể. Nên việc theo dõi thêm ở hồ sơ là quá dư thừa và tốn thời gian, chỉ cần chờ pháp chứng xét nghiệm rêu hoặc tảo trong dạ dày nạn nhân ở đâu sẽ rõ." Doãn Thiên đến bàn cầm chai sữa lên bình thần uống.

"Đấy là do IQ anh cao thôi." Ái Nhi bĩu môi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tinh vi

Tâm trạng của Ái Nhi buổi sáng hôm nay rất tốt, vì chút nữa sẽ cùng Doãn Thiên đến cục cảnh sát tham dự buổi giảng thuyết tâm lý tội phạm. Một tay cô vừa thu dọn những hồ sơ anh vứt lung tung trên bàn vừa vui vẻ ca hát.

"Con nít." giọng Doãn Thiên đang ngồi uống sữa trên ghế sofa vắt chéo chân nhìn Ái Nhi khẽ cười.

"Cuối cùng hôm nay em cũng ra ngoài hít thở không khí được rồi." Ái Nhi nhanh chân bước lại gần ngồi xuống bên cạnh Doãn Thiên.

"Chẳng thấy thú vị với buổi giảng thuyết này." Doãn Thiên ung dung mở chiếc laptop để sẵn trên bàn ra lên mạng lướt web.

Nghĩ lại cũng phải, bác Trịnh bên cục cảnh sát đã thử liên lạc mời Doãn Thiên tham gia đến 4 lần. Nhưng anh đều không thèm nghe máy nên mới gọi cho Ái Nhi nhờ cô chuyển lời mời giúp bác ấy, nhờ nhều mãi Doãn Thiên mới đồng ý gật đầu.

"Doãn Thiên, tại sao anh lại không thích tham gia buổi giảng thuyết?"

"Quá mất thời gian cho việc giải thích với những người không cùng chuyên môn, cảnh sát điều tra theo chứng cứ còn chúng ta suy luận theo tâm lý biến thái của hung thủ." Câu hỏi của cô khiến Doãn Thiên im lặng một lúc mới trả lời.

Thật ra Ái Nhi đặt câu hỏi cho có chuyện nói chứ cô còn lạ gì với tính cách kiêu ngạo ấy của Doãn Thiên, cùng anh vào trong cục cảnh sát, những tiếng chào và từng ánh mắt dõi theo khi đến cửa phòng đặc biệt dành cho những cuộc họp quan trọng.

"Doãn tiên sinh, mời hai người ngồi." giọng của một nhân viên cấp dưới của cục trưởng Trịnh lên tiếng đón tiếp.

Ngồi ghé sát bên trái anh để chờ những thành viên tham gia đến đầy đủ xem ra không lâu lắm, chỉ còn thiếu một người duy nhất của chiếc ghế khách mời bên phải Doãn Thiên. Tiếng giày cao gót phụ nữ đang đi từ bên ngoài vào mỗi lúc một rõ hơn.

"Xin lỗi, tôi đến hơi trễ."

Ái Nhi tròn xoe đôi mắt bất ngờ khi nghe giọng nói vọng từ ngoài cửa, khá quen thuộc khi quay lại nhìn xem nhân vật này là ai. Gương mặt cô tự nhiên lại khẽ trầm xuống khi người đó từ từ tiến vào ngồi bên cạnh Doãn Thiên.

"Anh yêu."

Tiểu Ngan đặt một bộ hồ sơ trên tay lên chiếc bàn trước mặt, xong nhìn qua anh với ánh mắt đưa tình khẽ gọi. Tuy Doãn Thiên không hề quan tâm cũng như phản ứng gì, nhưng Ái Nhi vẫn có chút khó chịu bị bỏ.

"Vào thẳng chủ đề, với vụ án chiếc vali gần đây có ai muốn hỏi gì không?" Doãn Thiên bình thản đứng lên bước đến bật giảng.

Tất cả nhân viên cảnh sát bắt đầu nhỏ tiếng thảo luận với nhau để chọn ra câu hỏi có thể giúp họ mau chóng phá án, lúc này Ái Nhi mới để ý ánh mắt Tiểu Ngan chuyển sang mình từ lúc nào nhếch môi cười chọc tức.

"Phó giáo sư, theo ngài nhận thấy vụ án có những điểm nghi vấn gì đáng lưu ý hay không?" một nhân viên hỏi.

"Nạn nhân Ly Diệu Quyên, 24 tuổi, nghề nghiệp là tư vấn chăm sóc khách hàng làm đẹp. Nên quan hệ xã hội không có tranh cãi với bất kì ai, trong miệng có thành phần của thuốc diệt cỏ nhưng nguyên nhân chính dẫn đến tử vong lại là ngạt nước." Doãn Thiên mở laptop mang theo để tiện việc kết nối chuyển sang hình ảnh rộng cho mọi người nhìn thấy.

"Thông thường người chết ngạt, miệng sẽ mở khép chứ không đóng chặt môi, đáng lẽ thuốc trong miệng sẽ hòa tan chung với nước khi thi thể nằm trong vali lúc trôi dưới hồ mới phải chứ?" một cảnh sát khác giờ tay.

"Có hai khả năng, thứ nhất là do vali đó kính đến mức nước không tràn vào được, thứ hai là hung thủ không dùng cách trực tiếp để đổ thuốc vào miệng nạn nhân." Doãn Thiên quay người lại trả lời.

Tiếng thảo luận bên dưới cũng bắt đầu khê lên sau sự suy luận của Doãn Thiên vừa nêu trên, bất chợt phía dưới giọng của Tiểu Ngan lên tiếng.

"Khả năng thứ nhất không thể nào, vì theo lời của nhân chứng phát hiện chiếc vali là họ đã thấy tóc nạn nhân lòi ra bên ngoài dây kéo cho nên mới báo cảnh sát. Và có nước trong vali khi pháp y mở ra khám nghiệm thi thể."

"Vậy khả năng thứ hai mà phó giáo sư vừa nói đó là cách gì?" mọi người đều im lặng chờ câu trả lời của Doãn Thiên.

"Dùng nhiều vỏ thuốc con nhộng có chứa thuốc diệt cỏ, cho nạn nhân ngậm rồi mới quăng thi thể xuống hồ. Vỏ thuốc không hòa tan ngay trong nước mà phải cần thời gian khá lâu, cũng là lý do hung thủ không bỏ đá hoặc vật đủ nặng để nhấn chìm vali xuống đáy hồ mà cố tình thả trôi cho người khác phát hiện."

"Nhưng làm vậy không phải dư thừa rồi hay sao?"

"Mục đích hẳn dùng thuốc diệt cỏ là đánh lạc hướng điều tra, thành phần Paraquat và Glyphosate có trong thuốc diệt cỏ đủ tẩy đi hoặc thay đổi đặc tính của rêu, tảo trong khí quản cũng như dạ dày khi hiện tượng nấm bọt trào ra từ mũi và miệng nạn nhân. Tạo sự trở ngại cho pháp chứng khi xét nghiệm phân tích nơi gây án ở đâu, thủ đoạn rất tinh vi." Doãn Thiên gật đầu cười khê tỏ vẻ đầy hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Hung thủ tính toán chính xác chiếc vali sẽ được những người câu cá đêm nhìn thấy trước khi vỏ thuốc con nhộng trong miệng nạn nhân tan, chứng tỏ hẳn rất rành khu vực hồ." Doãn Thiên bình thản tiếp tục nói.

Trong suốt quá trình tham gia giảng thuyết thì tâm trạng của Ái Nhi xem ra không còn thoải mái như lúc đầu nữa, kết thúc xong cô lẳng lẳng đứng lên bước ra ngoài. Còn về phía Doãn Thiên tất nhiên các nữ cảnh sát và có cả cô FBI Hoa Kỳ kia cũng vây quanh anh.

Chật vật cả buổi mới ra đến xe đang đậu, Ái Nhi với khuôn mặt nặng trĩu ngồi sẵn bên trong. Doãn Thiên bình thản đeo kính râm lên xong mở cửa vào.

"Anh không ở lại với Ngạn tiểu thư đó sao?" giọng cô có vẻ hơi uất ức.

"Sao anh phải ở lại với cô ta?" Doãn Thiên nhìn sang cô xong mỉm cười cho xe chạy.

"Đã lâu không gặp rồi mà." Ái Nhi bĩu môi.

"Thời gian của anh không đủ, hiểu không?" Doãn Thiên vẫn bình thản trả lời.

"Suốt ngày anh chỉ ở trong phòng thì bận chuyện gì chứ." Ái Nhi tròn mắt quay sang anh tò mò.

"Anh chỉ nói một lần thôi, bận yêu em."

Ái Nhi hơi bất ngờ với câu trả lời này của Doãn Thiên, đỏ mặt nhìn ra ngoài khẽ cười mỉm hạnh phúc. Không ngờ ngoài những lời khiến người khác khó chịu ra còn nói được những câu ngôn tình như thế này.

Chớp mắt lại trôi qua thêm một ngày, hôm nay Doãn Thiên tự nhiên nổi hứng làm cơm cho anh và cô. Còn Ái Nhi thì chỉ việc ngồi xem tivi chờ thôi, không khí ăn khá vui vẻ.

"Doãn Thiên, em thật tò mò không biết Ly Diệu Quyên rốt cuộc chết ở đâu."

Bất ngờ Ái Nhi lại suy nghĩ đến tình hình buổi giảng thuyết sáng nay khi gặp lại Ngạn tiểu thư kiều kỳ đó, xong lại thắc mắc một vài chi tiết không hiểu định bụng về đến nhà mới hỏi anh. Mãi đến lúc ăn cơm mới nhớ.

"Chết trong nhà riêng." Doãn Thiên nhấp một ngụm sữa lên tiếng.

"Chẳng phải hung thủ đã thay đổi hết những manh mối khiến pháp chứng không xét nghiệm phỏng đoán được hiện trường gây án sao?" Ái Nhi nheo mắt.

"Hung thủ chỉ không muốn cảnh sát, pháp y, pháp chứng điều tra chứ không phải anh." Doãn Thiên giải thích.

Ăn được thêm vài miếng thịt bò bít tết trong đĩa, thấy Ái Nhi vẫn im lặng nhìn mình chăm chăm nên Doãn Thiên lắc đầu nhẹ.

"Ly Diệu Quyên, khi được phát hiện đang mặc gì?"

"Nạn nhân đang mặc đồ ngủ." Ái Nhi liếc mắt xuống tỏ vẻ suy nghĩ.

"Đúng vậy, và trong chiếc vali lại có thẻ căn cước của nạn nhân để cảnh sát nhanh chóng xác định danh tính nạn nhân." Doãn Thiên trả lời.

"Em vẫn chưa hiểu ý anh?"

"Hắn biến thái theo cách thông minh, em nghĩ xem, với thủ đoạn dùng thuốc tình vi như vậy hắn có ngọc mà đem thẻ căn cước để vào thi thể cho người khác đoán ra nơi nạn nhân ở hay không?" Doãn Thiên khẽ cười giải thích.

"Với lại nạn nhân làm nghề tư vấn khách hàng làm đẹp, thì khi ra đường Ly Diệu Quyên cũng phải trang điểm chẳng hạn. Hoặc ít ra không tệ đến nỗi mặc đồ ngủ sơ sài và mang theo thẻ căn cước như vậy." Anh tiếp tục nói.

"Ý anh là sau khi nạn nhân ở trong nhà, chuẩn bị đi ngủ thì bị hung thủ sát hại. Trong lúc vô tình lấy hết đồ Ly Diệu Quyên để trong vali ra để nhét thi thể vào thì còn sót lại thẻ căn cước của nạn nhân."

"Có khả năng là như vậy, nhưng nhà riêng ở đây anh nói. Không phải là của nạn nhân." Doãn Thiên nhếch môi khi nhắc đến điểm quan trọng.

"Sao ạ?" Cô im lặng hồi hộp chờ nghe Doãn Thiên phân tích.

"Thử động não đi ngọc, nếu là nhà riêng của nạn nhân thì đồ đạc cũng như thẻ căn cước có cần phải nhét vào trong vali chật chội."

"Haha, em hiểu rồi, nạn nhân đã đem vali đựng đồ của mình đến những nơi như khách sạn, hoặc nhà riêng người khác xong mới bị sát hại." Ái Nhi cười tít mắt.

"Con gái cười chẳng có duyên tí nào." Doãn Thiên khẽ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Bên trong căn phòng giam u ám tĩnh lặng, một người đàn ông đang ngồi dùng miệng cắn ngón tay lấy máu vẽ lên những bức họa vô cùng đáng sợ. Tiếng mở cửa phòng giam đột ngột vang lên.

"Trương Hữu Nhiên, có người muốn gặp anh."

Một cai ngục nhiều râu ria bậm trợn bước vào còng tay hắn lại, dẫn ra bên ngoài nơi có hai cảnh sát đứng đợi sẵn. Đưa hắn đến một căn phòng cũng khá ngăn nắp, không có quá nhiều vật dụng trang trí, chỉ có chiếc bàn là chiếm diện tích đáng kể.

"Xin chào."

Giọng của Doãn Thiên lạnh lùng cất lên khi hắn vừa bước vào căn phòng, anh đang ung dung ngồi vắt chéo chân trên chiếc ghế dựa rất thoải mái. Trương Hữu Nhiên từ từ ngồi xuống, hai tay đưa lên bàn để lộ ra chiếc còng thép.

"Anh là ai?" Trương Hữu Nhiên gương mặt có chút thắc mắc lên tiếng hỏi.

"Genius."

Doãn Thiên trả lời ngay sau khi câu hỏi được đặt ra, và quăng lên bàn một vài tấm ảnh về vụ án chiếc vali vừa xảy ra. Trương Hữu Nhiên dường như đã nhận ra Genius là ai nên nhếch môi cười tỏ vẻ chẳng quan tâm lên tiếng khiêu khích.

"Chó săn muốn biết chuyện gì nào?"

Doãn Thiên bình thản đứng lên, lấy chai sữa trên tủ nhỏ cạnh cửa ra vào căn phòng ra uống xong mới lên tiếng từ đằng sau lưng Trương Hữu Nhiên.

"Tất cả những điều mày có thể nói."

"Death sẽ thấy tao giết mày."

Trương Hữu Nhiên bắt đầu giọng cười thỏa mãn của một tên sát nhân. Trái ngược với hắn, Doãn Thiên vẫn không tỏ ra bất kì thái độ gì ngoài việc ung dung ngồi xuống tiếp tục uống sữa.

"Vụ này phải công nhận mày còn kém rất xa về sự tỉ mỉ cũng như tinh vi đấy."

Hắn nhìn xuống những tấm hình, sắp xếp từng tấm thành thứ tự hàng ngang để tiện quan sát. Nheo mắt như không phục, nhìn Doãn Thiên bắt đầu tỏ vẻ hợp tác. Đưa ngón tay chỉ vào phần tóc của nạn nhân trong hình mà nhếch môi cười.

"Một phần tóc bị nhuộm trắng."

"Tinh khiết nhưng dễ bị đen bôi nhọ." Doãn Thiên trả lời.

"Mày quả là rất thông minh." Trương Hữu Nhiên lắc nhẹ đầu cuối xuống cười thỏa mãn.

"Mày biết gì về chuyện này?"

Doãn Thiên im lặng nhìn hắn một lúc sau khi kết thúc câu hỏi, Trương Hữu Nhiên giọng bỗng trở nên nhẹ nhàng hơn lúc này.

"Chẳng lẽ mày không nhận ra, Death đang cố giải tỏa suy nghĩ bị chèn ép bởi một người nào đó. Nên mới dùng màu trắng tượng trưng cho mình sao?"

"Tóc người là thứ sinh ra của tự nhiên, cho dù cả trăm năm cũng không thể phân hủy, màu trắng lại chỉ nhuộm lên một phần của tóc nạn nhân." Doãn Thiên nhếch môi giải thích.

"Mang ơn người khác tất nhiên là phải làm gì đó để trả ơn rồi, tao không biết kẻ sau lưng Death mục đích của hắn thật sự là gì. Nhưng vẫn muốn nhắc mày, niềm vui thỏa mãn giết chóc mãi là bất diệt."

Trương Hữu Nhiên nói xong nét mặt lại trở nên biến thái, nhìn Doãn Thiên với ánh mắt cảnh cáo. Xong đứng lên khỏi ghế và theo nhân viên cảnh sát đi về khu phòng giam của mình, trước khi ra khỏi cũng không quên gửi lời chúc may mắn đến cho Doãn Thiên.

Ái Nhi sau khi ngủ một giấc thật ngon lành trên chiếc giường Doãn Thiên vừa đặt mua thì mới biết anh đi đâu mất tiêu từ sáng sớm. Trong nhà chỉ còn lại cô, đang bận tay làm ít điểm tâm sáng thì tiếng xe Doãn Thiên chạy về.

"Anh đi đâu về vậy?" miệng cô còn ngậm miếng bánh mì lên tiếng hỏi.

"Đi xác minh một số chuyện mà anh đã suy luận."

Doãn Thiên bước đến sofa lấy laptop ra dường như đang truy cập vào gì đó trong máy, xong một lúc sau anh để lên bàn. Giọng nói khá quen tai của

người mà anh thường liên lạc với FBI bên Hoa Kỳ cất lên.

"Hello Genius, it's rare for you to remember me." (Xin chào Genius, thật hiếm khi anh nhớ tôi)

"Tôi muốn có tên danh sách tất cả thành viên quản lý an ninh của trại giam Edinburgh ở Indiana." Doãn Thiên lạnh lùng vào thẳng vấn đề.

Ái Nhi tò mò dừng lại việc nấu điểm tâm bước nhanh đến ngồi bên cạnh Doãn Thiên xem cuộc nói chuyện giữa hai người, bất ngờ người trong camera lại tỏ ra chút e ngại khi nhắc đến chủ đề trước mặt cô.

"Tôi sẽ bảo đảm vấn đề tuyệt mật, đây là bạn gái tôi." Doãn Thiên lên tiếng.

"Có 8 thành viên FBI chuyên môn phụ trách thấy phiên quan sát khu vực trại giam, 6 security canh giữ, 13 cộng tác cảnh sát Hoa Kỳ thường trực và 9 bảo vệ kiểm duyệt hệ thống."

"Gửi tất cả thông tin qua cho tôi." Doãn Thiên nói xong đóng laptop lại bước thẳng lên phòng với vẻ mặt lạnh lùng, trầm lắng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

"Doãn Thiên đâu rồi người đẹp?"

Giọng của Tiểu Văn mới đến từ bên ngoài vọng vào, nhìn dáng vẻ khó đi vì trên tay mang theo cả đồng bánh kẹo hoa quả được gói gọn gàng trong từng bọc nylon. Mãi mới mò được đường đến bàn đặt xuống đối diện trước mặt sofa cô ngồi xong thở phào.

"Những cái này là...?"

Ái Nhi nhìn vào mà chóng cả mắt, từng gói quà đều được dán giấy ghi tên người nhận. Tất cả là tặng cho Doãn Thiên, xem ra các nhà soạn báo đã sẵn lòng thông tin khi anh tham gia buổi giảng thuyết tâm lý. gương mặt vị phó giáo sư trẻ tuổi bây giờ mới được in lên báo chi tiết nhất.

"Tặng cho nam thần, mong anh hãy nhận lấy xem như là tình cảm nhỏ bé em dành cho anh."

Ái Nhi đọc vài dòng ghi trên giấy, tròn xoe mắt không ngờ những bạn nữ này lại mạnh dạng đến như vậy. Thấy nét mặt cô đang bĩu môi tỏ vẻ phản đối, Tiểu Văn mỉm cười lên tiếng chọc ghẹo.

"Người đẹp, xem ra những ánh mắt ngoài kia đang rất hâm mộ nam thần Doãn Thiên đấy."

"Họ chỉ thích vẻ bên ngoài thôi, chứ mà biết tính cách kì quái lập dị của anh ta thì sẽ chạy mất dạng." Ái Nhi giọng khá chua giọng nói.

Tiếng mở cửa từ trên phòng Doãn Thiên làm cho Tiểu Văn và Ái Nhi dừng lại chủ đề đang nói, trông anh đi xuống vô cùng lạnh lùng nam tính với quần dài và chiếc áo sơ mi đen càng làm tăng thêm sức hút quyến rũ từ dáng người lịch lãm.

"Doãn Thiên, cậu có quà từ các fan nữ hâm mộ đấy." Tiểu Văn liếc sang bàn.

"Có sữa không?"

Doãn Thiên ung dung vừa hỏi vừa nhìn vào cả đồng quà khác nhau xong ngồi xuống sofa bên cạnh Ái Nhi.

"Những thứ không phải sữa, bỏ đi."

Anh bình thản ngồi vắt chéo chân, đưa tay lên vuốt nhẹ lên mái tóc của Ái Nhi bên cạnh. Tiểu Văn và cô nhìn nhau tỏ vẻ bất ngờ trước câu nói mang tính phủ phàng không hề nhẹ của Doãn Thiên.

"Dù sao cũng là tấm lòng của người khác mà." Ái Nhi nhìn sang những món quà khẽ tiếng.

"Tiểu Văn, cậu lưu địa chỉ những người mà tôi vứt bỏ quà, gửi lại cho họ vài món gấp mười lần giá trị giúp tôi."

Thật đúng với tính cách kì quái của anh, chuyên làm những điều mà mọi người không thể nghĩ tới. Hiện tại thấy Doãn Thiên có vẻ thoải mái hơn lúc vừa về đến nhà, nên cô mới tò mò chuyển chủ đề hỏi chuyện nhỏ vào tai anh.

"Anh cần danh sách những người quản lý an ninh trại giam Edinburgh làm gì vậy, vụ án mới nữa sao?"

"Death không thể một mình vượt ngục được với chế độ quản lý tội phạm rất phức tạp của Indiana, chắc chắn là có kẻ đã giúp hắn." Doãn Thiên nhoẻn mặt trả lời.

"Vấn đề này tôi và cậu đã từng nghĩ đến, nhưng hiểu biết về độ bảo mật của chúng ta về trại giam Indiana là quá ít để đưa ra giả thuyết cách thức hắn tẩu thoát chính xác được."

Trong lúc cả ba người đang nói chuyện, thì máy laptop của Doãn Thiên có Gmail dành riêng cho thoại xuyên quốc tế. Coppy lại vào USB đưa cho Ái Nhi vào bên trong phòng sách soạn thành một bản thảo chi tiết, chưa đến 10 phút cô đã làm xong.

"Gi vậy?"

Tiểu Văn tò mò đến cùng với Ái Nhi và Doãn Thiên xem bản thảo vừa được soạn, chỉ là một tờ danh sách khá nhỏ. Bên trong có đầy đủ tên tuổi, chức vụ và vị trí thiết lập sơ đồ của từng cá thể cảnh sát FBI khu vực ngục giam Indiana.

"Cậu làm tôi ngạc nhiên đấy, có cả thông tin tuyệt mật từ FBI quốc tế luôn à."

Dù từng cộng tác điều tra cùng với Doãn Thiên giúp FBI Hoa Kỳ phá không ít vụ án, nhưng đây là lần đầu tiên Tiểu Văn có thể xem tận mắt thông tin tuyệt mật được quốc tế lưu giữ thế này. Chính phủ hoàn toàn có quyền bắt những ai tự ý trực tiếp kham khảo mà không thông qua xét duyệt cho phép.

"Đây chỉ là bản sao ông Amory gửi đến, không hề vi phạm luật pháp, yên tâm đi." Doãn Thiên bình thản đáp.

"Chỉ xem vài chữ cũng sợ vi phạm luật pháp sao?" Ái Nhi gãi đầu tò mò không hiểu.

"Các FBI nghiệp vụ thường có ít nhất 3 đến 4 passport và giấy tờ mang quốc tịch, danh tính nghề nghiệp làm giả khác nhau, chỉ có thông tin Doãn Thiên đang cầm trong tay là thật thôi. Nếu lộ, họ rất dễ thất bại nhiệm vụ được giao hoặc sẽ chết trong tay bọn tội phạm khi bị chúng phát hiện thân phận." Tiểu Văn mỉm cười giải thích cho Ái Nhi.

"Vậy nếu xem danh sách thông tin, các kế hoạch quan trọng của quốc gia hay thiết lập về hội nghị chính phủ thì sẽ bị bắt giam bao nhiêu năm?"

"Xem hết những chủ đề em vừa hỏi trong bản gốc có dấu mộc của chính phủ quốc tế thì họ sẽ không bắt nữa đâu." Doãn Thiên khẽ lắc nhẹ đầu mỉm cười trước câu hỏi ngỡ ngàng từ cô.

"Vì họ đã đủ quyền xử bắn người đẹp tại chỗ rồi, khỏi phải bắt chi nữa." Tiểu Văn gật đầu tỏ ra đồng tình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Quá Khứ (phần 1)

Màn đêm thật yên lặng, mặt hồ nước nhỏ nằm ven khu rừng cách không xa thành thị đi chừng 15km về hướng Đông. Tiếng động xuất phát từ những viên đá được ném nhảy tung tăng trên nước xong mới chìm xuống đáy, người mặc áo khoác phủ qua đầu đã một mình đứng đó rất lâu.

"Tại sao người đó lại là em?"

Giọng nói vô thức thoát ra từ miệng nghe rất quen thuộc, nhưng không còn mang tính chất của một kẻ sát nhân hàng loạt ý nghĩ biến thái. Thấy vào đó, đang thoáng lên cảm giác buồn và chửa đầy tâm sự, Death thờ dãi cười mỉm ngược lên bầu trời đêm như nhớ lại những chuyện đã qua lúc trước.

(Nhà giam Edinburgh ở Indiana)

"Chuẩn bị đón tiếp tù nhân mới kìa bọn bây."

Giọng của một tên to con ra dáng thủ lĩnh mặc bộ quần áo tù nhân số 9 đang ngồi dựa lưng cho hai tên đằng sau massage, ngược nhìn ra Death đang bị còng tay đứng ở công chờ quần ngục sắp sắp chỗ cho mình.

Gương mặt lì lợm lúc mới vào của Death đã để lại cái gai trong mắt bọn giết người lính đánh thuê, vô tình được sắp vào ở chung buồng giam với chúng. Từng cặp mắt như muốn đe dọa liếc sang Death khi hắn vừa mới bước vào.

"Không chào đại ca hả thằng kia."

Tên lính đứng phía sau lưng đại ca kia lên tiếng khi thấy Death ngón yên trong một góc không quan tâm đến bọn chúng, bực tức trước thái độ đó nên tính lao vào đánh cho một trận đờ tửc thì bắt ngờ tên đại ca ngăn lại.

"Thằng kia, chắc mày không biết vì sao tao vào đây phải không?"

Tên đại ca nhếch môi tỏ ý định khoe khoang chiến tích mình có được khi còn làm lính đánh thuê, nhưng lại nhận từ Death một nụ cười nhếch khinh bỉ. Hắn ra hiệu cho lính đến nắm cổ áo lôi đứng lên, đấm một cú khá mạnh vào mặt khiến miệng Death chảy máu.

"Đại ca của bọn tao đã từng giết chết 5 thằng như mày đây."

Nheo mắt khi đánh một cú chảy máu miệng mà mặt của Death vẫn tỉnh bơ, thậm chí tiếp tục nhếch môi cười tỏ ý chẳng thấm vào đâu cả. Cả đám vừa bước đến đánh hội đồng thì tiếng gõ cửa của cây baton trên tay quản ngục đập vào cửa, khiến mọi chuyện tạm ngưng.

"Tụi bây liệu hồn đấy, còn thằng đang chảy máu miệng kia bước ra đây."

Giọng quản ngục vừa nói vừa dùng cây baton chỉ thẳng về hướng Death đang đứng, hôm nay cũng là ngày xem xét thành tích cải tạo và so sánh tội trạng mức án để giảm hoặc tăng ngày thụ án của từng tên một.

Do có quản ngục nên bọn chúng cũng không dám làm gì, chỉ liếc Death cảnh cáo. Từng tên điểm danh và được nêu tội trạng, đa số là giết người cướp của, đánh nhau làm chết người và kẻ tội trạng được xem là khủng nhất vẫn là tên đại ca với tội giết 5 người theo đơn đặt của khách hàng. Nhưng đến lượt Death thì quản ngục ngập ngừng như không dám tin tội trạng trong hồ sơ mình đang đọc là có thật, làm cho cả bọn còn lại cũng tò mò theo.

"Fresh Flower, giết tổng cộng 16 người và tự ý bắt giam 11 người trong tình trạng thương tích... còn 8 vụ án giết người nghi vẫn liên quan nhưng chưa tìm ra bằng chứng, được FBI Hoa Kỳ đặt biệt danh Death."

Những tên đang sắp hàng còn lại bỗng nhiên đôi chân run lên và ngay cả tên đầu gấu thủ lĩnh cũng phải lùi chân dần về phía sau, thái độ sợ hãi dần lộ rõ. Quản ngục nuốt nước bọt ngán ngẩm tiếp tục đọc hồ sơ thông tin.

"Ngang thành tích với Genius, một thiên tài của trường đại học George Washington được quốc gia Hoa Kỳ đề cử bổ nhiệm phó giáo sư chuyên gia tâm lý học trẻ nhất hiện tại." Quản ngục càng đọc lý lịch thông tin của Death thì càng nuốt nước bọt nê phục.

"Tiếp đi chứ." Death nhếch môi cười đầy phần khởi, như điểm nhấn cho sự cảm nhận chết chóc đang đến gần.

"Fresh Flower, lọt vào top 5 tên tội phạm nguy hiểm nhất tiểu bang Washington ghi nhận và khiếp sợ chỉ trong vòng gần 2 tháng gây án."

Những tên tội phạm đang có mặt tại đây vẫn chưa hết nỗi lo ngại khi bắt ngờ nghe được lý lịch phạm tội của tên này. Những lúc hắn đưa ánh mắt nhìn sang, tên thủ lĩnh và kẻ đã đấm vào mặt Death như mất kiểm soát hành động lại cắn răng run người.

"Kết án 35 năm tù giam và 2 án tử, sẽ thực hiện sau khi tội phạm thụ án giam xong."

Quản ngục đọc tới đây thì đóng hồ sơ lại, làm vài cuộc kiểm tra theo quy định. Xong mang vật dụng cá nhân cần thiết cho Death rồi nhanh chân bước ra ngoài khóa chặt cửa phòng giam lại.

"Quản ngục... quản ngục."

Giọng những tên tội phạm còn lại đang rất hoảng loạn vì bị giam chung với Death, chẳng còn ai dám tỏ vẻ với hắn nữa mà chỉ như con mèo con ngoan ngoãn nằm cách xa thân phận đối mặt đến hành động của hắn. Cứ mỗi lần Death nhúc nhích chuyển người thì cả đám sợ hãi ngồi dậy không dám ngủ nữa.

Sáng hôm sau, tên đã đấm Death chảy máu tự nhiên nằm úp xuống chết không ai biết, khi gọi dậy điểm danh mới được phát hiện. Giương mặt của người này đã biến dạng, miệng bị xé toạc ra rất đáng sợ, tất cả điều đoán được người nào làm nhưng không ai dám lên tiếng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Quá khứ (phần 2)

Thấm thoát thời gian đã trôi qua nhanh chóng, Death thụ án trong trại giam hơn 4 năm. Liên tục tiếp xúc với những tên tội phạm mới cũ nhưng vẫn chưa ai có thành tích hoặc thông tin nào khiến hắn đủ hứng thú để so tài như hồi ở bên ngoài với Genius.

Càng lúc Death càng nóng lòng tìm cách thoát ngục, điều đáng nói lại không thể vì hệ thống quá khép kín. Những thủ thuật hắn vạch ra tình vi thể nào cũng vô dụng, nếu so sánh thì chỉ thua các an ninh bảo mật quốc tế. Đang tập trung làm vệ sinh phòng quân y, lau dọn sát vách tường phía bên kia bỗng có tiếng nói nghe rất quen thuộc vang lên.

"Fresh Flower, bị giam trong đây thì thật đáng tiếc cho những tài năng anh sở hữu được."

Giọng nữ, mà còn rất quen đó vừa cất lên khiến Death phải dừng tay lại đưa ánh mắt nghi ngờ qua bên vách tường. Xung quanh đa số đã cách ly với

hắn, một phần là do nỗi sợ còn phần khác họ sợ sẽ bị hắn giết mà không ai biết lý do.

"Giọng nói này..." Death nheo mắt.

"Anh không cần quan tâm tôi là ai, chỉ cần biết tôi đến để giúp anh."

"Cô giúp tôi, thật buồn cười." Death tỏ ra thái độ khinh thường, không tin tưởng.

"Chúng ta sẽ trao đổi lợi ích, tôi giúp anh trốn thoát và ngược lại, anh phải nghe theo ý tôi." Giọng nữ bên ngoài càng tỏ ra chắc chắn hơn.

"Có phải cô chính là..." Death lúc này mới khẳng định giọng nói bên ngoài đó là một người quen.

"Tôi là cái bóng sau lưng anh, là đôi mắt sau lưng anh."

Giọng nói bỗng nhiên yên lặng sau câu nói, trở lại những tiếng lục đục dọn dẹp từ xung quanh. Đêm đó Death nhận được một bản đồ nhỏ và thiết bị liên lạc không dây gói kỹ trong phần ăn của mình, bên ngoài quán ngục và các nhân viên khác cũng ít qua lại hơn bình thường.

Lợi dụng thời cơ được vạch sẵn, Death chỉ cần bê ổ khóa lên trốn ra ngoài. Những tên tội phạm nhìn thấy cũng không dám lên tiếng, camera ở những nơi quan sát tự ngưng hoạt động. Sau gần một đêm chạy theo sự sắp đặt sẵn hắn đã an toàn chui ra khỏi rào gai trại giam ra ngoài, bắt đầu lại một nỗi kinh hoàng mới.

"Bíp, bíp."

Tiếng từ thiết bị mà lúc này Death nhận được bắt đầu reo lên, nheo mắt khi giọng nữ kia lên tiếng chúc mừng hắn. Lúc này Death mới tỏ vẻ tin tưởng chịu hợp tác, theo hướng chỉ dẫn đến một ngôi nhà cũ gần đó lần trốn đến sáng hôm sau.

"You are Fresh Flower?"

(Mày là Fresh Flower?)

Đang nằm nhắm mắt sau một đêm mệt nhọc khi trốn thoát trại giam, tiếng của một người đàn ông mặc bộ đồ FBI từ bên ngoài tiến vào. Do không đề phòng nên đến gần mới phát hiện, lập tức Death phản ứng. Nhưng đúng là đặc nhiệm có khác, chỉ một đòn đã khóa chặt chân tay hắn.

"Do not worry, I do not come to catch you." (Mày đừng lo, tao không đến để bắt mày.)

Death nghe vậy mới bình tĩnh lại đập tay đầu hàng, FBI kia mới buông ra. Đang xoa cánh tay vì đòn khóa khá đau, thì một bộ đồ vest mới tinh quăng ra trước mặt. Cùng với thẻ căn cước và passport giả từ trên tay FBI đó đưa ra hiệu cho Death cầm lấy.

"You will go to where Genius is working to wait for the next command."

(Mày sẽ đến nơi Genius đang làm việc để chờ lệnh tiếp theo.)

"All arranged, there will be people help you get there."

(Tất cả đã được sắp đặt, sẽ có người giúp mày đến đó.)

Nói xong tên FBI đó nhẹ nhàng rời khỏi ngôi nhà cũ, để lại Death những sự nghi ngờ và tò mò rât cuộc là ai đã giúp mình. Đến cả nhân viên FBI cũng phải ủng hộ làm theo ý hắn mà đến đây, điều Death biết là giọng nói đó là của nữ, quen thuộc vô cùng.

Death dùng danh phận giả nhận được cùng với sự thông minh, tinh vi nên dễ dàng vượt qua sự truy bắt. Ven theo đường tàu thủy, hắn đã đến được khu vực hiện tại của Doãn Thiên đang định cư. Tiếp tục cuộc đấu trí mà ngày xưa hắn vẫn còn chưa thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Cái tên đặc biệt

Đồng hồ hiện tại chỉ mới gần 3h sáng. Ái Nhi bỗng bị đánh thức bởi tiếng lách cách của viên phấn phát ra bên ngoài phòng. Tò mò mở cửa, bước khẽ chân theo tiếng động đó đi lên trên tầng thượng biệt thự. Tiếng động mỗi lúc một rõ hơn.

Đêm tối dường như che khuất tầm nhìn của Ái Nhi, nhưng cũng vừa đủ để cho cô thấy được Doãn Thiên đang ngồi khom lưng quay về phía cô. Tay vẫn đang vẽ gì đó lên nền gạch, nét mặt lạnh lùng cùng vẻ đẹp nam thần của anh có lúc mờ, lúc lại được soi rõ bởi ánh trăng. Một cảnh tượng mà chắc chắn không một cô gái nào rời mắt được.

"Nhìn đủ rồi chứ, anh làm em thức sao?"

Bỗng nhiên giọng anh cất lên khiến Ái Nhi đỏ mặt im lặng, thì ra này giờ cô đứng nhìn trộm Doãn Thiên biết cả rồi. Hít một hơi thật sâu cố lấy lại bình tĩnh, cô nhẹ nhàng đi ra lên tiếng gạt chủ đề này sang một bên. Cô nhìn những hình ảnh vẽ bằng phấn bên dưới chân mình.

"Những hình này là...?"

Doãn Thiên im lặng nhìn sang nơi khác, ánh tối cộng thêm sự buồn ngủ hiện rõ trên khuôn mặt của Ái Nhi. Nheo mắt một lúc cô mới ngạc nhiên vì đó chính là bản sơ đồ, họa nét đầy đủ những chi tiết trại giam mà ông Amory gì đó đã gửi lúc sáng hôm qua.

Đúng là bộ não của thiên tài, nhớ tất cả những chi tiết dù nhỏ nhất trong một lần nhìn vào. Mà vẽ cũng rất đẹp, tuy không mang nét tinh tế như các họa sĩ nhưng cũng đủ gọi là có hoa tay.

"Em ngủ đi, ở đây đêm xuống lạnh lắm."

Câu nói của Doãn Thiên bỗng làm cho Ái Nhi có chút hụt hẫng, lại vô tình lôi cô vào chủ đề ngay trước mặt. Choàng tay qua ôm lấy anh từ sau lưng, tò mò nhưng cô vẫn nhắm mắt im lặng, hiểu ý nên anh đưa tay giữ chặt vòng ôm nhẹ nhàng mỉm cười.

"Anh chỉ đang suy nghĩ về vụ án chiếc vali, hung thủ quá tinh vi thôi."

"Những hình vẽ dưới chân em là sơ đồ trại giam Edinburgh, không liên quan gì đến vụ án chiếc vali kia cả. Còn nữa, với tính cách ngạo mạn của anh, thì không có chuyện khen bất cứ cách thức phạm tội dù tinh vi thế nào đi nữa. Chứng tỏ anh đang tìm lý do che giấu cho suy nghĩ của mình chứ không hề nói thật nên mới lộ ra sơ hở này."

Ái Nhi vẫn trầm tư nêu rõ ý nghĩ hiện có, không hề biết gương mặt Doãn Thiên đang khá bất ngờ trước những câu mình vừa nói. Một chuyên gia tâm lý tội phạm như Doãn Thiên lần đầu tiên bị người khác dùng cách quan sát tâm lý nắm bắt được suy nghĩ của mình, nên ngoài cứng họng ra thì anh chẳng biết nên làm thế nào cả.

"Có tiến bộ nhiều đấy ngốc."

Cái thờ dài kèm theo lời khen chưa chất dành cho Ái Nhi từ anh, khiến cho cô cảm thấy anh lúc này thật đáng yêu làm sao. Sau đó tiếp tục đưa ánh mắt mang tính chất lấy lời khai mà cảnh sát thường dùng lờ mờ sang Doãn Thiên.

"Anh phản ứng như thế không có nghĩa là mình nói dối, Death là trung gian của vụ án vali và cũng liên quan đến vụ vượt ngục."

Gương mặt anh bỗng trở lại trầm lắng, lạnh lùng bình thản trả lời Ái Nhi. Kéo tay cô ngồi xuống đất theo hướng đối diện hình vẽ, Doãn Thiên tiếp tục cảm viên phấn lên ghi rõ những câu hỏi nghi vấn chưa thể giải đáp lên từng chỗ một.

"Em nhìn thử xem, với hệ thống quản lý khu vực hoàn toàn khép kín như thế này, thì bộ phận nào dễ trợ giúp Death thoát ra nhất?"

"Khả năng là từ lực lượng FBI, đảm nhiệm an ninh trại giam, nên quyền hành chắc cũng sẽ cao nhất trong các bộ phận."

Ái Nhi quan sát một lúc xong gãi đầu, vì trên hình vẽ Doãn Thiên có ghi rõ ràng nguồn gốc của các thành viên. Đa số không cùng trách nhiệm, có nhân viên cảnh sát khu vực, thành viên FBI cũng như Security và bảo vệ canh gác.

"Đúng, chính phủ không dùng cùng một bộ phận thống nhất mà tụ tập mỗi ngành, mỗi sở trường khác nhau tạo thành hệ thiết lập riêng. Cũng giống như trong ngân hàng, những hồ sơ có họ hàng gần nhau, hoặc cùng huyết thống trong gia đình điều không được làm chung một tổ. Đề phòng việc cấu kết âm mưu tham nhũng."

"Đúng là bí mật khắc khe, giờ em mới mở rộng tầm mắt bởi những việc tưởng chừng đơn giản. Không ngờ lại phức tạp đến như vậy."

Doãn Thiên bắt đầu ghi danh sách tên bên cạnh sơ đồ, tuy Ái Nhi không hiểu lắm nhưng tốc độ của bàn tay anh đang chứng minh là hoàn toàn nhớ rõ. Bỗng nhiên cô tròn xoe mắt ngược lên nhìn anh bởi vì đến tên ở vị trí thứ 8, có vẻ Doãn Thiên hơi khựng lại một chút đi kèm theo nét mặt khó chịu.

"Little Nana."

Ái Nhi giọng thốt lên trong sự bất ngờ khi tên của Tiểu Ngạn lại được Doãn Thiên đề cập đến, hơn nữa còn đặt trong ngoặc. Tuy không thiện cảm với cô ta nhưng phải gạt đầu trong sự ngưỡng mộ, vì rằng xoay quanh phó giáo sư Genius điều là những thiên tài hiếm có. Có lẽ dấu ngoặc đó là cấp bậc đặc biệt, hoặc ít ra cũng là trưởng đội của 7 thành viên FBI còn lại.

"Chắc Tiểu Văn rất tự hào về em gái mình nhỉ?"

"Đừng để cậu ta biết Tiểu Ngạn có tên trong danh sách bảo mật này."

Doãn Thiên nhắm mắt lại suy tư một lúc khá lâu xong mới mở miệng lên tiếng dặn dò Ái Nhi, còn cô lại thắc mắc vì khi nhận soạn thảo sơ đồ thì Tiểu Văn cũng xem chung mà, cần gì phải giấu. Nhưng xem ra thái độ hiện tại của anh không phải đơn giản, chẳng lẽ liên quan gì đến suy luận của Doãn Thiên.

"Danh sách này thật chất không nằm trong sơ đồ em soạn, những tên đó chỉ là quân ngục và vài tân binh không đáng chú ý."

"Tại sao anh lại giấu Tiểu Văn?" Ái Nhi nheo mắt.

"Tiểu Văn thật chất không vui vẻ như bề ngoài thường thể hiện, chẳng qua anh không muốn để cậu ta biết được em gái mình đang trong sự nghi ngờ của anh. Khi nào xác minh xong nói cũng được."

"Nghi ngờ sao...?" cô hỏi.

Doãn Thiên lạnh lùng đứng lên sau câu nói vừa rồi, đưa bàn tay ra trước mặt Ái Nhi ra hiệu để anh kéo cô ngồi dậy. Khẽ hôn lên môi cô, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Đi ngủ thôi ngốc."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

"Tôi cầu xin anh, hãy thả tôi ra đi mà."

Giọng yếu ớt của một cô gái trẻ mặt mũi bầm tím và trên người đầy những vết thương đang rỉ máu, hai tay bị khoá giữ chặt bởi dây xích được đóng sâu vào vách tường chắc chắn.

"Lúc này nhìn em thật quyến rũ."

Death đang đứng nhếch môi cười biến thái, áp mặt vào làn da đang bị thương của cô gái và cất tiếng nói nhẹ nhàng như vừa thưởng thức được một món ăn khoái khẩu. Bỗng nhiên bất ngờ hắn đưa tay lên bóp chặt vào eo cô quá lớn, máu trên người lại bắt đầu rỉ ra nhiều hơn.

"Rốt cuộc tôi cũng chỉ là quân cờ của em có phải vậy không hả?"

"Aaaaaa."

Những giọt nước mắt của người con gái đang bị Death hành hạ nỗi đau thể xác, lẫn tâm lý đã 2 ngày qua thật sự sống không bằng chết. Biết là chẳng thể tìm kiếm được chút hi vọng sống nào tiếp tục, trong vô thức cô đã cố gắng cắn lưỡi tự tử.

"Em có biết anh yêu em lắm không, anh không thua thằng khốn Genius đó."

Tay Death càng dùng sức, thái độ càng lúc càng điên cuồng trút giận lên người nạn nhân xấu số khiến cô gái cũng chưa kịp cắn lưỡi đã như muốn chết đi sống lại. Không còn cách nào khác, cô gái chỉ biết ngước mắt lên nhìn Death với sự phẫn nộ.

"Người là tên khùng điên, biến thái."

"Anh đã mong chúng ta là một đôi, tại sao em lại muốn có được Genius, nó quan trọng trong tim em vậy sao?"

Cô gái dường như đã kiệt sức bởi sự trút giận lên người mình của Death, nên tiếng nói đã khàn đi rồi. Đôi mắt dần dần nhắm lại và chỉ cố gắng thì thầm đủ nghe trước khi cô bất tỉnh.

"Tôi..không biết Genius là ai cả."

"Nói dối, trong tim em luôn là Genius, anh sẽ chứng minh điều đó."

Nói xong Death mới chịu buông tay ra khỏi eo nạn nhân, nền gạch vẫn còn ướt vì những giọt máu đang nhiều xuống. Hắn nheo mắt ôm đầu quy xuống như đang rất đau đớn, một lúc sau mới chịu đứng lên bình tĩnh và nhìn cô gái vừa bị hắn làm cho bất tỉnh chằm chằm.

"Trong tim em luôn là Genius, anh sẽ xem phải không?"

Nói về tình hình bên biệt thự của Doãn Thiên, trên sàn dưới chiếc ghế sofa phòng khách là tiếng lán lóc của những chai sữa đã được anh uống sạch. Anh đang cùng Thiết Tiểu Văn lướt dạo xem lại chi tiết từng vụ án liên quan đến Death ở Hoa Kỳ 5 năm trước, bởi Doãn Thiên dường như cho rằng không đơn thuần nó chỉ là bọc phát bởi tâm lý khác thường, mà khi liên kết lại sẽ có thông điệp gì đó từ Death.

"Ôi trời, hai anh đẹp trai bao nhiêu thì xấu tính bấy nhiêu, bừa bộn không chịu nổi."

Tiếng của Ái Nhi từ ngoài cửa nhìn vào cảnh tượng bên trong mà chỉ biết lắc đầu ngao ngán, phải chỉ nếu trong khung cảnh nào khác thì thật hai soái ca nam thần bảnh bao kia đúng là một bức tranh đẹp cho các cô gái khác nhìn trộm rồi. Từ từ neho mắt bước đến gần, tự nhiên giọng của Doãn Thiên cất lên khiến cô phải dừng chân.

"Cẩn thận, cách em 2 bước chân là miếng thủy tinh còn sót lại của chiếc ly mà Tiểu Văn sơ ý làm bể. Nếu dẫm phải tỷ lệ vào mạch máu là 85%, rất cao đấy.

"Trời, lại còn không dọn mà ngồi đó ung dung phân tích, anh còn gì bá đạo hơn nữa không hả Doãn Thiên."

Ái Nhi nhìn xuống sàn nhà, neho mắt tìm miếng thủy tinh mà anh vừa nói. Lên tiếng tỏ ý không hài lòng trách anh, xong cẩn thận gói lại mang ra ngoài vứt vào thùng rác, mới bước vào đến gần lườm mắt cả hai người. Nhưng hơi hụt hẫng bởi không ai quan tâm đến cô, chỉ chú ý về những bài báo tin tức cũng như hồ sơ phạm tội cũ còn sót lại của Death.

"Doãn Thiên, cậu đến đây xem! "

Tiểu Văn bất ngờ mở to mắt ra như phát hiện vấn đề gì đó, Doãn Thiên có vẻ chỉ mong chờ điều này nên chỉ vừa được gọi thì nhanh chóng đứng lên khỏi ghế sofa bước thật nhanh đến chỗ Tiểu Văn đang đặt laptop.

"Chuyện gì?"

Giọng anh lạnh lùng lên tiếng hỏi, nhìn theo hướng ánh mắt Tiểu Văn đang chăm chăm vào màn hình. Thì ra bên trong là những tấm ảnh nạn nhân được chụp tại hiện trường sau mỗi lần Death ra tay gây án, đa số thì thể tất cả điều không còn toàn vẹn.

"Cậu xem đi, dường như những phần Death lấy đi mỗi khi sát hại nạn nhân trong từng vụ án rất khác nhau, theo một trình tự từ đầu xuống chân." Tiểu Văn neho mắt.

"Thông thường những tên biến thái sẽ bị dả kích tâm lý khi nhìn thấy hoặc chịu ảnh hưởng gián tiếp nào đó bởi đặc điểm hay lời nói và cử chỉ của nạn nhân, cách thức gây án sẽ dần tinh vi hơn ban đầu. Nhưng với Death thì quả thật là một ngoại lệ cực kì hiếm gặp trong tâm lý học."

Ái Nhi bên cạnh cũng không ngừng bị hai người bọn họ kích thích sự tò mò, liền đến đứng nép sau lưng Doãn Thiên đưa mắt vào xem. Khẽ rùng mình, bởi toàn những hình ảnh máu me ghê rợn mà trước nay cô luôn nghĩ rằng chỉ có trong phim kinh dị. Những thi thể bị đứt đôi hoặc thiếu mất nội tạng, thậm chí không còn dấu để nhận dạng.

"Đúng, nhưng riêng một kẻ thông minh ngang ngửa với cậu thì tại sao cách thức gây án càng lúc càng câu thả và mang tính chất để lại manh mối điều tra chứ?"

Sau câu hỏi đó của Tiểu Văn, thì cả ba gương mặt đều trầm tư trong những suy nghĩ của riêng mình. Doãn Thiên đột nhiên quay lưng lạnh lùng bước thẳng lên phòng, kèm theo đó vòn vẹn một câu.

"Không phải hán không còn tinh vi, mà phần Death bị bất chính là một phần trong kế hoạch của ai đó."

Tiểu Văn và Ái Nhi chỉ biết thắc mắc vì thái độ kì lạ của Doãn Thiên, một lúc sau tiếng chuông điện thoại từ trong túi Tiểu Văn reo lên. Bình thần nhắc máy alo, nhưng chỉ vài giây sau đó là một gương mặt vô cùng nghiêm túc thể hiện rõ từng nét đó đem lại cho cô sự hiếu kì không nhỏ.

"Sao chứ, nạn nhân bị móc tim à?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vãn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Tiến hoá, thoái hoá

Vị trí hiện trường là một nơi cách không quá xa đô thị đông đúc, nên khi cô cùng Tiểu Văn đến nơi đã có khá nhiều người dân xung quanh hiếu kì đến xem khiến gần như cả đường vào cũng bị che mất.

"Xin mọi người tránh đường."

Ái Nhi đang bước từng bước đằng sau lưng của một nhân viên cảnh sát được bác Trịnh cử ra ngoài đón sẵn, những cái va chạm vào vai vô tình từ mọi người chen lấn khiến cô nhiều lần mém ngã. Một lúc sau mới có thể đến bên trong.

"Ừa, Doãn tiên sinh không đến cùng cháu sao?"

Giọng của bác Trịnh đang đứng cùng những nhân viên pháp chứng chụp ảnh và tìm vật được cho là có liên quan đem về xét nghiệm vân tay. Khá bất ngờ

khi thấy lần này Ái Nhi lại đến hiện trường cùng pháp y cao cấp Thiết Tiểu Văn.

"Gọi thế nào anh ta cũng không ra ngoài, nên cháu đến cùng với Tiểu Văn thôi ạ."

Cô vừa cố lấy lại nhịp thở điều đặn như bình thường vừa trả lời bác Trịnh, lúc này mới để ý Tiểu Văn đã mang xong bao tay và bắt đầu bước khám nghiệm sơ bộ từ bao giờ. Cả Ái Nhi và bác Trịnh đều đến gần xem thể nào.

"Nạn nhân nữ, tuổi có lẽ từ 22 đến 25, trên người hiện rất nhiều vết thương do những vật dụng khác nhau gây ra. Môi và làn da khá khô so với nhiệt độ ở đây, hiện tượng này chắc là do mất máu quá nhiều trước khi chết.

Tiểu Văn đưa tay khám nghiệm xác nạn nhân để trợ lý pháp y ghi vào hồ sơ, đến khi vén tóc của nạn nhân ra khỏi ngực trái. Thì Ái Nhi và những người xung quanh điều biểu hiện sợ hãi khá rõ trên khuôn mặt khi nhìn vào một lỗ khoét khá rộng trên ngực nạn nhân.

"Nạn nhân không còn tim trong ngực, ai đó đã tự tay móc ra. Người này không thuộc chuyên môn ngành y, nên tạo ra vết thương hoàn toàn không chính tề.

Lật thi nạn nằm nghiêng một hướng để tiện cho việc khám nghiệm vùng lưng thì bỗng nhiên Tiểu Văn có hành động dừng lại một chút. Đôi mắt và nét mặt xem ra đang suy nghĩ chuyện gì đó, cho đến khi Ái Nhi đưa mắt ngó xuống.

"Một phần tóc nhuộm trắng."

Tiểu Văn đang ngơ ngác thì bị ngắt ngang bởi tiếng thốt lên bất ngờ từ Ái Nhi, thực hiện tiếp tục cho xong công việc. Hoàn thành mọi thứ để đưa thông tin này thành một hồ sơ giao cho cảnh sát cũng phải đến gần buổi trưa mới hoàn thành.

"Người đẹp mang hồ sơ về đưa cho Doãn Thiên giúp anh nhé, anh phải đến bệnh viện làm thủ tục khám nghiệm lần nữa."

Tiểu Văn cũng không quên nhờ cảnh sát đưa cô về đến tận biệt thự, nói xong mới cùng trợ lý pháp y lên xe chạy đi. Từ vụ Ái Nhi bị Death bắt cóc, Doãn Thiên rất dễ nổi giận khi thấy cô tự ý đi hoặc về mà không có ai bảo vệ. Chắc chắn chuyện đó chẳng ai muốn nhìn thấy, vì bình thường gương mặt của anh đã quá lạnh lùng rồi.

"Doãn Thiên, hồ sơ vụ án mới đây, nhưng chắc chắn có một chuyện anh sẽ không đoán ra được đâu."

Ái Nhi hí hửng cùng với bộ hồ sơ Tiểu Văn đưa trên tay bước thật nhanh đến chỗ ghế sofa, nơi mà Doãn Thiên đang vắt chân uống sữa với dáng vẻ vô cùng bình thản. Đưa ánh mắt nhìn sơ qua, cô đang cố gắng khơi dậy sự tò mò của anh bằng việc giờ hồ sơ vụ án tắc quạ lại trước mặt anh.

"Nạn nhân là nữ, tuổi không lớn hơn 30, trên người có dấu hiệu hành hạ đánh đập. Bị móc tim, và điều em nói anh không đoán ra được chắc chắn phần sau tóc nạn nhân cũng bị nhuộm một phần màu trắng giống như nạn nhân vụ vali dưới hồ. Phải không?"

"Không đúng, rõ ràng anh ấy không có mặt ở hiện trường cơ mà, sao lại..."

Đó là những gì Ái Nhi đang suy nghĩ trong đầu, thật sự Doãn Thiên có thể khiến đầu óc cô mong lung không thể nào giải thích được. Ngơ ngác bởi đang bị phản tác dụng, giờ người thật sự tò mò là cô, lúc này không còn gì để nói nữa nên chỉ biết cứng miệng nhìn anh.

"Sao anh lại biết rõ đến vậy?"

"Suy luận, người gây ra vụ án này cũng như vụ chiếc vali không ai khác ngoài Death cả."

Doãn Thiên có vẻ đang rất nghiêm túc về vấn đề đang nói, không đợi sự phản ứng gì từ Ái Nhi, anh lạnh lùng đứng lên từ từ bước đến tấm bảng ở gần vách. Đưa tay xoay mặt sau qua, những hình vẽ tạo thành một vòng tuần hoàn càng làm cho nét mặt cô thêm bối rối khó hiểu.

"Anh đã từng nói hung thủ có quen biết nạn nhân trong vụ án mạng chiếc vali dưới hồ và Death đã tiến hoá tâm lý biến thái, không còn tự mình ra tay gây án nữa hay sao?"

"Chính xác, nhưng anh lại đặt suy nghĩ của Death ngang tầm với những tâm lý học chung. Hẳn hoàn toàn cao cấp hơn so với những tội phạm biến thái khác." Doãn Thiên nhếch môi cười giải thích.

"..."

"Death có thể tiến hoá, và cũng có thể thoái hoá tâm lý cũng như thủ đoạn. Hẳn có thể tinh vi trong cách thức gây án, hoặc lại có thể vô cùng cầu thả như kẻ mới chỉ lần đầu thực hiện phạm tội." anh cảm viên phần đánh dấu từng chi tiết một để Ái Nhi tiện theo dõi.

"Vậy tại sao anh lại biết hai vụ án trên là do Death làm?" cô gãi đầu thắc mắc.

"Công khai để lại manh mối, mục đích chính là để dắt mũi, bẻ hướng suy luận của anh sang một hướng khác. Vụ án trong hồ sơ em mang về, anh chỉ đoán xem có giống vụ án tiếp theo mà Death từng thực hiện 5 năm trước hay không thôi, chỉ khác ở chỗ lần này hẳn lại chọn màu trắng đại diện cho mình."

"Ý anh muốn nói là, Death sẽ bắt đầu gây án có thứ tự, cách thức như lúc trước. Sự tinh vi của hắn không nằm ở chỗ phi tang manh mối. Mà là ở thủ

đoạn nắm bắt hướng suy nghĩ điều tra của tất cả chúng ta, để tạo ra được hung thủ trong tưởng tượng không hề có thật. Nền những cách thức gây án của hắn sẽ có khi tinh vi, nhưng cũng có lúc cầu thả. Phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Nét mặt của Ái Nhi vẫn đang tỏ rất

chăm chú lắng nghe Doãn Thiên phân tích về tâm lý học, anh đã tóm tắt

lại những chi tiết để tiện giải thích cho cô dễ hình dung hơn.

"Tâm lý con người bắt nguồn từ những suy nghĩ trong bộ não, vì chứa đến hơn 100 tỷ neuron, 100.000 tế bào và hơn 1 tỷ khớp thần kinh. Nắm bắt theo cách thức nhất định sẽ hoàn toàn phản tác dụng, bởi sự khác nhau của tâm lý thường hoặc lệch hướng."

Anh vẫn đang nêu rõ thiết thực tâm lý một cách hết sức bình thản, từng cử chỉ thể hiện độ say mê của anh trong từng hành động giảng thuyết. Tất nhiên khi nói về phía Ái Nhi, với những suy nghĩ đơn giản luôn có sẵn cộng thêm chưa từng nghiên cứu đủ là cơ bản nên nghe 10 mà hiểu chỉ 1. Rõ ràng ánh mắt cô đang chú ý không rời Doãn Thiên, vẻ lạnh lùng nam thần này chắc chắn sẽ khiến biết bao cô gái lạc mất tâm trí mà không quan tâm đến bất cứ thứ gì đang hiện hữu ở xung quanh.

Tất nhiên từ khi cô làm trợ lý cho Doãn Thiên, có cơ hội được chứng kiến những kiến thức tâm lý cũng đã làm cho cách nhìn của cô thay đổi từ khi còn là một cô nàng sinh viên suốt ngày vô tư. Cũng không lạ gì bởi môn học này có tổng % số lượng đăng ký theo học ít nhất của bộ đào tạo ở các trường cao đẳng lớn nhỏ trong nước, vì họ không khác gì những người hay soi mói phỏng đoán tình huống dựa trên độ chính xác từ may mắn là chính chứ không có gì đáng tìm hiểu cả. Còn giống những ông cụ non, một sách luôn tìm lý thuyết bổ sung thêm những cách thức nắm bắt tâm lý người khác nữa chứ, nghĩ đến đã muốn năn nói chỉ là theo đuổi.

"Ngồi yên đến khi anh xuống."

Đó là câu nói duy nhất khiến Ái Nhi vừa cụt hứng kèm theo tò mò hiện rõ trong ánh mắt đang nhìn từ phía sau khi anh lạnh lùng đặt viên phấn trên tay về chỗ cũ. Lấy chiếc điện thoại trong túi quần ra khi tiếng chuông tin nhắn đến reo lên, đọc xong là lập tức như cục đá lạnh lướt nhanh đôi mắt sắc lém qua cô xong vồn vện như ra lệnh xong bỏ đi.

"Đồ khó ưa, đá lạnh, kì quái...lặp đi."

Một cái bĩu môi nhìn ra ngoài khung cửa sổ lẩm bẩm nói thầm trong miệng, lúc này cô mới để ý đến những tia nắng buổi chiều đang dần hắt thẳng vào hướng cô. Hoá ra đã hơn 2 tiếng trôi qua mà cô không để ý, nét mặt có chút đỏ lên. Đầu cô cúi xuống che cổ che đi bớt gương mặt mà nghĩ thầm trong đầu.

"Thật may khi Doãn Thiên không để ý rằng mình chỉ lo nhìn anh ấy, 2 tiếng ngắm trai không chán, sao bây giờ mình lại mê trai thế này nhỉ."

Khẽ gạt bỏ người khi đang suy nghĩ chuyện không đâu thì giọng của Doãn Thiên từ trên vọng xuống. Thôi xong, thì ra anh ấy lên phòng tắm rửa sửa soạn chuẩn bị ra ngoài, bình thường đã ngắm chăm chú mà bây giờ lại tiếp tục bị vẻ sang trọng, toát lên mẫu hình đại diện cho những bức tranh trưng được vẽ lên bởi hoa tay và tài năng của những họa sĩ nổi tiếng thế giới.

"Ngơ người thế đủ rồi, đi thôi."

Chỉnh lại cà vạt và chiếc áo vest đen tuyền mới tinh, là một mẫu thời trang anh được chị gái mình (Doãn Cơ) tặng khi đồng ý làm người mẫu đại diện chính cho buổi triển lãm cách đây không lâu của Thuận Phát. Cố dần lòng phải kháng cự lại mùi thơm phức từ loại nước hoa Mỹ cao cấp dành riêng cho phái mạnh, liếc mắt sang nơi khác để tránh ngơ ngác thêm lần nữa bởi vẻ đẹp khó người con gái nào cưỡng lại được.

"Đi đâu ạ?"

Câu hỏi có vẻ như đang gạt chủ đề nhan sắc qua một bên từ Ái Nhi, bởi bây giờ cô mới thấu những lời Doãn Thiên từng nói lúc trước. Được lọt vào mắt một nam thần giàu có, vị trí trong xã hội được kính nể, đặc biệt lại thông minh còn mang đẹp trai nét lạnh lùng siêu ngầu nữa thì đúng thật Doãn Thiên là hình tượng có được rất nhiều sự hâm mộ âm thầm ước ao từ những cặp mắt của các cô gái bên ngoài luôn để ý.

"Đến nơi nạn nhân trong vụ án mới đang làm việc."

Câu trả lời nghe của anh nghe như đang rất nghiêm túc, hồ sơ Tiểu Văn khám nghiệm sơ bộ tại hiện trường cô mang về anh vẫn không hề để mắt xem qua. Mà bây giờ lại bảo đến chỗ nạn nhân làm việc xem xét tình hình thì khác gì đặt vào trong đầu của Ái Nhi

một dấu hòi vô cùng to lớn. Không đến hiện trường án mạng, chẳng xem hồ sơ, danh tính cảnh sát còn chưa điều tra được cơ mà.

"Đi thôi ngốc."

Trên bàn còn sót lại một hộp sữa giấy nhỏ mà anh khai ra từ nguyên lúc mà anh được tặng vẫn còn để nguyên, thấy anh đi ra ngoài khá nhanh nên bản tính chu đáo bỗng nhiên lại xuất hiện trong suy nghĩ Ái Nhi. Cô mang hộp sữa để vào ngăn kéo để điện thoại bên trong túi xách, kéo lại xong mới đi theo sau lưng anh ra ngoài chiếc xe đang đậu.

"Anh biết nạn nhân làm việc ở đâu thật sao, ngay cả cảnh sát còn chưa tìm ra danh tính nạn nhân cơ mà, đừng đùa với em đấy nhé!"

Anh ung dung lấy chiếc kính râm từ bên trong áo đeo lên, không trả lời câu nói nửa thật nửa đùa của Ái Nhi mà chỉ nhẹ nhàng mở cửa xe cho cô vào trong. Chiếc xe lăn bánh với tốc độ khá chậm, vừa đủ để cô nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài khi chạy xe ngang qua mặt. Ái Nhi đang lay hoay mỉm cười thoải mái hóng gió đang lùa vào cửa kính đang mở thì chiếc điện thoại Iphone 8 của anh giờ trước mặt che hết tầm nhìn hiện tại.

"Vào nơi lưu ảnh, những chi tiết khám nghiệm của Tiểu Văn đã chụp đầy đủ gửi qua cho anh, quá đủ để đoán ra lúc còn sống nạn nhân làm công việc gì."

"Nạn nhân nữ, thời gian tử vong chỉ mới được 4 tiếng, 24 vết thương do roi da gây ra và 13 chỗ khác trên khắp thân thể bầm tím, xem kích thước rất giống bị gãy hay là vật hình trụ dài đâm thương. Dù tìm mất nhưng nguyên nhân chính dẫn đến tử vong là ngạt thở, vùng cổ in mờ để lại dấu tay dùng lực mạnh tạo thành những vết xước còn nhỏ, có lẽ sau 5 đến 12 tiếng sau sẽ có thể nhìn rõ và thu thập biểu bì da giao cho pháp chứng xét nghiệm ADN xem có thuộc về nạn nhân hay không?"

Tấm ảnh thứ nhất mà Ái Nhi vừa đọc hoàn toàn khiến cho suy nghĩ của cô thêm rối hơn, bởi theo cô thấy chả liên quan gì đến nghề nghiệp của nạn nhân khi đây chỉ là thông tin khám nghiệm thi thể của pháp y bàn giao, vụ án nào cũng có nên cô chỉ biết đưa tay lên gãi đầu nhìn anh với một ánh mắt xin được giải thích từ cô.

"Thi thể nạn nhân cách không quá xa khu vực đông dân, tại sao Death có thể phi tang ở đó mà không bị bất kì một ánh mắt nào trông thấy hoặc nghi ngờ. Một tên tội phạm vừa giết người cho dù có biến thái về mặt tâm lý sai lệch thế nào cũng không mất suy nghĩ tự để bản thân bị lộ để mất đi cơ hội săn tìm con mồi tiếp theo của mình." Doãn Thiên vừa lái xe vừa lên tiếng phân tích một mạch không ngừng.

"Có thể hẳn đã dùng một thủ thuật gì đó để phi tang đồng thời tránh sự chú ý từ xung quanh thì sao?" Cô vẫn nêu lên thắc mắc không thể hiểu trong đầu đang có để anh giúp việc tháo nút thắt đang rối của cô.

"Hồ sơ khám nghiệm sơ bộ hiện trường em mang về chỉ thích hợp cho những cách điều tra của cảnh sát. Đối với IQ như anh đã có đủ manh mối để ngồi dựa lưng vào ghế sofa uống sữa và suy luận."

Một cái lườm gắt nhẹ của Ái Nhi dành cho anh sau khi những lời nói vừa rồi, có thể anh ấy tự cao, ngạo mạn và không ai dám nói gì cho dù bị Doãn Thiên bình phẩm công việc họ như vậy. Nhưng đúng thật thành công sớm và được tôn trọng kính nể lúc tuổi còn quá trẻ như anh thì lời nói, hành động bá đạo hơn nữa chắc cũng có khả năng xảy ra.

"Doãn Thiên à, em biết anh là một thiên tài hiếm có nhưng cũng không nên tự cao thái hoá như vậy chứ."

Ái Nhi nhẹ giọng tỏ ý nhắc khéo.

"Họ có thể tốn cả đồng thời gian mở những cuộc họp thảo luận điều tra một vụ giết người tầm thường và ngu xuẩn, mò mẫm ngoài đường để lần theo thông tin thực dụng được người xung quanh cung cấp để bắt một tên trộm vặt. Còn công việc của chúng ta cao cả hơn rất nhiều, bắt những tội phạm tâm lý thông minh có thể gây án liên hoàn, giải thoát và cứu sống được nhiều con tin đang gặp nguy hiểm, nhìn từ góc cạnh thực tế họ không thể so bì với chúng ta được. Sự thật chứ anh không hề tự cao thái hoá."

Doãn Thiên không hề thấy đôi cảm xúc trên gương mặt, ngược lại nhếch môi tỏ ý cười nhạo nói tiếp.

"Bác Trịnh mà nghe anh phân tích chắc chắn sẽ ngậm bồ hòn làm ngọt để cố gượng cười mà thôi."

"Cục trưởng Trịnh hiện có thành tích phá án nhiều và nhanh nhất trong 1 năm trở lại đây, cao hơn so với những người còn lại. Nếu như chấm điểm, anh tạm thời đặt 2.5 sao cho ông ấy. Bởi rất chịu khó tìm mọi cách nhờ anh giúp đỡ mỗi khi có vụ án khó, chứ khả năng suy luận còn không đáng 3 sao dù có kinh nghiệm hơn 20 năm."

"Hèn gì khi mới vào làm trợ lý cho anh, em thấy bác ấy cũng rất thường đứng bên ngoài cửa đứng đợi. Cho đến khi bác Trịnh biết em làm việc cho anh, thì em thành trung gian chuyển tiếp lời nhắn đến cho anh thôi."

Ái Nhi hướng mắt tiếp tục vào màn hình điện thoại của Doãn Thiên đang cầm trên tay bữu môi tỏ ý không hài lòng với tính cách đầy của Doãn Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lo, Anh Vẫn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.